

L'altra colonització d'Amèrica

Segons els mapes i la neocronologia

Andreu Marfull Pujadas

Pròleg d'A.T.Fomenko

Basat en una recerca de n'Enric Guillot i
en la Nova Cronologia de Fomenko i Nosovskij

L'altra colonització d'Amèrica, segons els mapes i la neocronologia

Treball de recerca auto editat per a la seva difusió, elaborat per al projecte de recerca científic de la Nova Cronologia de Fomenko i Nosovskij.

Recerca i publicació sense ànim de lucre, per a finalitats educatives. El conjunt de les imatges utilitzades està degudament identificat amb els respectius drets d'autoria.

Imatge de la portada: fragment de l'Atlas de Guillaume le Testu, de 1555. © Service Historique de la Défense, Manuscrit 607, D1z14_03_549.

© Del text: Andreu Marfull Pujadas.

© Recerca, recopilació i documentació de tots els mapes: Enric Guillot.

© Autoedició, abril de 2023, revisat el juny de 2023.

L'altra colonització d'Amèrica, segons els mapes i la neocronologia

Andreu Marfull Pujadas

Pròleg d'A.T.Fomenko

Basat en una recerca de n'Enric Guillot i
en la Nova Cronologia de Fomenko i Nosovskij

Guió

Pròleg d'A.T.Fomenko	1
Presentació.....	3
LES GRANS CONTRADICCIONS DE LA CONQUESTA D'AMÈRICA	6
LES ESTADÍSTIQUES.....	11
ELS MAPES.....	19
Catalans i "Ileonesos" per Amèrica	20
Més mapes amb evidència catalana a Amèrica	31
Els mapes manipulats.....	40
La presència otomana per Amèrica.....	49
ALTRES RECERQUES	65
L'enigmàtic Regne de l'Aragó, de nom Tarraconensis.....	66
Més dades que apunten al domini Tarraconensis a Hispània	67
La Nova Cronologia de Fomenko i Nosovskij, i la Cronologia X-185.....	72
Kalonimus, Colom, Colón	74
LA RECONSTRUCCIÓ DE LA HISTÒRIA DE LES CONTRADICCIONS.....	82
CONCLUSIONS	85
Bibliografia citada.....	89

Pròleg d'A.T.Fomenko

NOVA CRONOLOGIA I CONCEPTE DE LA HISTÒRIA MUNDIAL

El llibre de l'Andreu Marfull està dedicat a l'aplicació de la Nova Cronologia a molts aspectes de la història europea i americana. La nova cronologia ha estat desenvolupada per A.T.Fomenko i G.V.Nosovskij i es dedica, en particular, a la investigació de la versió tradicional de la cronologia i a les històries europea i americana. Cal esmentar que aquesta tradició s'estableix només als segles XV-XVII (i especialment per Scaliger i Petavius) com a resultat dels intents de construir la cronologia global d'Europa, Àsia i Amèrica en aquell moment.

Els resultats de la Nova Cronologia mostren que la versió moderna de la història europea i nord-americana (que de fet és una versió lleugerament modernitzada dels segles XV-XVI), es va prolongar artificialment cap enrere i es va fer molt més llarga respecte a com va ser-ho en realitat. La història i la cronologia reals d'Europa i Amèrica, tal com quedava reflectida en documents escrits (antics i medievals), era molt més curta. El mateix passa amb altres països, per exemple, per a la Xina.

A la versió correcta, els esdeveniments europeus antics i medievals s'han de traslladar a l'època que comença entre els segles IX i X. A més, molts d'aquests esdeveniments demostren ser el reflex de certs esdeveniments de la història real dels segles XII-XVII. Per a les històries europea i americana, aquest efecte es correspon amb "efectes d'escurçament" similars per a les històries tradicionals d'altres països (Xina, Egipte, Rússia, etc.).

El nou concepte de cronologia i història globals confirma algunes idees que van ser expressades per diferents científics als segles XVI-XX. Les més importants van ser les idees del famós científic rus N.A.Morozov (1854-1946) que tenia una àmplia gamma d'interessos científics en moltes branques diferents de la ciència natural i de la història, així com treballs molt interessants dedicats als problemes de la cronologia tradicional que van ser escrits per Isaac Newton, J.Gardouin, R.Baldauf, E.Johnson i d'altres.

Com a resultat de l'aplicació de mètodes estadístics a la ciència històrica, A.T.Fomenko va descobrir una "estructura de fibra" del nostre modern "llibre de text d'història antiga i medieval". D'aquesta manera anomenarem tradició cronològica moderna a la història que s'expressa en tots els nostres llibres de text. Es va demostrar que aquest "llibre de text" consta de quatre llibres més breus que parlen dels mateixos esdeveniments, de les mateixes èpoques històriques. Aquests "llibres de text" curts es van desplaçar un respecte a l'altre en l'eix del temps i després es van enganxar entre ells tal com històries diferents. El resultat és el nostre "llibre de text" modern que mostra una història molt més llarga del que va ser en la realitat. Per ser més precisos, aquí parlem només d'una història "escrita", és a dir, d'aquesta història que va deixar les seves petjades en documents escrits que, finalment, després de la seva certa evolució, posseïm

avui. Per descomptat, abans hi havia una llarga història "pre-escrita", però la informació al respecte es va perdre.

Resumint, la història de la qual en principi podríem aprendre avui, comença entre els segles IX i X. "d.C.".

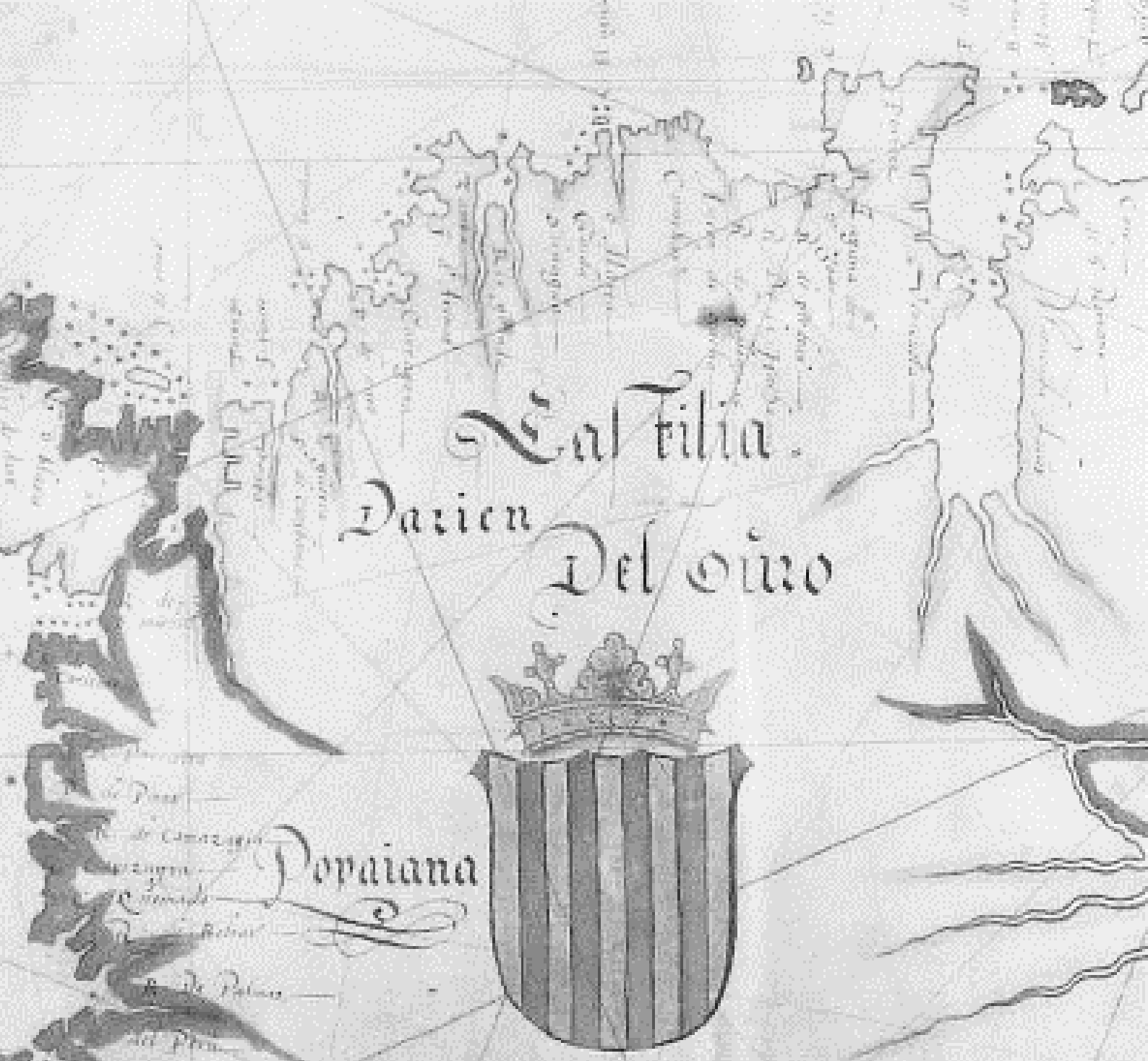
No creiem que totes les hipòtesis suggerides per la Nova Cronologia siguin definitives. Segurament, estan subjectes a més correccions i aclariments. No obstant això, el concepte general de la Nova Cronologia és força clar i sembla ser definitiu.

L'objectiu del present treball de l'Andreu Marfull és presentar els punts principals dels nous resultats de la reconstrucció de la història real europea i americana. Aquest treball es basa, sobretot, en el material de recerca d'Enric Guilot, i és molt interessant. Està demostrat que els símbols més estesos als mapes dels segles XV-XVII van ser els portuguesos, catalans, càtars i otomans. Aleshores, els catalans i otomans van ocupar bona part d'Amèrica; i també: la presència catalana a Amèrica és la principal, per sobre de la portuguesa i la castellana. I la història oficial diu que ni els catalans (ni els càtars) ni els otomans van fer res a Amèrica, almenys no com a conqueridors. Aquests fets van ser esmentats inicialment als llibres de Fomenko i Nosovskij, però la present investigació de l'Andreu Marfull i n'Enric Guilot és molt completa i descobreix un nou efecte en la història nord-americana.

El present llibre d'Andreu Marfull serà interessant per a moltes persones que intenten adonar-se de la història antiga i medieval real d'Europa i Amèrica.

A.T.Fomenko, abril de 2023

www.chronologia.org

Presentació

En aquest treball, elaborat amb el material de recerca de n'Enric Guillot (que molt amablement s'ha disposat a compartir), es demostra que: 1) els símbols més estesos als mapes dels segles XV i XVII foren els portuguesos, catalans i otomans; 2) catalans i otomans ocuparen bona part d'Amèrica; i 3) la presència catalana a Amèrica és la principal, per damunt de la portuguesa i la castellana. Però, en canvi, la història oficial diu que ni catalans ni otomans van fer res a Amèrica, si més no com a conqueridors. Davant d'aquesta contradicció, que es veu suportada per altres proves, i raons, la pregunta que es planteja és ¿per què es nega? O, dit d'una altra manera, ¿té sentit que es digui, arreu, que això mai va passar? En aquest sentit, el cas dels catalans és especialment intrigant, en la mesura que es tracta d'un regne cristià, a diferència de l'otomà, que s'entén

com a musulmà. I estaven en conflicte. És a dir, podria ser que el zel cristià hagi esborrat la presència otomana, però, ¿per què la catalana? Segons el relat oficial, no hi ha cap explicació raonable, tret que ens remuntem al segle XVIII, quan es coneix que els catalans son ocupats pels poders castellans amb el comandament del rei Borbó, i forcen el desmantellament de les seves institucions, així com la condemna oficial a l'ús de la seva llengua, el català. Però, clar, acceptar això significa donar validesa a una hipòtesi perturbadora: la història sencera dels segles XVI i XVII ha estat manipulada. I té molt de sentit, ja que, de forma incoherent, segons aquesta història oficial, els catalans van decidir deixar de preocupar-se del món i, fins i tot, abandonaren l'ús literari de la seva llengua, fins aleshores de reconeguda difusió i prestigi. I això no lliga amb la informació que donen els mapes. En tot cas, en aquesta investigació aquest enfocament es planteja com una hipòtesi argumentada, que es proposa contrastar i resoldre.

Amb el problema i la hipòtesi plantejats, es desenvolupa un mètode i una discussió. D'una manera resumida, per promoure'n un debat, s'exposen altres tesis, i recerques, que, conjuntament, ajuden a trobar-hi una explicació.

Per evitar malentesos, abans de començar aquesta recerca convé matisar a què es refereixen els emblemes catalans. Es tracta del conjunt de territoris organitzats al voltant del Principat de Catalunya, que aquí s'assimilen a la Tarraconensis, fent honor a una recerca de n'Ivan Giménez, que demostra que el nom d'Aragó prové del terme Tarraconensis, i que els reis d'Aragó es coneixien, realment, com a reis de la Tarraconensis. Altrament, val a dir que en cap mapa dels aquí estudiats (i en la resta dels mapes històrics anteriors, tret d'algun mapa inèdit o singular), apareix la bandera del regne de l'Aragó, i sí les banderes a Barcelona (Catalunya) i València, així com a la resta de regnes de l'anomenada Tarraconensis, catalana. De fet, un dels pilars d'aquesta recerca consisteix, precisament, en desxifrar el sentit d'aquesta denominació.

L'estructura del document és simple: feta una introducció on es mostren les contradiccions del relat oficial de la conquesta d'Amèrica, es presenta la necessitat d'obrir la ment i estar disposat a aprofundir-hi amb esperit crític, amb l'ús de la lògica aplicada a d'altres corrents de recerca. A continuació. Es mostra la recerca de n'Enric Guillot, que és l'ampliació d'una primera mostra de mapes amb presència catalana a Amèrica, publicat el 2012. S'informa d'uns mapes que són objecte d'anàlisi estadística, de la qual se'n desprenen preguntes i evidències que posen en dubte el relat de la història oficial. Després es mostren i es comenten els mapes, per aprofundir-hi, i, més endavant, per desencallar l'espai contradictori que expressa l'anàlisi cartogràfica, es desenvolupa una dissertació lògica en base a quatre recerques: una de n'Ivan Giménez; una altra pròpia, que amplia i reforça les troballes d'en Giménez; una altra dels matemàtics russos Anatoly Fomenko i Gleb Nosovskij, amb aportacions de la recerca complementària de la Cronologia X-185; i una darrera, centrada en presentar la tesi de la identitat jueva, principesca, catalana i occitana de Cristòfor Colom, rei dels jueus. Aquesta quàdruple contrastació permet trobar-hi punts en comú i raons per a la seva interpretació, mentre que l'ordre de les recerques ve determinat per l'abast del seu aprofundiment, de manera que, després d'aquesta anàlisi, al final es desxifra la resolució a la hipòtesi aquí

plantejada. I, finalment, a mode de conclusió, es resumeixen les principals troballes.

A mode d'apunt final -d'aquesta introducció- ressaltar que la història oficial contradiu aquesta recerca, però, vistos els resultats obtinguts, es plantegen una sèrie de raons i evidències contrastades que apunten a que la història que aquí es presenta té la capacitat de contradir la història oficial. La hipòtesi es confirma, i se'n donant-li una explicació argumentada. A partir d'aquí, que cadascú en faci la seva interpretació.

LES GRANS CONTRADICCIONS DE LA CONQUESTA D'AMÈRICA

Segons narra la crònica que s'explica a totes les escoles, la conquesta d'Amèrica comença amb la descoberta d'en Cristòfor Colom, el 1492, a favor de Castella. Ho corrobora l'evidència documental d'una butlla papal que així ho estipula. El 1494 es posen d'acord Castella i Portugal, amb el Tractat de Tordesillas, per repartir-se el planeta (mig món cadascun), i no és fins el segle XVII quan comença a haver-hi assentaments anglesos (1608) francesos (1609) o holandesos (1625). Això sí, amb el matís que els hugonots protestants francesos fan unes incursions per Amèrica al segle XVI, sense èxit, però després hi tornen, al XVII, quan ja no són protestants. Així, als ulls de l'escola universal bàsica, representa que, al segle XVI, totes les expedicions dels regnes d'Espanya i

Portugal foren protagonitzades per conqueridors al servei de Castella i Portugal, així com totes les empreses fallides franceses ho foren al servei de França.

Es presenta, doncs, una història clara i ben exposada, tot i tenir múltiples punts febles. Per exemple, ¿com és que Castella va obtenir aquest privilegi, i no va tenir competència mentre Europa estava en un conflicte permanent? O, mentre Castella i Portugal anaven conquerint, ¿les nacions d'Europa es barallaven i a ningú li importava què passava a la península Ibèrica?

Al segle XVI, a Europa, el Sacre Imperi Romà Germànic lluitava contra l'expansió otomana i contra els interessos francesos a la Borgonya, Lorena, els Països Baixos, i, sobretot, a Itàlia. Gènova i Venècia feien diferents aliances pel control de les seves rutes per la Mediterrània, i els catalans no van protagonitzar res de res des de temps dels Reis Catòlics. Segons les cròniques oficials (totes), la Corona d'Aragó (on s'hi troben els poders catalans) mai va mostrar el més mínim interès per anar a Amèrica, segons diuen perquè estava en decadència i no tenia esperit guerrer ni visió comercial. Tan és així que el rei pràcticament mai va trepitjar terres catalanes entre els segles XVI i XVII, i els parlaments catalans mai -mai- van tocar el tema d'Amèrica. Els dietaris de la Generalitat de Catalunya així ho corroboren. Només tractaven temes locals sense transcendència. Res a veure amb la ingent activitat medieval, que creà fins a 135 consolats de mar catalans per tota Europa i el nord d'Àfrica, des de l'Atlàntic i per tota la Mediterrània (abans de la descoberta), mentre que el primer consolat de mar castellà no apareix fins el 1494, a Burgos (Guillot, 2012). Quina grandíssima gran contradicció! Però n'hi ha més. Està el cas de les flamants drassanes de Barcelona, de les que encara en queda la meitat, que eren capaces de fer dotzenes de naus alhora, però que no van servir per a l'empresa d'Amèrica. Una altra gran contradicció. O, fins i tot, què dir de la gran escola cartogràfica mallorquina (catalana i jueva) que havia estat capaç d'aixecar un mapa del món en català. Els va interessar el món només fins que es va descobrir Amèrica, quina altra gran contradicció. I, finalment, què dir de les ocupacions catalanes de mitja Itàlia, Grècia i el nord d'Àfrica, i de l'armada que va mantenir durant segles en col·laboració amb l'Orde de Rodes... ¿És que es van oblidar de navegar i comerciar, de lluitar, quan es descobreix Amèrica? Quantes contradiccions!

Vaja, que ni catalans, ni genovesos, ni venecians ni tot un emperador germànic, que era propietari de mitja Europa i rep mitja Itàlia gràcies a les conquestes catalanes, van tenir interès en Amèrica, com tampoc el va tenir el flamant Imperi otomà, tot i la seva aliança amb França. Sí, una aliança. L'any 1534, els otomans fan una aliança "contra natura" amb França per lluitar contra el Sacre Imperi, que es manté fins a temps de Napoleó, mentre els mateixos francesos foren protagonistes del comandament de l'Orde de Rodes, després dita de Malta, per lluitar contra els otomans (una altra gran contradicció). I el que resulta encara més inquietant: l'any 1535, a París, s'acorda fundar la Companyia de Jesús, que esdevé oficial el 1540, a Roma (la darrera altra gran contradicció).

¿Com cal entendre, doncs, aquestes grans contradiccions? Doncs bé, tota aquesta història -oficial- és fruit d'una gran manipulació. Els llibres i tots els documents oficials, en especial els espanyols, estan manipulats. Però també els francesos. Els otomans van participar activament de la conquesta d'Amèrica de la ma dels francesos, així com els catalans, que ho van fer a vegades sols, a

vegades amb els lleonesos i a vegades amb Castella. I els mapes que aquí es mostren corroboren que la presència catalana va ser més significativa que no pas la castellana.

¿Com s'ha d'entendre doncs? Per començar, resulta obvi que es va intentar esborrar tots els mapes que informaven de la presència catalana i otomana (que solen aparèixer junts), però l'esborrat no va ser del tot eficaç. Se'n van preservar uns quants que s'han recuperat, s'han digitalitzat i, gràcies a persones com n'Enric Guillot, s'han estudiat a fons i són el testimoni d'una altra història que, pel bé de la memòria de tots els pobles, cal reescriure.

Tot sembla indicar que la conquesta castellano-portuguesa no va ser gens plàcida i hi van participar altres pobles. La descoberta va fer trontollar tota Europa i l'Orient Mitjà, fins al punt d'alterar la realitat històrica. ¿Per què? Probablement, per cometre un canvi de la visió històrica de la realitat a l'escala de la creació d'un nou poder simbòlic, que té a veure amb el catolicisme romà i el Papa de Roma (després se'n parla amb més detall).

Als ulls -raonables- de la incredulitat (és a dir, és lògic sentir incredulitat al llegir això), serveixi de reflexió la dada següent: tota la informació oficial no és objecte de revisionisme crític fins a ben entrat el segle XIX, per no dir el segle XX, quan es comencen a obrir al públic els arxius oficials per fer recerca. És a dir, tota la història es pot posar en dubte fins al segle XIX, i XX. Per aquesta raó i per totes les contradiccions aquí plantejades, **es recomana obrir la ment** a l'hora d'estudiar el material que tot seguit es comparteix.

Serveixi d'exemple l'obra de Miguel-Anxo Murado, que l'any 2013 publica *La invención del pasado: Verdad y ficción en la historia de España*. Realitza una incisiva crítica a la creació de la història d'Espanya, qüestionant els mateixos historiadors que al segle XIX desautoritzen els historiadors espanyols dels segles XVI i XVII. Fins i tot, identifica una gran quantitat d'imaginari pictòric que, al segle XIX, escenifiquen les grans efemèrides de la història d'Espanya, com el quadre "Descobrimient d'Amèrica" realitzat pel pintor i acadèmic Dióscoro Teófilo Puebla Tolín, el 1862, que des de llavors omple els llibres d'història. Es representa Colom amb la bandera de Castella prenent possessió de les terres descobertes. La seva crítica no és als quadres en si, sinó a la seva capacitat de fer-nos veure coses que (segons ell) realment no van passar de la manera que es pinten. Murado sap veure el refregit d'epopeies que ha dictat la història oficial, destacant la recreació èpica, per a la glòria de l'Espanya castellana, dels mites de Covadonga i del Cid Campeador, i, de retruc, de la "Reconquesta", que narra com al llarg de vuit segles les tropes essencialment castellanques fan fora els mahometans d'Espanya. Ho atribueix a la necessitat de crear un passat peninsular gloriós, just quan Espanya desperta del seu fracàs com a imperi colonial i, en una línia equivalent, ho associa al romanticisme nacionalista comú a tot Europa. En aquesta línia, el seu treball encaixa amb la visió que es dona a aquesta investigació. De fet, part les conclusions que s'aborden tracten, precisament, el tema de la reconquesta cristiana d'Espanya i Portugal. Per què? Perquè es planteja la tesi que es tracta d'una crònica exagerada, en el missatge i en el temps real que se li va dedicar. La història oficial ho ha contextualitzat com una invasió heretge que després s'ha combatut i vençut. Però, realment, no hi ha fonts contemporànies que ho certifiquin. Tot es basa en cròniques posteriors que, tal com denuncia aquesta feina, fàcilment poden ser

falsificacions o documents manipulats. Ignacio Olagüe, al seu llibre *Los árabes no invadieron jamás España, o La Revolución islámica en Occidente* (de 1974, obra pòstuma), així ho documenta. Arriba a la conclusió que no hi va haver cap invasió i que, de fet, va ser el poble peninsular qui va adoptar la fe mahometana. És a dir, davant de les evidències d'una història sense fonament documental, li dona una altra explicació que li doni sentit, si bé no es mou fora del mapa cronològic oficial. En aquesta línia, al segle XXI, només l'historiador Emilio González Ferrín (2018) defensa aquesta tesi, que no ha estat seguida pel (sempre) conservador estament acadèmic espanyol.

Però aquestes obres no són les úniques que apunten a l'adulteració del passat, n'hi ha moltes més. Destaquen les del religiós i historiador toledà Román de la Higuera, quant a la història d'Espanya (per excessivament patriòtica) i la del martirologi espanyol, totes dues datades al segle XVII. La primera es titula *Historia eclesiástica de Toledo*, i la segona *Martyrologium Hispanum Anamnesis o Commemoratio ómnium ss. Hispanorum, Ponyficum, Martyrum, Confessorum, Virginum, Viduarum, ac sanctarum mulierum*, que representa que és obra del bisbe i Inquisidor General, Juan Tamayo de Salazar. Respecte a la segona obra, se'n destaca el consens en reconèixer que es tracta d'una invenció. L'historiador Antonio Yelo Templado, a la seva obra de l'any 1984 (p. 287) ho corrobora, dient:

L'erudició espanyola del segle XVI es va aplicar amb un interès especial a l'estudi de l'Antiguitat, enfocada segons els corrents pietistes de l'època a la investigació del Santoral. El patriotisme local s'enorgullia de la màxima antiguitat de les seves poblacions i alhora del seu nombre més gran possible de Sants. Els historiadors van esgotar recursos i van plasmar un cos historiogràfic, la validesa del qual era generalment reconeguda.

Román de la Higuera va dedicar mitja vida a aquesta obra, que va ocupar quatre volums, i Salazar va ser ni més ni menys que el cap de la Inquisició, però les seves obres han estat titllades de falsificacions. I aquest punt no és menor, ressaltar que va ser en aquella època quan es va voler ordenar el passat, i gairebé tot valia si la idea era exaltar, en aquest cas, Espanya. Per exemple, hi ha el cas del llinatge de reis d'Espanya que, en llibres dels segles XVIII i XIX, informen que el van començar els fills de Noè, i van governar aquest regne fins a l'arribada dels romans. Tots ells ben documentats, amb noms i biografia. Ara treu el cap com una barbaritat, però, aquests llibres són els mateixos que relaten als governadors romans d'Espanya, els reis visigots d'Espanya, a l'epopeia de Don Pelayo i la Reconquesta. Després, si el primer llinatge no és creïble, ens hem de creure els demás també? No.

Per acaba de contextualitzar el lector en l'exercici de la invenció del passat, també es troba el cas dels orígens nobiliaris. Es coneix que, a la mateixa època es difonen les reproduccions dels grans llinatges nobiliaris, i es basen en afirmacions, no en documents, en la seva immensa majoria. En el cas d'Espanya, tots eren fonamentalment toledans. Es considera una època fantasiosa (vegeu l'obra d'Alvarado Planas, del 2019), però la noblesa dels cognoms i els seus fítils s'han mantingut. Aquesta afirmació, que posa en dubte l'autenticitat de mitja història nobiliària d'Espanya, es pot contrastar consultant els diferents fons arxivístics digitalitzats, que contenen llibres o manuscrits de genealogia i heràldica, com la Biblioteca Digital Hispánica i la seva Hemeroteca Digital; la Biblioteca Virtual del Patrimonio Bibliográfico; o la Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes. De la seva anàlisi se'n desprèn l'especial interès a pertànyer a les

famílies de la capital històrica de Castella, Toledo, de la mateixa manera que ho eren els Toledo, el cognom principal dels ducs d'Alba. I, tal com es demostra en aquesta investigació, es pot tractar d'una manipulació deliberada que coincideix amb els canvis de noms i d'identitats de la població jueva.

De tots aquests temes tracta aquest llibre. Sigui o no una obra creïble als ulls conservadors, li dona almenys una explicació integral. És a dir, ho tracta com un tot, i ho resol com a tal.

LES ESTADÍSTIQUES

N'Enric Guilot ha treballat sobre un total de 73 mapes dels segles XV al XVII, la majoria del XVI i el XVII. Llista:

1. 1421: Portolan Chart, (Francesco de Cesanis), [© Fondazioni Musei Civici Venezia: Museo Correr, Cl. XLIVa n. 0013].
2. 1484: Mediterrani Europa, (Arnald Domenech), [© Library of Congress, Geography and Map Division, G5672.M4P5 1484 .D6 Vault:Vellum 4].
3. 1485: Carta nàutica d'Europa Occidental i Àfrica, (Pedro Reinel), [© Archives Départementales de la Gironde, 2Fi 1582 (bis)].
4. 1492: Portolan chart of Mediterranean, (Jorge de Aguiar), [© Beinecke Rare Book and Manuscript Library, University of Yale, New Haven, USA, 30ced/1492].

5. 1500: Parte correspondiente a la América de la Carta General de Juan de la Cosa (publicada al 1837), [© Biblioteca Nacional de España, bica0000041165].
6. 1502: Mapa de Cantino, (Anònim), [© Biblioteca Estense Universitaria, Modena, C.G.A.2].
7. 1504: Portulan Atlantik, (Pedro Reinel), [© BSB-Bayerische Staatsbibliothek, BSB Cod. Icon. 132].
8. 1506: Planisphère nautique, (Nicolaus de Caverio), [© Bibliothèque nationale de France, GE SH ARCH-1].
9. 1507: Universalis Cosmographia Secundum Ptholomaei Traditionem et Americi Vespucii Alioru[m]que Lustrationes, (Martin Waldseemüller), [© Library of Congress, Washington, G3200 1507 .W3 Vault].
10. 1509-10: Karte Süd- und Ostafrikas sowie des Indischen Ozeans, (Anònim (Reinel)), [© Herzog August Bibliothek, Wolfenbüttel, ibid., S. 37.].
11. 1511: Carte de l'Océan Atlantique Nord-Est, de la Mer Méditerranée et de la Mer Noire, (Salvat de Pilestrina), [© Bibliothèque nationale de France, CPL GE AA-563 RES].
12. 1513: Tabula Terre Nove (Martin Waldseemüller), [© The British Library, BL Mapes C.1.d.8].
13. 1516: Navigatoria Portugallem Navigationes Atque Tocius Cogniti Orbis Terre Maris..., (Martin Waldseemüller), [© Library of Congress, Washington, Jay I. Kislak Collection Rare Book and Special Collections Division (43)].
14. 1517: Carte de l'océan Indien, (Pedro Reinel), [© Bibliothèque nationale de France, CPL GE AA-565 RES].
15. 1519: Carta Kunstman IV, (Pedro i Jorge Reinel), [© Bibliothèque nationale de France, CLP GE AA 564 RES].
16. 1524: Carte de la Mer Méditerranée, de la Mer Noire et de l'Océan Atlantique nord-est, (Hieronymus Verrazano), [© Bibliothèque nationale de France, CPL GE C 5100 RES].
17. 1529: Lettera di Giovanni da Verrazano navigatore fiorentino a Francesco I re di Francia sulla scoperta di nuove terre nella costa settentrionale d'America, (Girolamo da Verrazano), [© BAV - Biblioteca Apostolica Vaticana, Città del Vaticano, 950713].
18. 1534: Carte nautique de l'Océan Atlantique et de la Mer Méditerranée, (Gaspar Viega), [© Bibliothèque nationale de France GE B-1132 RES].
19. 1535: Carta del Atlántico Norte, (Jorge Reinel), [© National Maritime Museum, Greenwich, London, G213:2/4].
20. 1537: Portogallo, Gaspar Viegas, (Gaspar Viegas), [© Biblioteca Riccardiana - Entenze, Cod. Ricc. 1813].
21. 1540: Novae Insvlae, XVII Nova Tabvla, (Sebastian Münster), [© John Carter Brown Library, Z P975 1540g [R] /1-SIZE].
22. 1540: Mapa de América, Europa, África y Castello da Myna, (Jorge Reinel), [© Biblioteca Barone Ricasoli- Firidolfi Firenze, Cortes., Pl. 15.].
23. 1541: Weltkarte, (Nicolas Desliens), [© Sächsische Landesbibliothek, Dresden, SLUB/KS A19883].
24. 1543: World chart, which includes America and a large "Terra Java" Australia?, (Guillaume Brouscon), [© Henry E. Huntington Library, HM46].
25. 1545: North and South América, (Antonio Pereira), [© John Carter Brown Library, B546/2 Ms./OVERSIZE].
26. 1546: Portolan Atlas, (João Freire), [© Henry E. Huntington Library, HM35].
27. 1548: Manuel de pilotage, à l'usage des pilotes bretons, (Guillaume Brouscon), [© Bibliothèque national de France, MSS FRANCAIS 25374].
28. 1550: Portuguese manuscript chart of the North Atlantic and neighbouring lands, (Anònim), [© Royal Geographical Society, London, S0018726].
29. 1550: Map of the new World, (Sebastian Münster), [© The New York Public Library, Map Div. 02-236].
30. 1550: Map of the new World, (Sebastian Münster), [© Library of Congress, G3290 1550 .M8].
31. 1550: A carta náutica do Atlântico Norte, (Lopo Homem Reineis), [© Biblioteca Nacional de Portugal, Lisboa, C.C. 1230 R.].
32. 1550: Carte nautique portugaise de l'Océan Atlantique, (Jorge Reinel), [© Bibliothèque nationale de France, Ge B 1148 Rés].
33. 1550-60: Atlas Portugès, (Anònim), [© National Maritime Museum, Greenwich, London, F1542, P/14].
34. 1555: Cosmographie universelle, selon les navigateurs tant anciens que modernes (Guillaume le Testu), [© Service historique de la Défense, D.1.Z14].
35. 1558: Atlas nautique portugais, (Diogo Homem), [© Bibliothèque nationale de France, GE C-5086 RES].

36. 1560: Livro de Marinharia de Joao de Lisboa, (Anònim) (Joao de Lisboa)), [© Arquivo Nacional da Torre do Tombo, PT-TT-CRT 166].
37. 1560: Portolan Atlas, (Bartolomeu Velho), [© Henry E. Huntington Library, HM44].
38. 1563: Atlas de Lázaro Luís, (Lázaro Luís), [© Academia das Ciências de Lisboa, MS-14-1].
39. 1565: Portolan chart of the Pacific coast from Guatemala to northern Peru with the Galapagos Islands(Anònim), [© Library of Congress, Geography and Map Division, Library of Congress (72), G4802.C6P5 1565 .P6 Vault : Vellum 9].
40. 1567: World Map, (Nicolas Des Liens), [© National Maritime Museum, Greenwich, London, G201:1/51].
41. 1568: Seekarte, (Diego Homem), [© SLUB-Sächsische Landesbibliothek Staats und Universitätsbibliothek, Dresden, Mscr.Dresd.F.59.a].
42. 1570: Carta Atlàntica, (Domingo Teixeira), [© Bodleian Library, MS. K1 (110)].
43. 1570: Portolan Atlas, (Fernão Vaz Dourado), [© Henry E. Huntington Library, HM41].
44. 1573: Mapamundi de Domingo Teixeira, (Domingo Teixeira), [© Bibliothèque nationale de France, CLP GE SH ARCH 3].
45. 1575: Atlas nautique du monde, (Luis Teixeira), [© Bibliothèque nationale de France, FRANCAIS 9669].
46. 1576: Atlas, (Fernão Vaz Dourado), [© Biblioteca Nacional de Portugal, BN IL. 171].
47. 1578: Portolan Atlas, (Joan Martines), [© Henry E. Huntington Library, HM33].
48. 1580: Portolan Atlas, (Bartolomeo Olives), [© Henry E. Huntington Library, HM32].
49. 1583: Portolan Atlas, (Sebastião Lopes), [© Bibliothèque nationale de France, CPL GE SH ARCH 38].
50. 1583: Geographicae tabulae in charta pergamena, (Antonio Millo), [© Biblioteka Narodowa Polona, ZZK 0.2 399].
51. 1585: Carta nautica dell'Atlantico, con parte delle Americhe, dell'Africa e dell'Europa della fine del secolo XVI, (Luis Teixeira), [© BNCf-Biblioteca Nazionale Centrale Firenze, Port. 27].
52. 1585: Coastal charts of the Americas and west Africa, (Teixeira's School), [© Hispanic Society of America, LC Control: 93684526].
53. 1587: Atlas de Joan Olives, (Joan Martines), [© Biblioteca Nacional de Madrid, Vitr/4/20].
54. 1589: Route of Drake's Voyage, 1585-86, (Baptista Boazio), [© Library of Congress, Jay I. Kislak Collection, Rare Book and Special Collections Division, Library of Congress [112]].
55. 1592: Manuscript portolan atlas of Europe, Africa, and America, (Hercules O'Doria), [© The John Carter Brown Library, Codex Z 5/1-SIZE].
56. 1599: Carte de l'Océan Atlantique nord, (Jan Dirckx), [© Bibliothèque nationale de France, Ge SH Arch 4].
57. 1600: Carta Atlantico Norte e Sul, (Luis Teixeira), [© Museu de Marinha, Lisboa, ATLAS K3].
58. 1600: Nautical Chart of Mediterranean Sea, (Luis Teixeira), [© Henry E. Huntington Library, HM1549].
59. 1600: Portolan Atlas, (Anònim), [© Henry E. Huntington Library, HM34].
60. 1602: Nautical chart of Mediteranean Sea and Europe, (Joan Oliva), [© Henry E. Huntington Library, HM40].
61. 1614: Atlas de Joan Oliva, Messina, (Joan Oliva), [© Fundació Bartomeu March Severa].
62. 1618: Carte nautique de l'Océan Atlantique, de la Méditerranée et d'une partie de l'Océan Pacifique, (Domingos Sanches), [© Bibliothèque nationale de France, CPL GE AA-568 RES].
63. 1620: Portolan Chart, (Anònim), [© Henry E. Huntington Library, HM47].
64. 1623: Map of the World, (Antônio Sanches), [© The British Library, Add 22874].
65. 1625: Carte de l'Océan Atlantique, (Jean Dupont), [© Bibliothèque nationale de France, Ge SH Arch 9].
66. 1630: Portolan Atlas, (Anònim portuguès), [© Henry E. Huntington Library, HM 39].
67. 1633: Portolan chart of the Atlantic Ocean and adjacent Continents, (Pascual Roiz), [© Library of Congress, G9111.P5 1633 .R7 Oversize Vault: Vellum Chart 16].
68. 1640: Portulano de João Teixeira Albernaz, (João Teixeira Albernaz), [© ANTT- Arquivos Nacionais Torre do Tombo, PT-TT-CRT 198].
69. 1643: Atlas Universal de João Teixeira Albernaz, (João Teixeira Albernaz), [© ANTT- Arquivos Nacionais Torre do Tombo, PT-TT-CRT 210].
70. 1644: Atlas, (Anònim), [© BNCf-Biblioteca Nazionale Centrale Firenze, Med. Palatino 57].
71. 1650: Carte portugaise des océans du globe, (João Teixeira Albernaz I), [© Service historique de la Défense, MT MS 12].
72. 1677: Portolan Atlas, (Pietro Cavallini), [© Henry E. Huntington Library, HM38].

73. 1706: World Map, (Joseph da Costa E. Miranda), [© State Library of New South Wales, Mitchell Map Collection ML 857].

Sobre aquesta llista, que pot ser més completa (és a dir, segur que hi deu haver més mapes) però difícilment més representativa, destacar que, que tot i la presència catalana als mapes estudiats, només un 9,8% dels mapes estan fets per cartògrafs catalans, i que només 2 dels 73 mapes es troben custodiats a Espanya. Guillot n'ha fet els següents càlculs:

Taula 1. Ubicació física d'escuts i banderes per continents

Ubicació física d'escuts i banderes per Continents.							
Taula (1)	Àfrica	Amèrica	Àsia	Europa	Austràlia	Vaixell/Mar	Globus
TOTALS	(AFR)	(AME)	(ASI)	(EUR)	(AUS)	(VAI)	(MON)
3.092	920	691	366	970	7	135	3
100,00%	29,75%	22,35%	11,84%	31,37%	0,23%	4,37%	0,10%

Autor: Eric Guillot, 2023.

Taula 2. Ubicació física d'escuts i banderes per països

Ubicació física d'escuts i banderes per Països.															
Taula (2)	País	Esc./Band.	%	País	Esc./Band.	%	País	Esc./Band.	%	País	Esc./Band.	%	País	Esc./Band.	%
(ALB)	Albània	7	0,23%	(ESP)	Espanya	123	4,02%	(KEN)	Kenya	13	0,42%	(PUE)	Puerto rico	5	0,16%
(ALE)	Alemanya	18	0,59%	(EST)	Estònia	1	0,03%	(KOR)	Corea del su	1	0,03%	(QAT)	Qatar	2	0,07%
(ALG)	Algèria	111	3,62%	(ETI)	Etiòpia	12	0,39%	(KUW)	Kuwait	2	0,07%	(RDC)	República de	1	0,03%
(ANG)	Angola	24	0,78%	(FIL)	Filipines	3	0,10%	(LBE)	Libèria	2	0,07%	(RDO)	República de	3	0,10%
(ARA)	Àrabia Saudi	42	1,37%	(FIN)	Finlàndia	3	0,10%	(LBN)	Liban	7	0,23%	(ROM)	Romania	11	0,36%
(ARG)	Argentina	37	1,21%	(FRA)	França	119	3,89%	(LET)	Letònia	3	0,10%	(RUS)	Rússia	56	1,83%
(ARM)	Armènia	4	0,13%	(GAB)	Gabon	15	0,49%	(LUB)	Líbia	90	2,94%	(SEN)	Senegal	27	0,88%
(ATL)	Atlàntic	57	1,86%	(GAN)	Gana	54	1,76%	(LIT)	Lituània	1	0,03%	(SER)	Sèrbia	2	0,07%
(AUS)	Austràlia	7	0,23%	(GBI)	Guinea Bissa	2	0,07%	(MAC)	Macedònia	2	0,07%	(SIE)	Sierra leone	12	0,39%
(AZE)	Azerbeïdjan	1	0,03%	(GBR)	Gran Bretan	97	3,17%	(MAG)	Madagascar	3	0,10%	(SIR)	Síria	5	0,16%
(BAH)	Bahames	2	0,07%	(GEC)	Guinea equa	2	0,07%	(MAL)	Malàisia	8	0,26%	(SOM)	Somàlia	35	1,14%
(BAN)	Bangladesh	10	0,33%	(GEO)	Geòrgia	10	0,33%	(MAR)	Marroc	135	4,41%	(SRI)	Sri Lanca	3	0,10%
(BEL)	Bèlgica	2	0,07%	(GFR)	Guaiana fra	4	0,13%	(MAU)	Mauritània	36	1,18%	(STP)	R. D. De Sant	1	0,03%
(BIE)	Bielorússia	1	0,03%	(GHO)	Guaiana hol	9	0,29%	(MED)	Mediterrani	30	0,98%	(SUD)	Sudàfrica	50	1,63%
(BIR)	Birmània	19	0,62%	(GRE)	Grècia	29	0,95%	(MEX)	Mèxic	43	1,40%	(SUE)	Suècia	13	0,42%
(BOL)	Bolivia	5	0,16%	(GRO)	Groenlàndia	4	0,13%	(MON)	Montenegro	3	0,10%	(SUI)	Suïssa	1	0,03%
(BOS)	Bòsnia i Her	4	0,13%	(GUA)	Guatemala	1	0,03%	(MOZ)	Moçambic	41	1,34%	(SUN)	Sudan	5	0,16%
(BRA)	Brasil	131	4,28%	(GUB)	Guaiana Ang	6	0,20%	(NAM)	Namíbia	20	0,65%	(TAI)	Taiilàndia	8	0,26%
(BUL)	Bulgària	12	0,39%	(GUI)	Guinea	11	0,36%	(NIC)	Nicaragua	5	0,16%	(TAN)	Tanzània	18	0,59%
(CAM)	Camerun	19	0,62%	(HOL)	Holanda	17	0,56%	(NIG)	Nigèria	20	0,65%	(TUN)	Tunis	35	1,14%
(CAN)	Canadà	79	2,58%	(HON)	Hongria	4	0,13%	(NOR)	Noruega	10	0,33%	(TUR)	Turquia	97	3,17%
(CAR)	Carib	5	0,16%	(HUN)	Hongria	5	0,16%	(OMA)	Oman	10	0,33%	(UCR)	Ucraïna	29	0,95%
(COL)	Colòmbia	44	1,44%	(IND)	Índia	28	0,91%	(ORA)	Oran	1	0,03%	(URU)	Uruguai	6	0,20%
(CON)	Congo	24	0,78%	(IND)	Índia	80	2,61%	(PAC)	Pacífic	15	0,49%	(USA)	Estat units d	152	4,96%
(COS)	Costa de ma	11	0,36%	(INN)	Indonèsia	39	1,27%	(PAK)	Pakistan	11	0,36%	(VEN)	Veneçuela	51	1,67%
(CRO)	Croàcia	31	1,01%	(IRA)	Iran	40	1,31%	(PAN)	Panamà	4	0,13%	(VIE)	Vietnam	5	0,16%
(CUB)	Cuba	6	0,20%	(IRL)	Irlanda	54	1,76%	(PAP)	Papua nova	7	0,23%	(XIL)	Xile	41	1,34%
(EAU)	Emirats Àrab	3	0,10%	(IRQ)	Iraq	13	0,42%	(PAR)	Paraguay	1	0,03%	(XIN)	Xina	28	0,91%
(ECU)	Equador	6	0,20%	(ISL)	Islàndia	2	0,07%	(PER)	Perú	36	1,18%	(XIP)	Xipre	1	0,03%
(EGI)	Egipte	51	1,67%	(ISR)	Israel	13	0,42%	(PLA)	Planeta	3	0,10%	(YEM)	Iemen	16	0,52%
(ERI)	Eritrea	5	0,16%	(ITA)	Itàlia	119	3,89%	(POL)	Polònia	4	0,13%	(ZAM)	Zàmbia	2	0,07%
(ESA)	El salvador	1	0,03%	(JAP)	Japó	3	0,10%	(POR)	Portugal	65	2,12%	(ZIM)	Zimbabwe	2	0,07%
(ESL)	Eslovènia	4	0,13%	(KAZ)	Kazakhstan	3	0,10%								
TOTALS	3.063	100,00%													

Autor: Eric Guillot, 2023.

Taula 3. Senyals heràldics per les nacionalitats històriques existents en els segles XV al XVII al món

Senyals Heràldics classificats per les Nacionalitats històriques existents en el segle XV al XVIII al Món.															
Taula (3)	Catalans	Castellans	Portu guesos	Otomans	Francesos	Britànics	Germànics	Itàlics	Hispànics	Holandesos	Balcànics	Grecs	Nòrdics	Resta	Dubtosos
TOTALS	(111)	(222)	(333)	(444)	(555)	(666)	(777)	(888)	(911)	(922)	(933)	(944)	(955)	(999)	(000)
3.092	501	182	843	710	143	162	25	97	50	25	22	23	9	161	139
419	217	137	0	3	0	0	0	0	8	0	0	0	0	0	54
3.511	718	319	843	713	143	162	25	97	58	25	22	23	9	161	193
100,00%	20,45%	9,09%	24,01%	20,31%	4,07%	4,61%	0,71%	2,76%	1,65%	0,71%	0,63%	0,66%	0,26%	4,59%	5,50%

Autor: Eric Guillot, 2023.

Taula 4. Senyals heràldics per les nacionalitats històriques existents en els segles XV al XVII al continent americà

Senyals Heràldics classificats per les Nacionalitats històriques existents en el segle XV al XVIII al Continent Amèricà.																
Taula (4)	Catalans	Castellans	Portu guesos	Otomans	Francesos	Britànics	Germànics	Itàlics	Hispànics	Holandesos	Balcànics	Grecs	Nòrdics	Resta	Dubtosos	
TOTALS	(111)	(222)	(333)	(444)	(555)	(666)	(777)	(888)	(911)	(922)	(933)	(944)	(955)	(999)	(000)	
382	139	24	140	22	25	11	0	0	6	1	0	0	0	4	10	Individuals
309	173	102	0	0	1	0	7	0	9	0	0	0	0	1	16	Compostos 1r quarter
300	142	107	0	1	0	0	0	0	4	0	0	0	0	0	46	Compostos 2n quarter
991	454	233	140	23	26	11	7	0	19	1	0	0	0	5	72	
100%	45,81%	23,51%	14,13%	2,32%	2,62%	1,11%	0,71%	0,00%	1,92%	0,10%	0,00%	0,00%	0,00%	0,50%	7,27%	

Autor: Eric Guillot, 2023.

Taula 5. Nacionalitat dels senyals heràldics censurats presentats arreu del món

Nacionalitat dels Senyals Heràldics Censurats presents arreu del Món.																
Taula (5)	Catalans	Castellans	Portu guesos	Otomans	Francesos	Britànics	Germànics	Itàlics	Hispànics	Holandesos	Balcànics	Grecs	Nòrdics	Resta	Dubtosos	
100,00%	48,02%	0,00%	35,24%	0,00%	1,32%	3,08%	0,00%	1,76%	0,44%	0,00%	0,00%	0,00%	0,44%	2,64%	7,05%	
TOTALS	(111)	(222)	(333)	(444)	(555)	(666)	(777)	(888)	(911)	(922)	(933)	(944)	(955)	(999)	(000)	
163	58	0	80	0	3	7	0	4	0	0	0	0	1	6	4	
64	51	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	12	
227	109	0	80	0	3	7	0	4	1	0	0	0	1	6	16	

Autor: Eric Guillot, 2023.

Taula 6. Nacionalitat dels senyals heràldics censurats presentats en el continent americà

Nacionalitat dels Senyals Heràldics Censurats presents en el Continent Amèricà.																
Taula (6)	Catalans	Castellans	Portu guesos	Otomans	Francesos	Britànics	Germànics	Itàlics	Hispànics	Holandesos	Balcànics	Grecs	Nòrdics	Resta	Dubtosos	
100%	83,65%	0,00%	14,42%	0,00%	0,96%	0,00%	0,00%	0,00%	0,96%	0,00%	0,00%	0,00%	0,00%	0,00%	0,00%	
TOTALS	(111)	(222)	(333)	(444)	(555)	(666)	(777)	(888)	(911)	(922)	(933)	(944)	(955)	(999)	(000)	
53	37	0	15	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	Individuals
12	12	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	Compostos 1r quarter
39	38	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	Compostos 2n quarter
104	87	0	15	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	

Autor: Eric Guillot, 2023.

Taula 7. Comparativa de la presència dels senyals heràldics vers els castellans, per països, en el continent americà

Comparativa de la presència dels Senyals Heràldics catalans vers els castellans, per Països, en el continent americà.														
Taula (7)		SENYALS CATALANS (111)					SENYALS CASTELLANS (222)							
		TOTAL	Individuals	Compostos 1r quarter	Compostos 2n quarter	%	TOTAL	Individuals	Compostos 1r quarter	Compostos 2n quarter	%			
(ARG)	Argentina	28	2	10	16	52,83%	25	2	14	9	47,17%			
(BAH)	Bahames	2	0	2	0	50,00%	2	0	0	2	50,00%			
(BOL)	Bolívia	3	1	1	1	60,00%	2	1	1	0	40,00%			
(BRA)	Brasil	46	7	22	17	69,70%	20	1	9	10	30,30%			
(CAN)	Canadà	19	7	3	9	65,52%	10	2	8	0	34,48%			
(COL)	Colòmbia	32	9	15	8	62,75%	19	3	7	9	37,25%			
(CUB)	Cuba	5	0	5	0	45,45%	6	0	1	5	54,55%			
(ECU)	Equador	6	5	1	0	85,71%	1	0	0	1	14,29%			
(ESA)	El salvador	1	0	1	0	50,00%	1	0	0	1	50,00%			
(GFR)	Guaiana fran	5	0	3	2	71,43%	2	0	0	2	28,57%			
(GHO)	Guaiana hola	7	1	2	4	63,64%	4	0	2	2	36,36%			
(GRO)	Groenlàndia	2	0	1	1	100,00%	0	0	0	0	0,00%			
(GUA)	Guatemala	1	0	0	1	100,00%	0	0	0	0	0,00%			
(GUB)	Guaiana Ang	5	0	3	2	71,43%	2	1	0	1	28,57%			
(HON)	Hondures	1	0	0	1	33,33%	2	0	1	1	66,67%			
(MEX)	Mèxic	42	6	22	14	56,76%	32	3	11	18	43,24%			
(NIC)	Nicaragua	5	5	0	0	100,00%	0	0	0	0	0,00%			
(PAN)	Panamà	4	4	0	0	100,00%	0	0	0	0	0,00%			
(PAR)	Paraguay	2	0	1	1	100,00%	0	0	0	0	0,00%			
(PER)	Perú	30	12	11	7	68,18%	14	2	5	7	31,82%			
(PUE)	Puerto rico	5	0	2	3	55,56%	4	0	3	1	44,44%			
(RDO)	República de	4	0	3	1	66,67%	2	0	0	2	33,33%			
(URU)	Uruguai	4	2	1	1	100,00%	0	0	0	0	0,00%			
(USA)	Estat units d	107	50	31	26	69,48%	47	5	23	19	30,52%			
(VEN)	Veneçuela	46	15	18	13	70,77%	19	3	7	9	29,23%			
(XIL)	Xile	42	13	15	14	68,85%	19	1	10	8	31,15%			
	TOTALS	454	139	173	142	66,08%	233	24	102	107	33,92%			

Autor: Eric Guillot, 2023.

Resultat d'aquesta anàlisi, Eric Guillot en destaca:

La primera conclusió és el resultat d'observar que, en la Taula 3, la presència de senyals portuguesos -843- i otomans -713- igualen el número total de senyals catalans -718-, arreu del món. Per contra, en la Taula 4, els senyals portuguesos -140- i els otomans -23- presents en el continent americà, baixen sobtadament, respecte els senyals catalans -454- i castellans -233-. El motiu dràstic d'aquest descens és que la majoria de senyals portuguesos historiogràficament corresponen a la presència del Imperi portuguès en les seves bases comercials a Amèrica, Àfrica i Àsia; i els del Imperi otomà estan sobre tot a tota la Mediterrània Oriental, Mar Negre, Nord d'Àfrica, Orient Mitjà i arreu de la costa del oceà Índic. Per contra, les nacions hispàniques, estaven presents, principalment, arreu del continent americà a excepció de l'actual territori brasiler.

La segona conclusió és que, com podem observar, el número de senyals catalans -454- presents en el continent americà, quasi duplica el número de senyals castellans -233-. Vist això caldria preguntar-nos, quina era la nació hispànica preponderantment present i per tant protagonista en la descoberta, exploració i conquesta del continent Amèrica? Si la resposta la basem exclusivament amb paràmetres estrictament numèrics, la resposta és òbvia, la nació catalana. Per tant, potser hauríem de començar a anomenar a l'ara dit Imperi espanyol, simplement com l'Imperi català. (...)

A les següents taules 5 i 6, podem examinar els senyals heràldics censurats/adulterats presents al món i arreu del continent americà, classificats per les diferents nacionalitats existents en el segle XV. (...) Ràpidament ens adonem que la majoria de senyals censurats, adulterats, són senyals heràldics catalans i portuguesos, 109 i 80 respectivament arreu del món i 87 i 15 en el continent americà. (...) Per contra, no trobem arreu del món, ni tampoc arreu del continent americà, ni un sol senyal heràldic castellà que hagi patit cap tipus de censura, ni adulteració. Sorprenent, oi? (...)

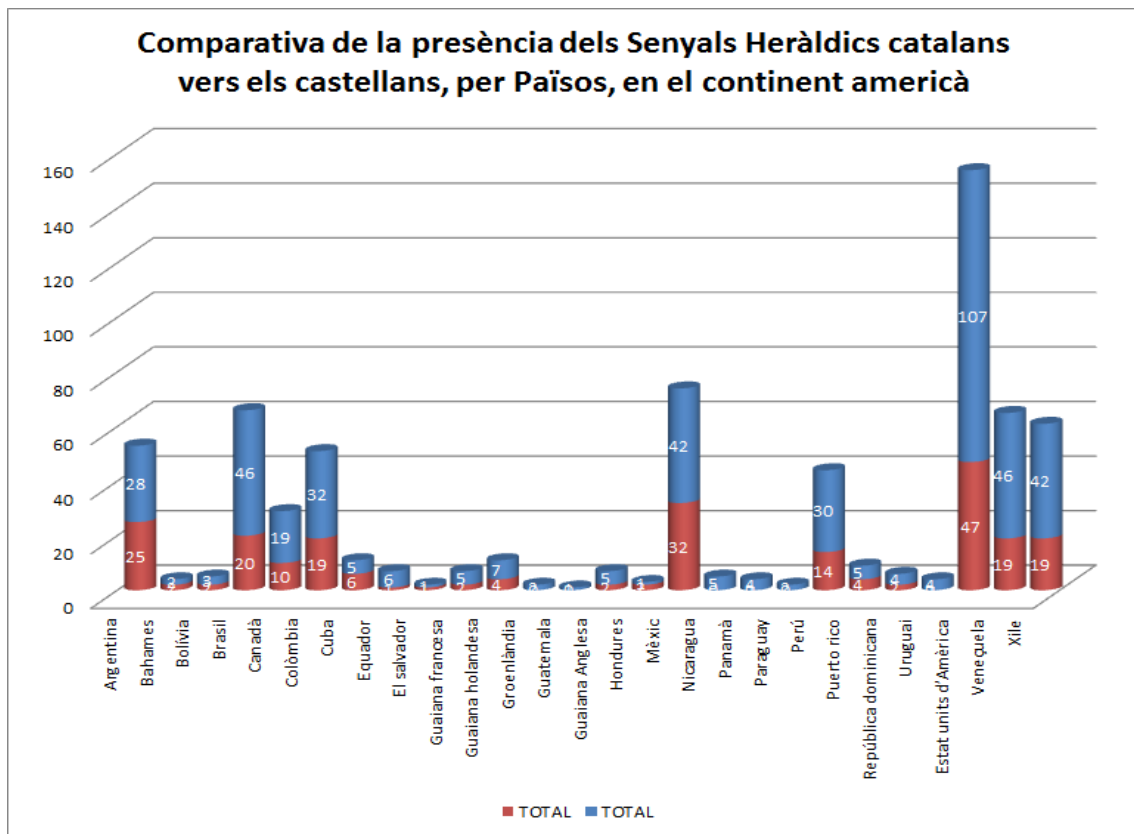
Sabem que són els guanyadors els que sempre escriuen i reescriuen la història, a la seva mida, censurant, retocant o esborrant tot allò que els interessa en benefici propi. Clarament, el cas espanyol, on els castellans foren els vencedors finals de les disputes entre les distintes nacions hispàniques, no n'és l'excepció.

Per tant, quan sols trobem senyals catalans i portuguesos censurats o adulterats i alhora no en trobem cap ni un de castellà que no hagi patit la més mínima censura/adulteració, la conclusió estadística es torna evident: el censurs foren partidaris d'explicar la història a la castellana, deixant-nos així per a la posteritat una historiografia oficial espanyola a la castellana.

I analitzant, a partir d'ara, exclusivament les dades estadístiques circumscrites geogràficament dins del continent americà, trobem la Taula 7 estadística, on podem comprovar i comparar la ubicació dels senyals heràldics de les nacions catalanes i de la nació castellana, en els actuals països americans. (...) Resultat de la comparativa, s'ha assenyalat en verd la presència majoritària dels senyals heràldics catalans o castellans, per a cadascun dels països descrits. De nou i de forma majoritària, l'estadística ens mostra de forma aclaparadora el resultat de dita comparació. Com a mínim i sobre el paper la presència catalana en els diferents països americans és clarament superior a la presència castellana.

El Gràfic 1 descriu el resultat de la Taula 7:

Gràfic 1. Comparativa de la presència dels senyals heràldics catalans vers els castellans, per països, en el continent americà

Autor: Eric Guillot, 2023.

Com es pot observar, destaca la presència catalana als Estats Units d'Amèrica, Mèxic, Veneçuela, Brasil, Xile, Colòmbia, Perú i Argentina. I Guillot en conclou el següent:

Els números estadístics son freds i asèptics, però no les conclusions que se'n extreuen. Dit això, durant els segles XVI i XVII en el continent americà em pogut comprovar que:

1. *Numèricament, la presència d'escuts i banderes amb senyals heràldics de les nacions catalanes quasi duplica la presència d'escuts i banderes amb senyals heràldics de la nació castellana.*
2. *La ubicació física d'escuts i banderes amb senyals heràldics de les nacions catalanes, en els actuals països americans, és majoritària enfront els senyals heràldics de la nació castellana.*
3. *Hi ha quasi un centenar de casos de senyals heràldics representatius de les nacions catalanes censurats, adulterats, mentre que, alhora, no hi ha ni un sol cas de censura/adulteració que afecti a un senyal representatiu de la nació castellana.*
4. *A mida que avançava el segle XVII, la presència de senyals heràldics castellans va augmentant alhora que van decreixent els senyals heràldics de les nacions catalanes. Així, en aquests mapes històrics també es reflecteixen a Amèrica els canvis polítics que van succeir en els territoris i les metròpolis d'origen de les diferents nacions.*
5. *La immensa majoria dels autors d'aquestes obres cartogràfiques són estrangers; ni catalans, ni castellans, el que garanteix l'objectivitat i la neutralitat de la informació present a la base de dades.*

Dedueixo, per tant, que de tota aquesta documentació iconogràfica s'ha pogut conservar gràcies a que es trobava físicament fora de la censura oficial

espanyola a la castellana, que ha deixat escassos exemples dins del territori espanyol. (...)

Ara el que ens hauríem de preguntar-nos és per què la presència contrastada dels senyals heràldics catalans durant els segles XVI i XVII en el continent americà, amb 454 senyals que representen el 45,85% del total, pràcticament iguala a tota la resta de senyals heràldics del conjunt de les nacions europees, ... ¿Per què encara es segueix afirmant des de la historiografia oficial acadèmica espanyola, que "Por Castilla y por León, nuevo mundo halló Colon", negant alhora la presència de las nacions catalanes en aquest esdeveniment històric?

Com s'ha vist en aquest capítol, els símbols principals que apareixen als mapes del món explorats són, per aquest ordre, els portuguesos, els catalans i els otomans, amb una presència catalana i otomana a Amèrica que desafia a la historiografia oficial. Els castellans estan bastant per sota en aquesta llista, amb el detall que en el seu còmput s'hi ha considerat els lleons i els castells, i els lleons solen estar del costat dels emblemes catalans. I, també d'acord amb aquest estudi científic d'anàlisi cartogràfica, l'emblema que ha estat més adulterat ha estat, de llarg, el dels catalans. Impressionant.

ELS MAPES

Abans de mostrar els mapes que expressen la presència d'emblemes catalans i otomans per Amèrica, cal destacar la "singularitat espanyola" dels mateixos. Mentre que francesos i otomans es mostren clarament units, a vegades amb símbols només francesos, i a vegades amb símbols només otomans, mentre que els emblemes portuguesos també són inconfusibles, a vegades amb la bandera portuguesa oficial i a vegades amb l'emblema de l'Orde de Crist (l'orde provinent dels templers que s'instal·la a Portugal i és protagonista de la colonització), en el cas dels símbols "espanyols" és diferent. Si bé el relat oficial diu que Castella fou la protagonista, i certament hi ha mapes que així ho testimonien, amb emblemes correctes de l'escut quarterat amb els dos castells i els dos lleons, el cert és que, al conjunt dels mapes analitzats, aquesta presència

és menor. En Guillot, amb una anàlisi estadística complementària feta sobre 60 mapes en què hi apareix el lleó, només en un 10,48% dels casos es mostra tal com correspon a l'emblema castellanoleonès oficial. És a dir, amb dos castells i dos lleons quarterats d'una determinada manera. Aquest detall no és menor, ja que aquesta situació no es manifesta als documents oficials de l'era anterior, i crida l'atenció. Al seu lloc, la presència "espanyola" és del tot variada. En alguns mapes es mostra el símbol castellà tradicional, però en molts d'altres apareix diferenciat, de forma preferent amb la forma de banderes només catalanes (que també abracen a l'Aragó, segons la lògica oficial, si bé aquest factor es matisa en aquest treball), així com amb emblemes en què apareixen els catalans i els lleonesos, o d'altres amb els catalans i els castellans. I això succeeix en els mateixos mapes. En alguns territoris es veu la bandera catalana, en altres la castellana i la lleonesa, en altres la catalana i la lleonesa i en altres la catalana i la castellana. ¿Què ens diu això, doncs? Clarament, ens diu que es diferencia el poder conqueridor i que es tracten com a poders diferenciats. És a dir, s'hi veuen tres poders, el català, el castellà i el lleonès.

Finalment, convé destacar també que, tot i que cada mapa té assignada una data, en realitat la majoria no en tenen, i s'han datat per consens historiogràfic o per documents annexes que poden haver estat manipulats.

Catalans i "lleonesos" per Amèrica

En aquesta primera mostra de mapes es presenta una de les troballes més interessants de n'Enric Guillot: la presència catalana per Amèrica amb predomini amb el símbol del lleó, no pas del castell característic de Castella.

Per començar, però, per entendre bé les bases d'aquesta investigació, és aconsellable mostrar primer els símbols catalans. Cal mostrar clarament com es mostren els símbols catalans a les terres que ells ocupen per Europa.

A continuació, emblema català a Catalunya, València i Nàpols:

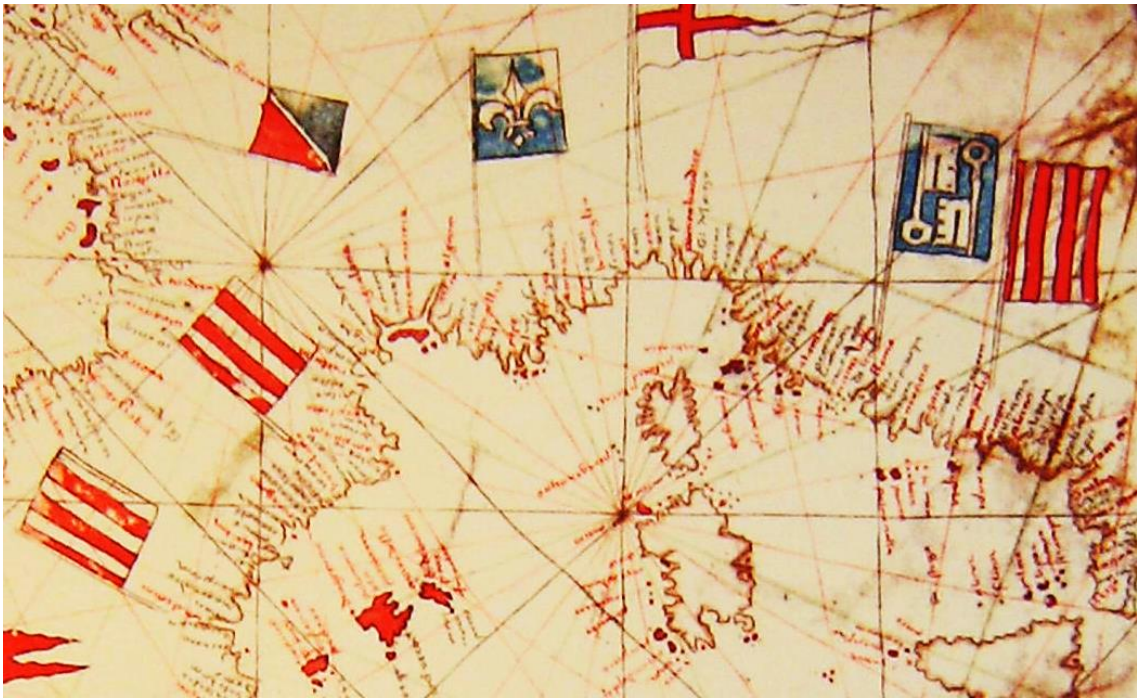

Figura 1. Autor: Pedro Reinel, 1485. Archives Départementales de la Gironde, [2Fi 1582 (bis)].

També serveix d'exemple el següent fragment d'un mapa portolà del 1511, amb escuts catalans a Alger, Mallorca, Sardenya, Sicília i Trípoli:

Figura 2. Autor: Joan Salvat de Pilestrina, 1511. Bibliothèque nationale de France [CPL GE AA 563 RES].

Aquests mapes són una mostra de molts altres en els què, de forma general, destaca la identificació amb els catalans amb dues o més barres vermelles, a vegades sobre fons groc, tal com es veurà també per Amèrica. Altrament, destaca la nul·la presència del regne de l'Aragó, qüestió ja comentada, però aquest detall també aplica al regne de Navarra. Només apareixen de forma molt tardana i en tot cas molt puntual. És a dir, els mapes posen en dubte l'existència d'aquests dos regnes a l'Edat Mitjana, al no ser identificats, i, tal com després s'apuntarà, hi ha raons per afirmar que es tracta d'una història que, en tot cas -de la forma que ha quedat escrita- és anacrònica amb la realitat.

És a dir, les barres vermelles d'aquests mapes no tenen res a veure amb l'actual bandera d'Espanya, que adquireix el seu disseny el 1785, ni amb el regne d'Aragó, si més no amb el regne que ha escrit Espanya al seu lloc. I, a mode complementari, no menys important, afegir que són molts els mapes de l'època que mostren els símbols catalans sobre Andalusia, i no hi ha cap mapa que mostri els símbols castellans sobre les ciutats catalanes. A continuació, es mostra el cas d'un mapa de 1502, la Carta de Cantino, que, a més, és rellevant perquè no mostra l'escut de Castella a Andalusia, sinó un lleó (que deu ser del regne de Lleó, o potser no), amb la bandera catalana:

Figura 3. Autor anònim, 1502. Carta de Cantino. © Biblioteca Estense Universitaria, Modena [C.G.A.2].

Aquest mapa, oficialment datat el 1502, dialoga amb l'Atlas Català d'Abraham Cresques, de 1375, on es mostra als catalans a les Canàries. Però això tampoc encaixa amb la història oficial (por que diu que era castellana), com el fet del lleó a Andalusia. El regne de Lleó mai arribà a Andalusia, i si bé certament es pot tractar d'una simple curiositat, el fet és que no ho és. No ho és perquè, per exemple, tal com mostra el següent mapa, de 1535, es veu el rei lluint l'escut

catalano-lleonès, amb una referència curiosa. A sota del rei es llegeix, ben gran: TARACONENSIS (que fa referència a Tarragona, ciutat catalana), essent un greu anacronisme, tret que la història s'hagi manipulat. Tarraconensis és la denominació que la història oficial assimila a una província de l'època romana i visigoda, que es diu deixa d'existir al segle VIII, i es diu que abraçava la península Ibèrica (Hispania). És a dir, uneix als catalans i als lleonesos (i als castellans). El mapa on apareix el rei amb lleons, sense Castella (amb la creu bizantina al pit) i amb el text Tarraconensis ocupant gran part d'Hispania, és aquest:

Figura 4. Autor: Jacobus Russus, 1535. Carta Nàutica. © Fundación March Severa.

Complementàriament, destacar també el cas següent, de 1546, on apareixen els lleonesos i els catalans a Andalusia i també pel nord d'Àfrica:

Figura 5. Autor: Joao Freire, 1546. Portolan Atlas. © Henry E. Huntington, California [HM 35, f3].

És a dir, no és un fet menor. ¿Per què apareix un lleó quan sembla que hauria d'aparèixer un castell? De fet, en molts mapes així és, es veu el castell, però això no explica la notable presència del lleó. Oficialment, Castella i Lleó s'uneixen el 1230, i des d'aleshores s'afirma que s'acaba imposant el model de Castella, que esdevindrà dominant. En aquesta línia, ¿què en diu en Guillot? Doncs hi veu un anacronisme i, després de sotmetre a observació els documents històrics existents entre els segles XIII i XVI, identifica una potencial assimilació entre el lleó i la senyal del rei de la confederació de regnes i territoris de l'anomenada Corona d'Aragó (o catalano-aragonesa). ¿Per què? Doncs per un mapa ben curiós (perquè no n'hi ha dos d'iguals) que mostra la substitució del símbol dels catalans (la bandera de barres vermelles sobre fons groc) per uns lleons. Es tracta del mapa del vescomte Maggiolo, de 1562, on el lleó domina per tota la península Ibèrica (i a Sardenya i a Sicília, encara que a la imatge següent no es vegi) per sobre dels símbols de Castella i de la bandera catalana:

Figura 6. Autor: Jacopo Maggiolo, 1562. "Portolan chart of the Mediterranean Sea, Black Sea, and west African coast". © The British Library, Londres, Shelfmark Add MS 9810.

El lleó, doncs, si bé apunta al regne de Lleó, sembla que efectivament transcendeix les corones oficials de Castella i Aragó. Cal repensar la història. Però això no és tot. Fins i tot, "lleonesos" i catalans apareixen per Amèrica, el 1541, amb la bandera catalana un xic adulterada. En aquest cas, l'anacronisme és doble: no apareix Castella, que es suposa que fou l'única protagonista espanyola, i al seu lloc apareixen catalans i lleonesos. El mapa:

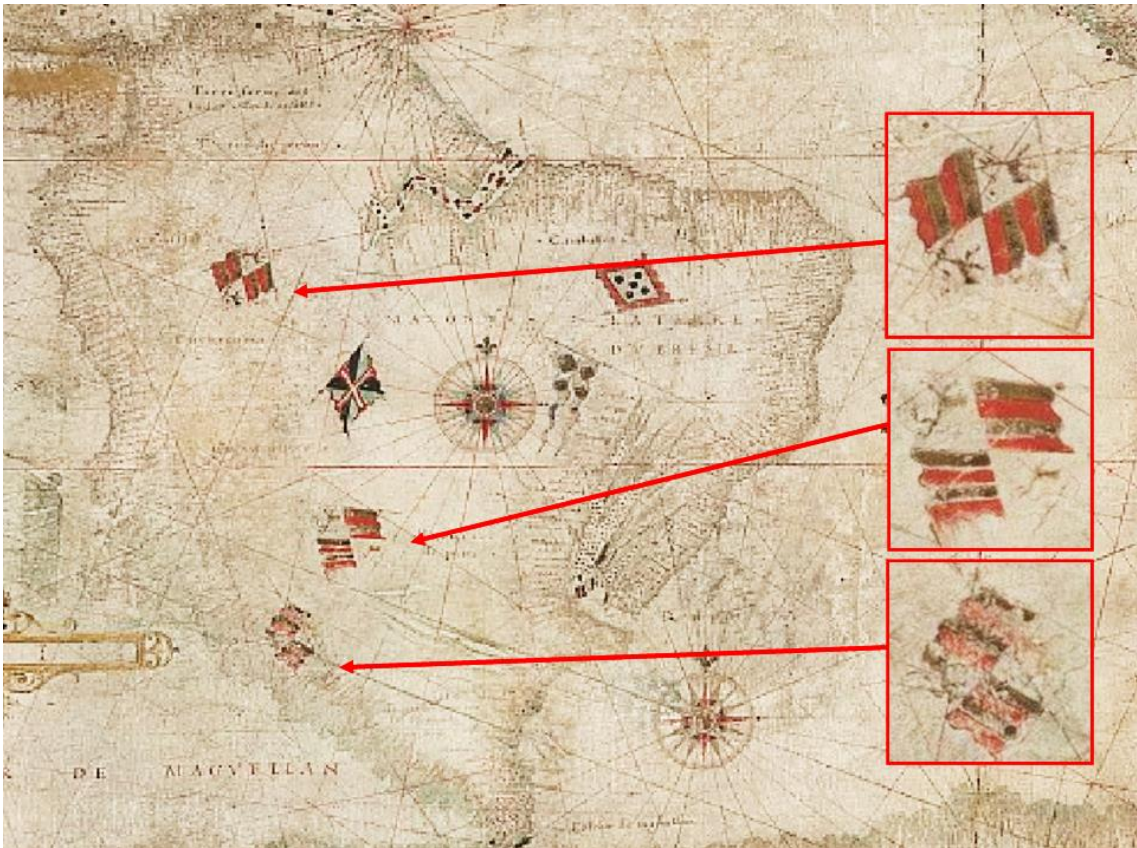

Figura 7. Autor: Nicolas Desliens, 1541. Weltkarte, Handzeichnung, auf Pergament. © Dresden, Sächsische Landesbibliothek [SLUB/KS A19883].

També aquest *mapa mundi*, de 1543, en què els lleons no es veuen bé, però si s'amplia la imatge no donen lloc a cap dubte:

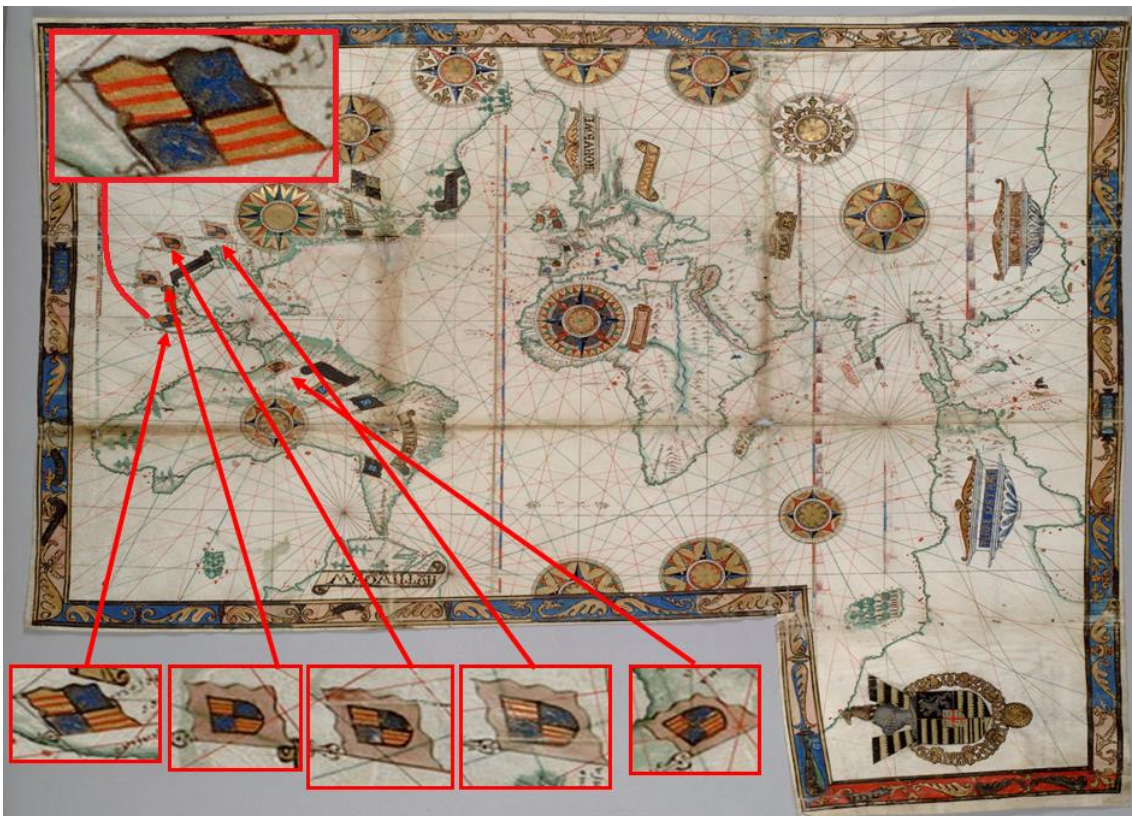

Figura 8. Autor: Guillaume Brouscon, 1543. © Library Henry E.Huntington, California [HM 46 Binding].

O aquest altre, de 1550:

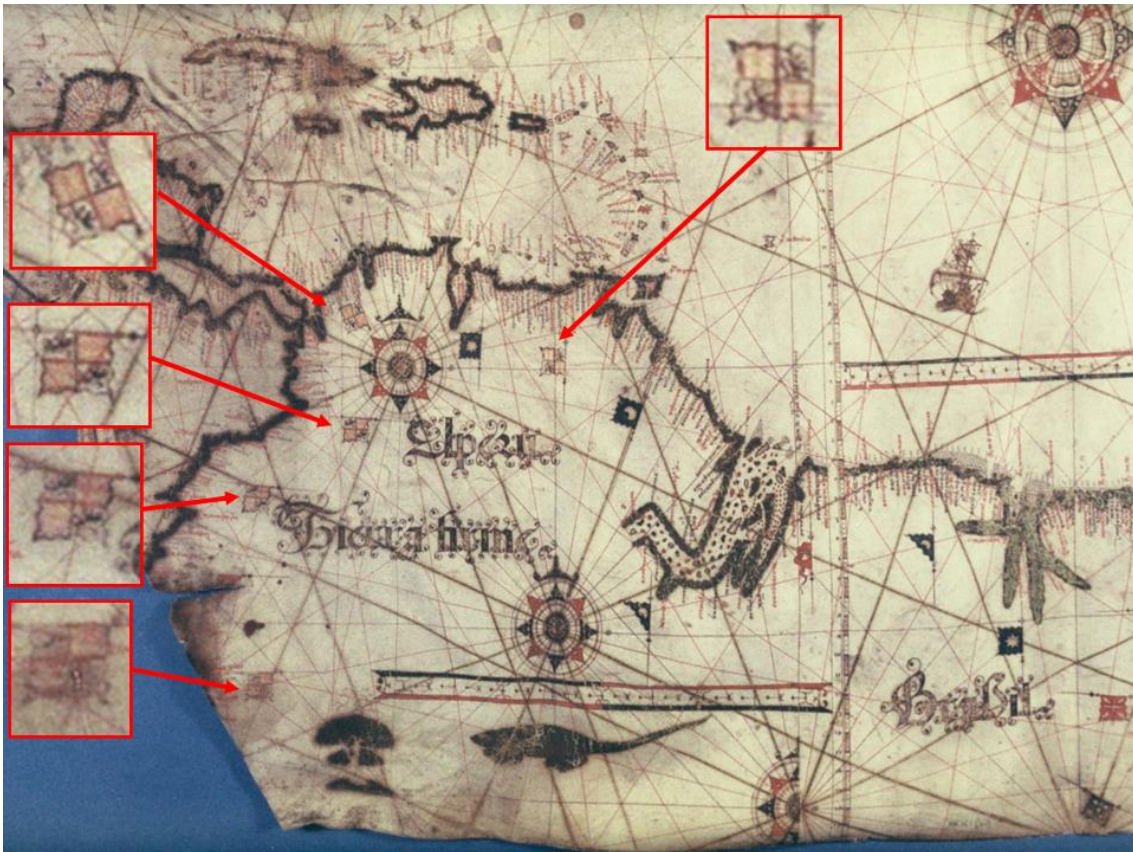

Figura 9. Autor: Anònim portuguès, 1550. "Portuguese portolan of the Atlantic". © Bodleian Library, Oxford, Filmstrip Roll 194B, frame 4.

També és destacable la sèrie de mapes de Guillaume le Testu, francès hugonot, on mostra la presència dominant de banderes catalanes i lleoneses, més la presència franco-otomana. Està el cas de Brasil, girat 90 graus:

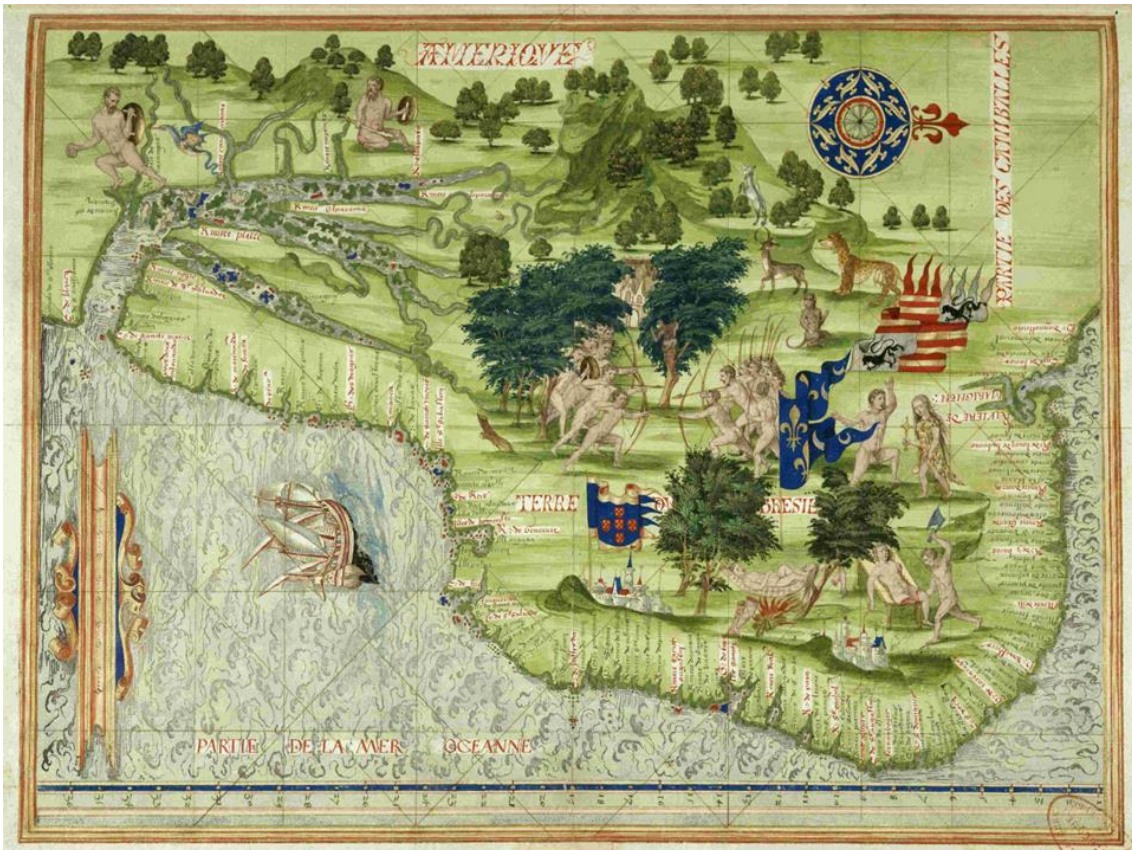

Figura 10. Autor: Guillaume le Testu, 1555. © Vicennes, Service Historique de la Défense - [D1z14_03_549].

El cas de l'estret de Magallanes i l'Uruguai, mentre que a l'Argentina els catalans apareixen amb els castellans:

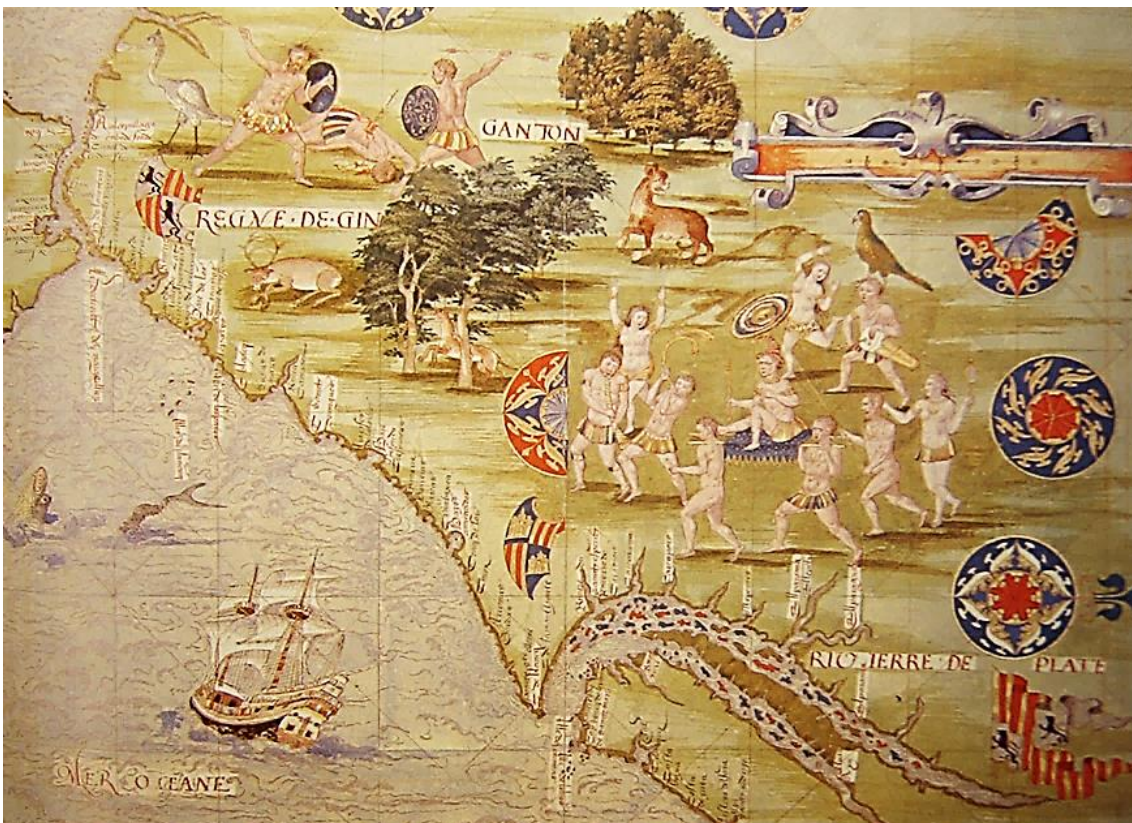

Figura 11. Autor: Guillaume le Testu, 1555. © Vicennes, Service Historique de la Défense - [D1z14_03_547].

A continuació, impactants mapes de 1573 i 1575, amb una evident majoria de banderes exclusives catalanes i la resta amb l'emblema del lleó.

Figura 12. Autor: Domingos Teixeira, 1573. © Bibliothèque nationale de France [CPL GE SH ARCH 3].

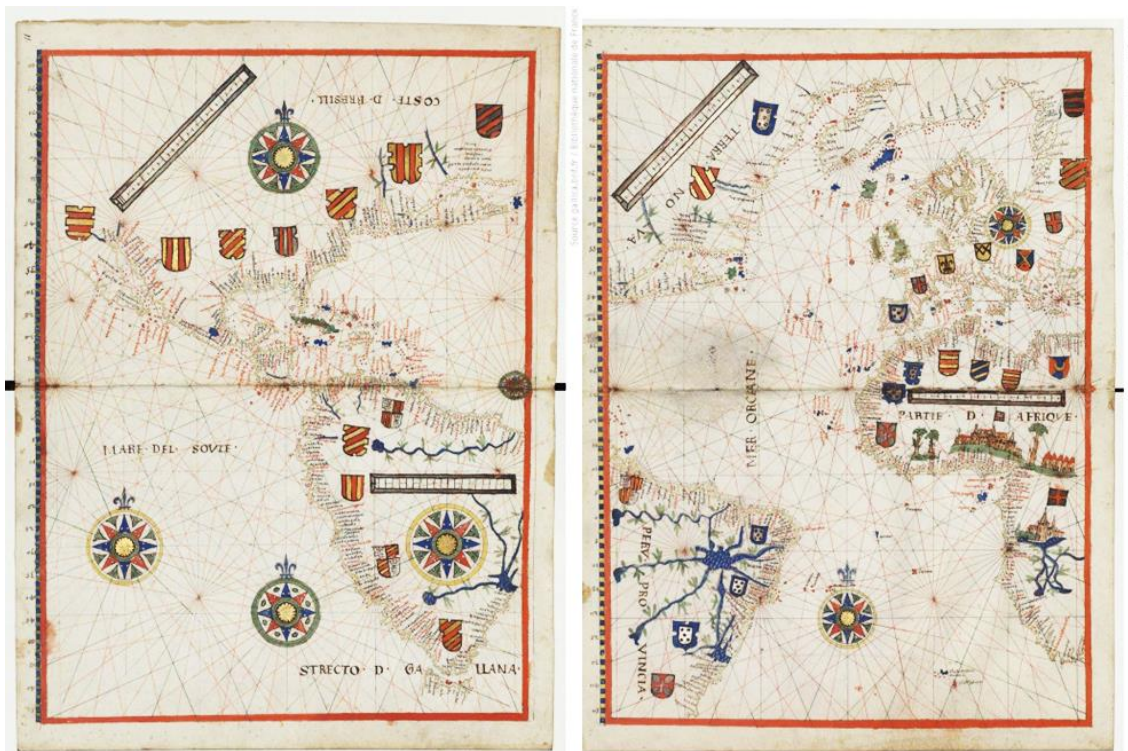

Figura 13. Autor: Angelus, 1575. "Portulan de l'Amérique du Nord et du Sud". © Bibliothèque nationale de France, MSS fr. 9669 Feuille 9v-10r, Feuille 10v-11r.

Finalment, dins d'aquesta sèrie catalano-lleonesa, afegir aquest mapa d'any desconegut, que sembla -atenent als mapes estudiats- modern (per la precisió del mapa). Probablement és una obra recent que pretén explicar la història oculta. Com s'observa, catalans i lleonesos estan sobreposats, per un costat, i per l'altre apareixen, ara sí, els castellans. Es veu que els portuguesos assimilen els lleons amb els catalans (reflexió de n'Enric Guillot).

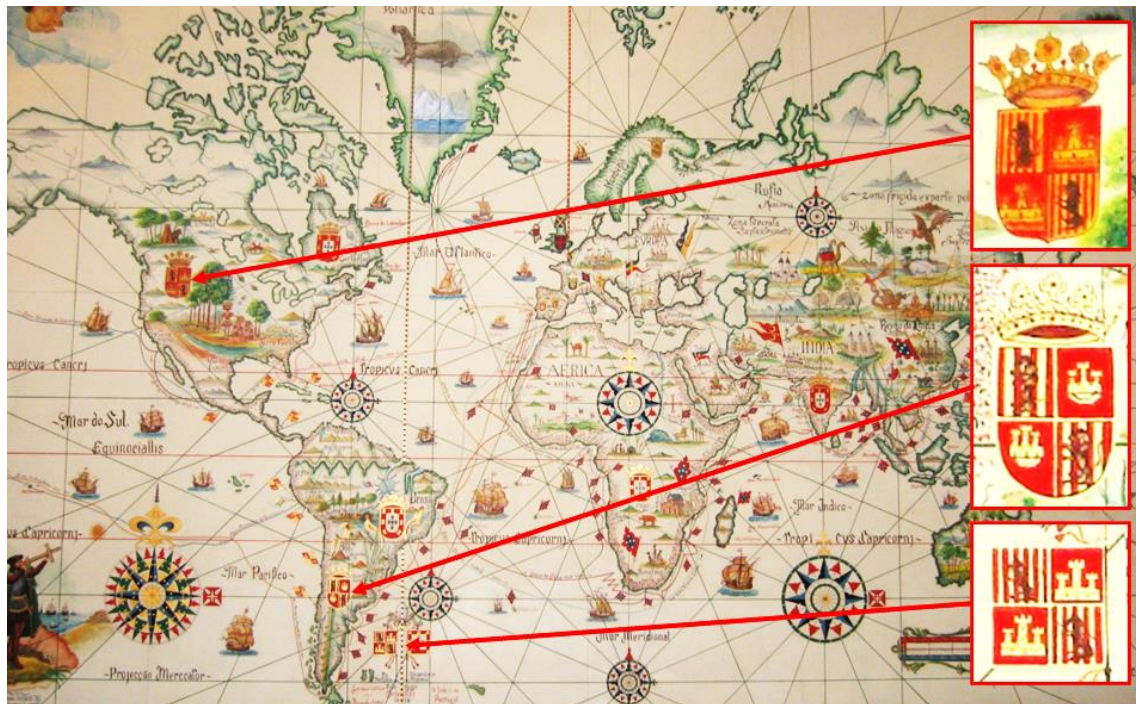

Figura 14. Autor: Anònim portuguès, sense data. "Planisfério dos Descobrimentos Marítimos e Explorações dos Portugueses". © Museu de Marinha, Lisboa [MM.06247].

Més mapes amb evidència catalana a Amèrica

Per acabar de documentar aquesta recerca es mostren més mapes amb emblemes catalans, alguns compartint protagonisme amb els castellans, i d'altres no. Destaquen (veure informació al peu de cada mapa):

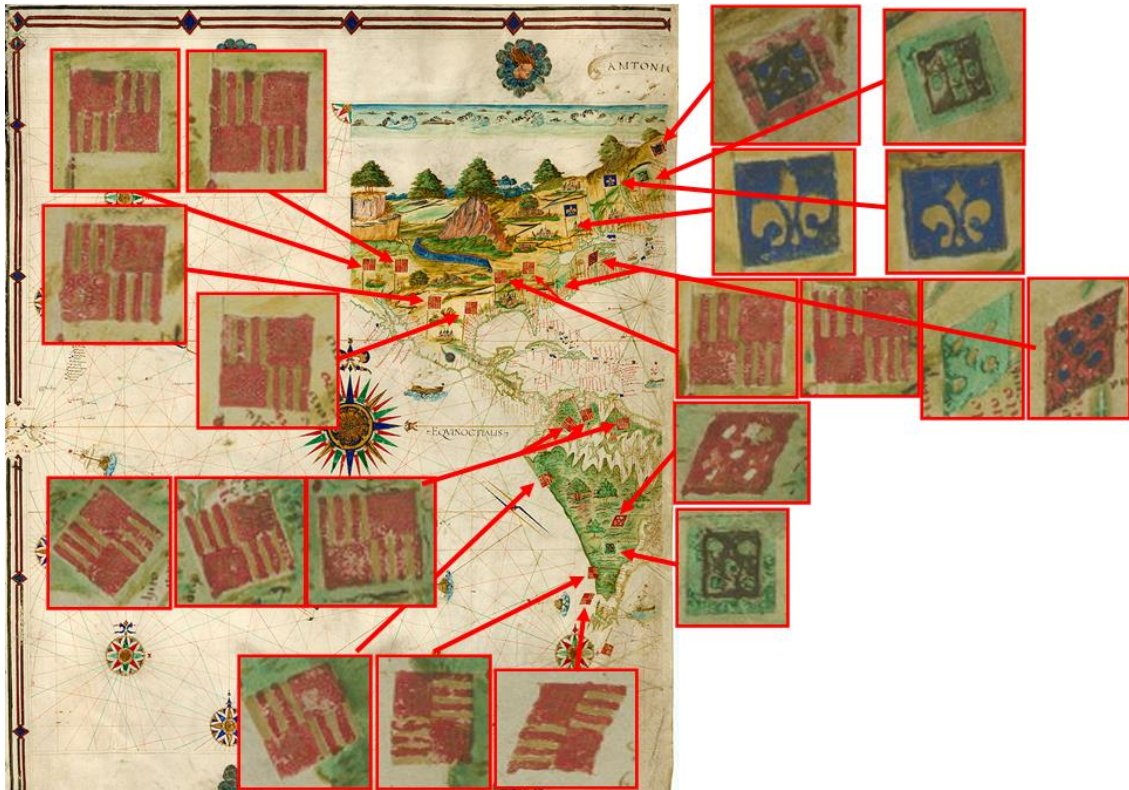

Figura 15. Autor: Antonio Pereira, 1545. "North and South America". © Jonh Carter Brown Library and Brown University, Call Number: B546 / 2 Ms. / OVERSIZE.

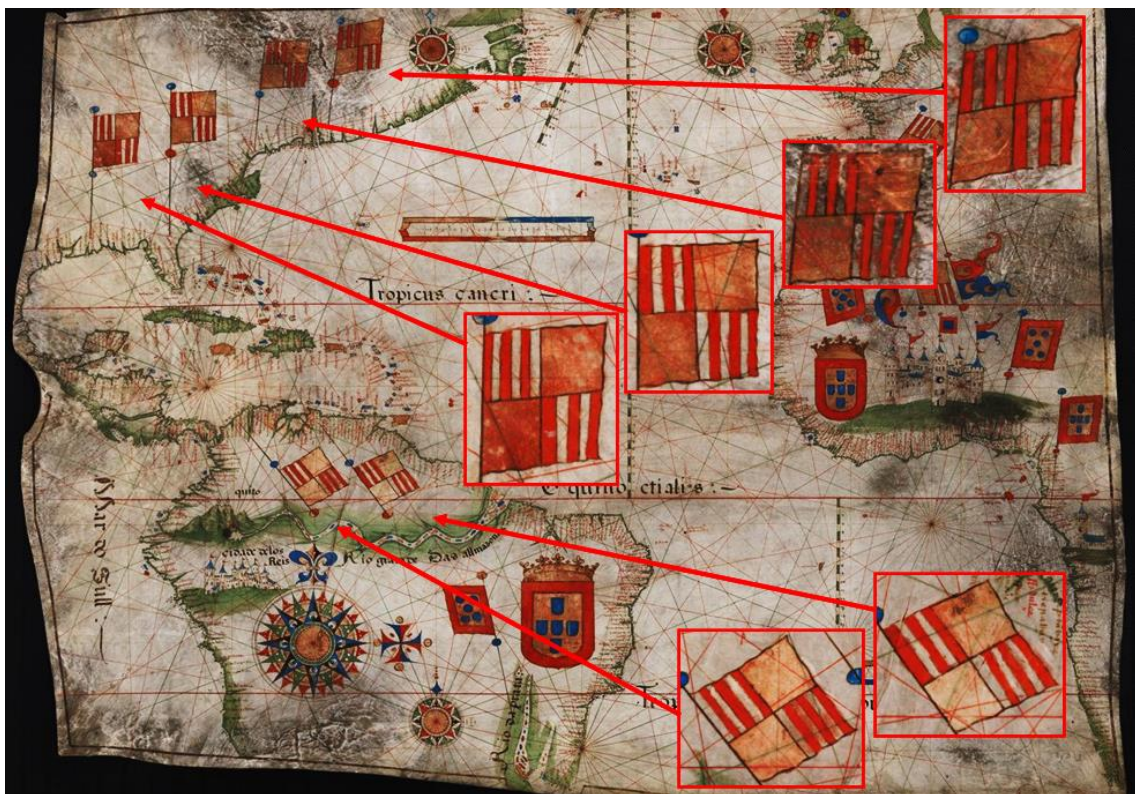

Figura 16. Autor: Jorge Reinel, 1550. "Carte nautique portugaise de l'Océan Atlantique". © Bibliothèque Nationale de France [GE B-1148 (RES)].

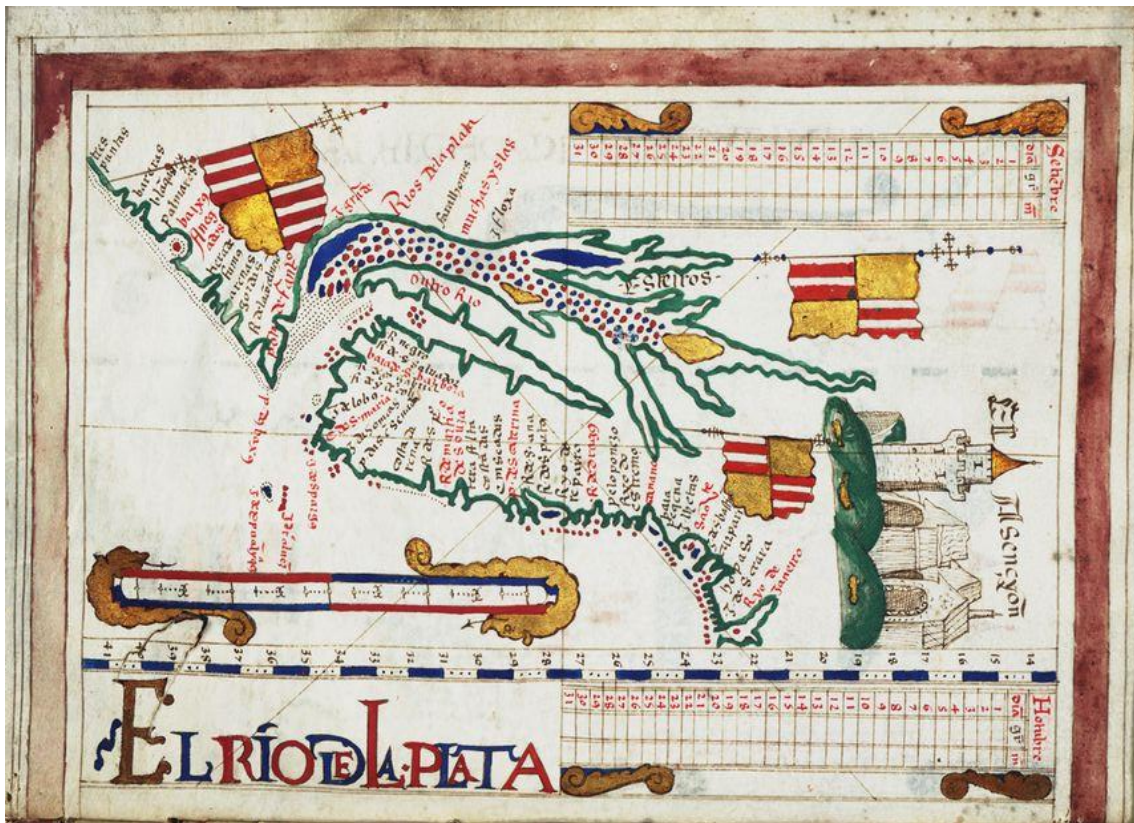

Figura 17. Autor: Anònim portuguès, 1550-1560. © National Maritime Museum, Greenwich, London [F1539, P/14(12r)]. Argentina girada 90 graus.

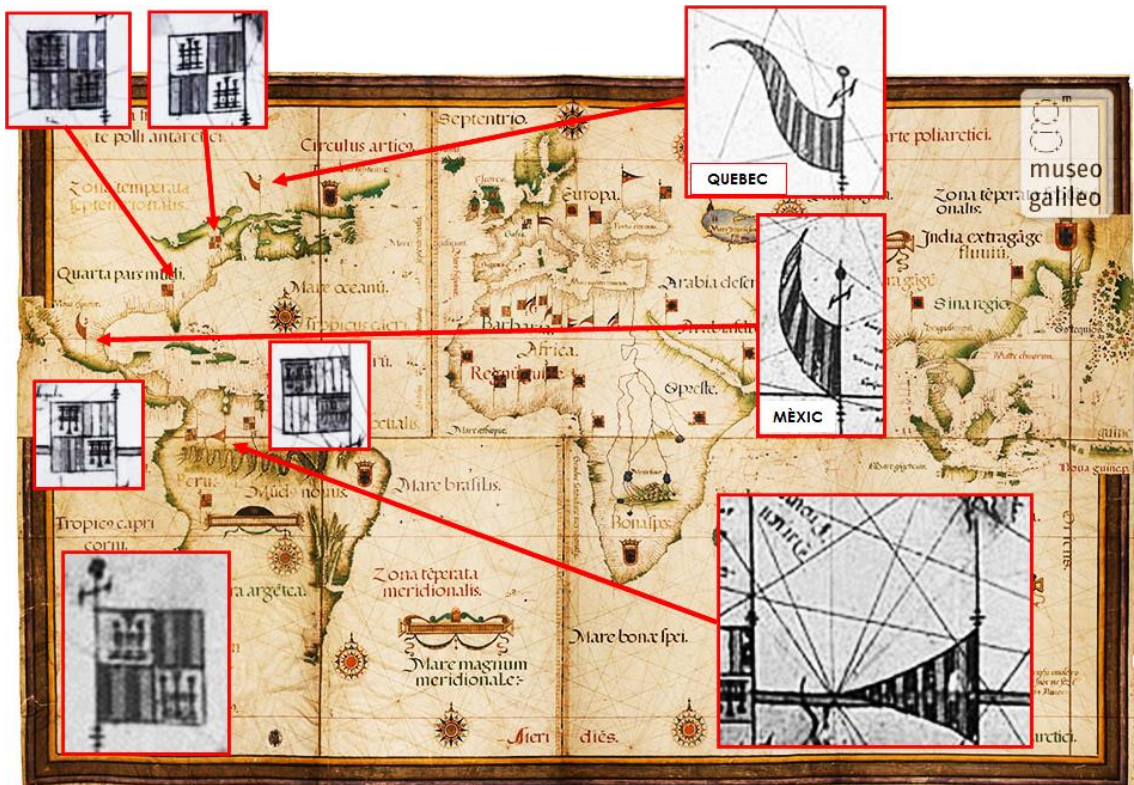

Figura 18. Autor: Lopo Homem Reineis, 1554. "Planisferio". © Instituto e Museo di Storia della Scienza, Firenze Inv. 946, collocazione SD A 037. Banderes exclusives catalanes a Nord-Amèrica, Mèxic i Venèçuela.

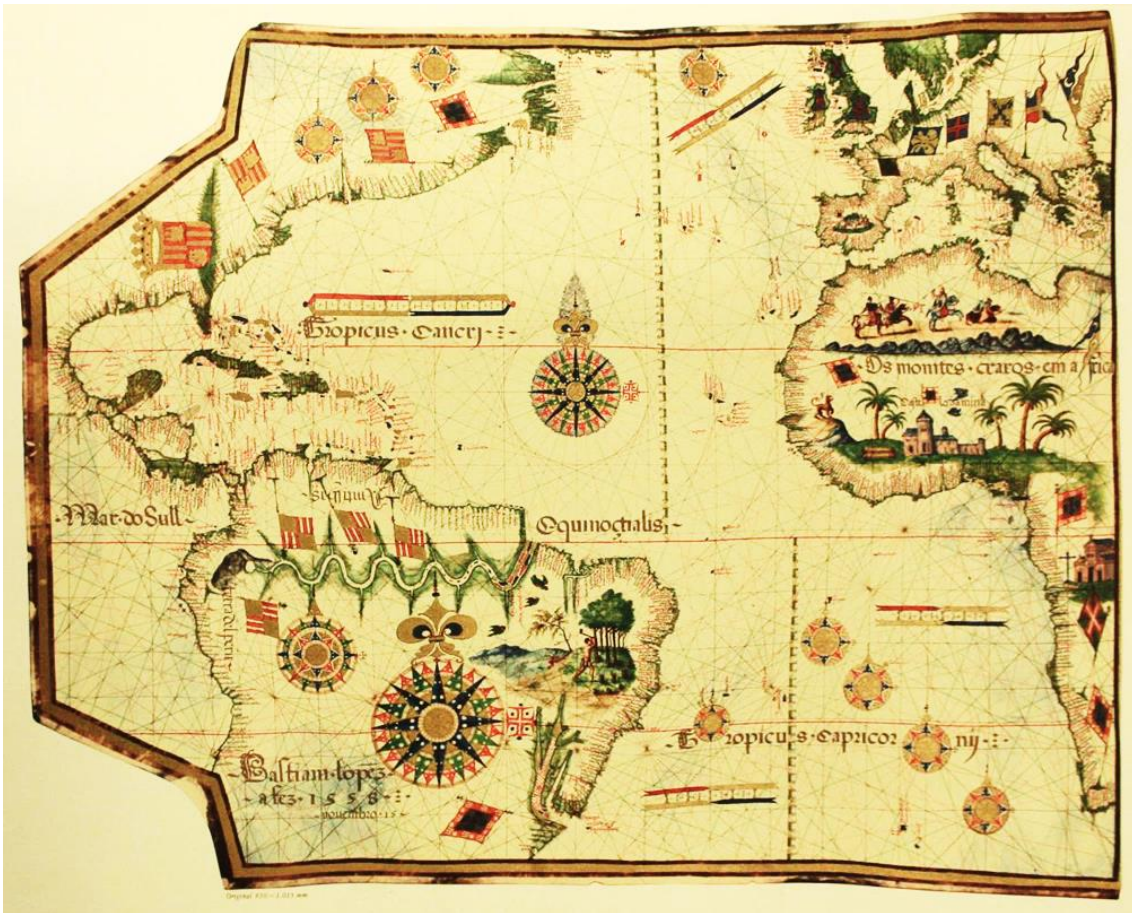

Figura 19. Autor: Sebastiao Lopes, 1558. "Chart of the coast-lines of part of Europe, Africa, and America". © British Museum, Add. 27303.

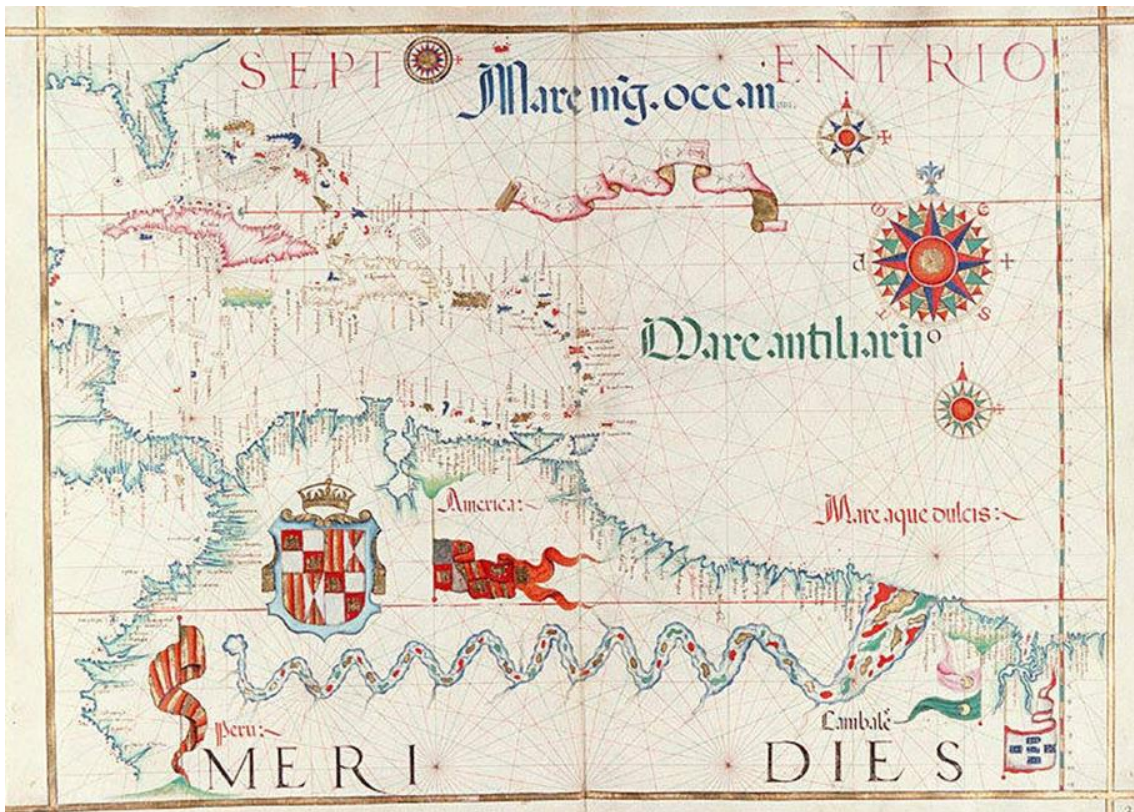

Figura 20. Autor: Diogo Homem, 1561. "Nautical map. Caribbean Sea. Cuba. Florida. Northern South America". © Hill Museum & Manuscript Library, Codex Vindobonensis Palatinus 335, folio 2. Aquí apareix l'escut de les corones de Castella i Aragó, sense Navarra i Granada. És un escut que apareix en alguns mapes, però és residual. Bandera exclusiva catalana al Perú.

Figura 21. Autor: Lázaro Luís, 1563. Codice da Lázaro Luís. © Academia das Ciências, Lisboa, [MS-14-1] Pàg. 3 Front. Península de Labrador (Terranova) girada 90 graus.

Figura 22. Autor: Lázaro Luís, 1563. Codice da Lázaro Luís. © Academia das Ciências, Lisboa, [MS-14-1] Pàg. 7 Front. Presència catalana per tota Amèrica, sense veure-s'hi Portugal.

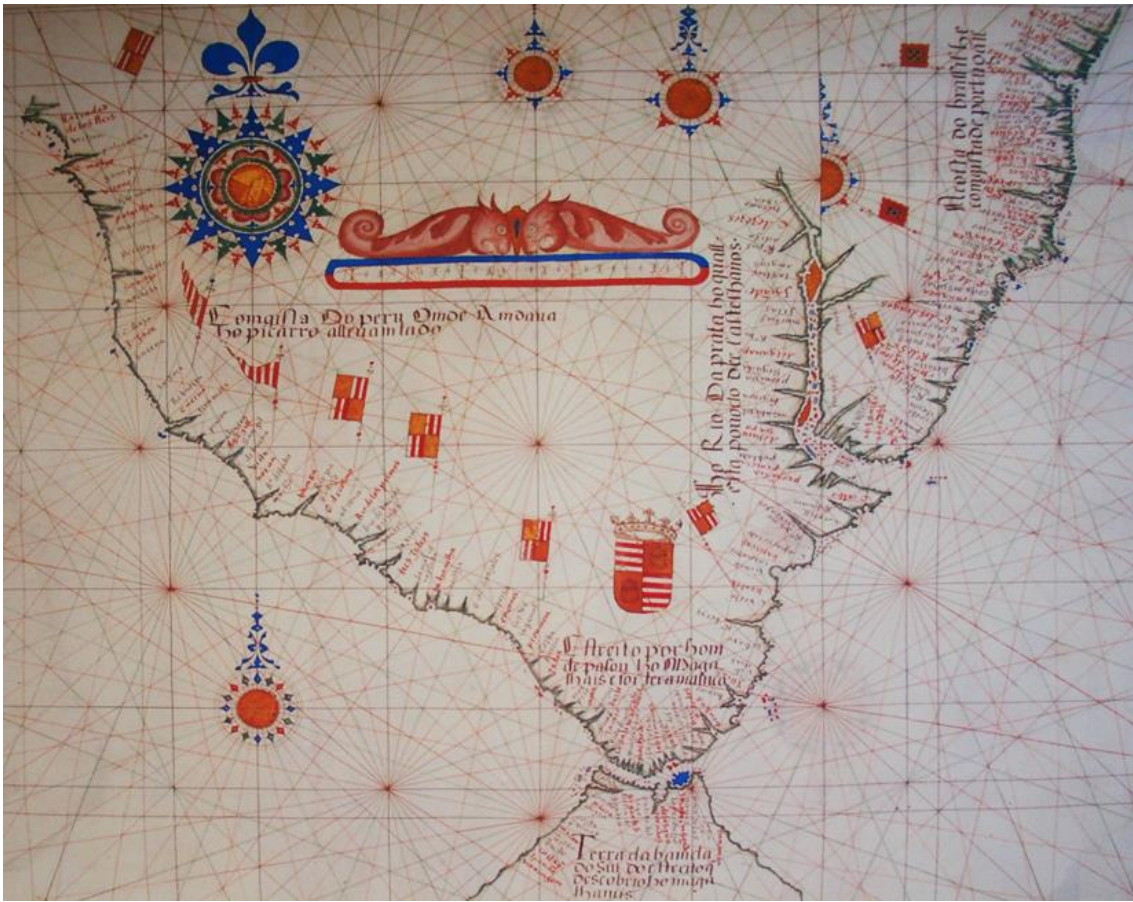

Figura 23. Autor: Lázaro Luís, 1563. Codice da Lázaro Luís. © Academia das Ciências, Lisboa, [MS-14-1] Pàg. 4 Revers. Estret de Magallanes, amb presència catalana a Xile i l'Argentina.

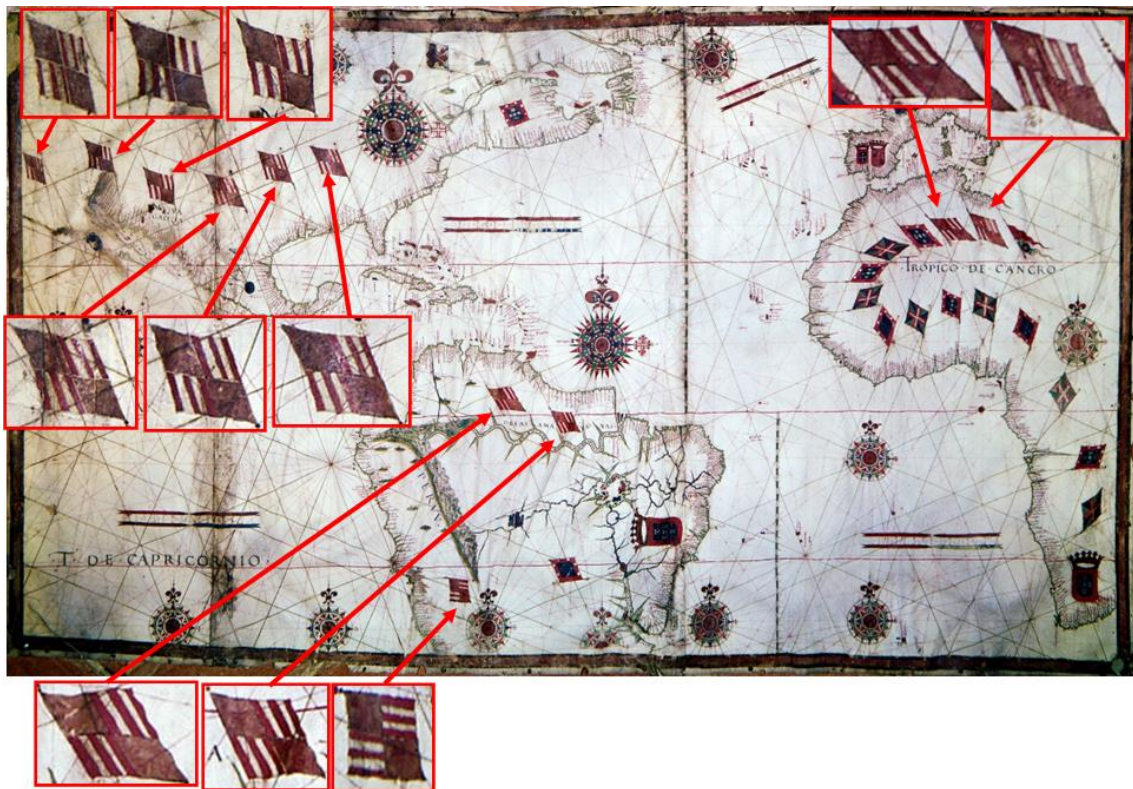

Figura 24. Autor: Sebastiao Lopes, 1570. "Portulano, pergaminho iluminado". © Biblioteca do Paço Ducal de Vila Viçosa, Evora, Portugal.

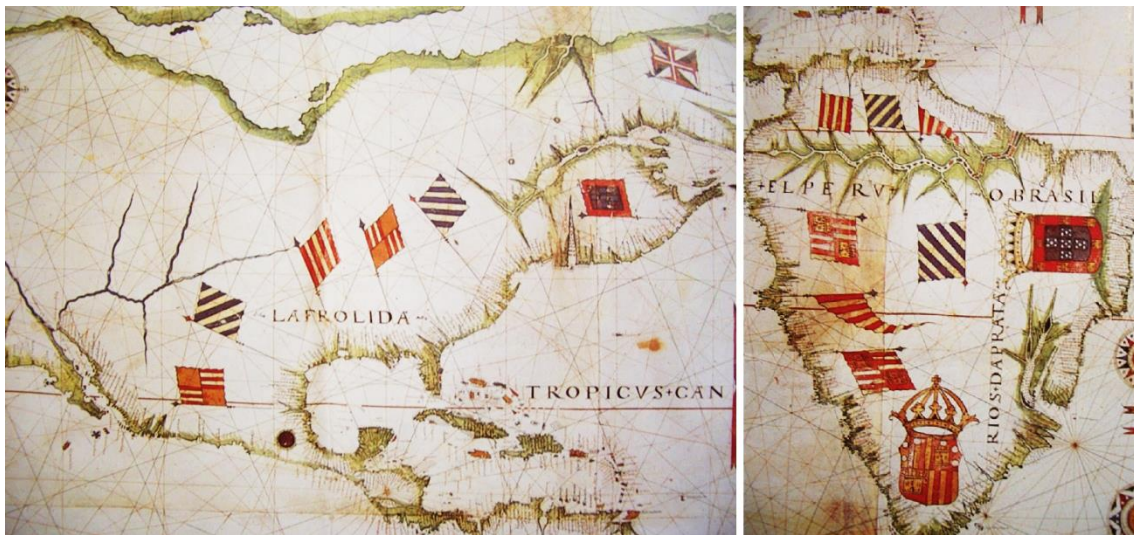

Figura 25. Autor: Sebastião Lopes o Pedro de Lemos, 1583. © Bibliothèque nationale de France. Matricula: [CPL GE SH ARCH 38]. Banderes catalanes per tota Amèrica, i presència parcial de l'emblema de Castella.

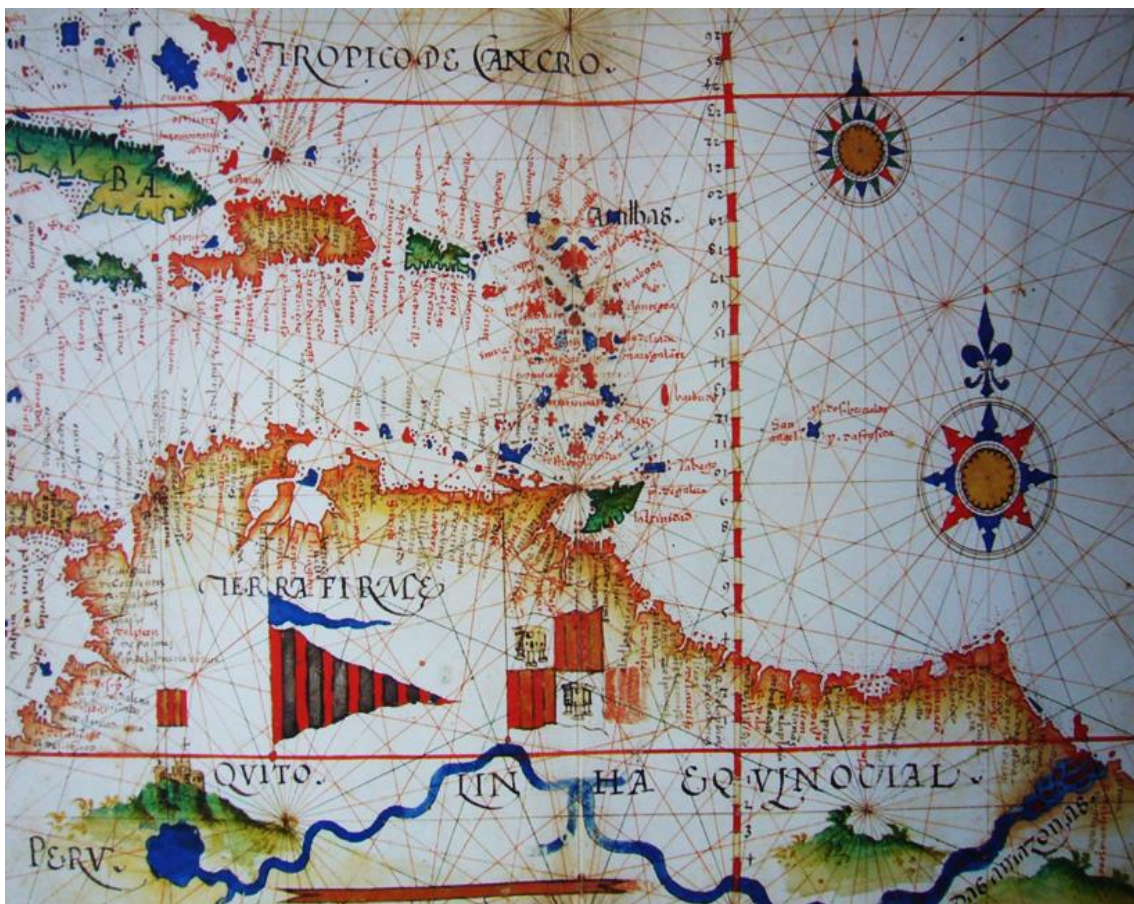

Figura 26. Autor: Luis Teixeira, 1585. «North America from Mexico past the Chesapeake Bay, of Coastal Charts of the Americas and West Africa». © Hispanic Society of America, plate XIII]. Gran bandera només catalana a Veneçuela.

Figura 27. Autor: Luis Teixeira, 1585. "North America from Mexico past the Chesapeake Bay, of Coastal Charts of the Americas and West Africa". © Hispanic Society of America, plate XIV].

Figura 28. Autor: Luis Teixeira, 1585. "North America from Mexico past the Chesapeake Bay, of Coastal Charts of the Americas and West Africa". © Hispanic Society of America, plate XV]. Bandera només catalana al nord de Mèxic.

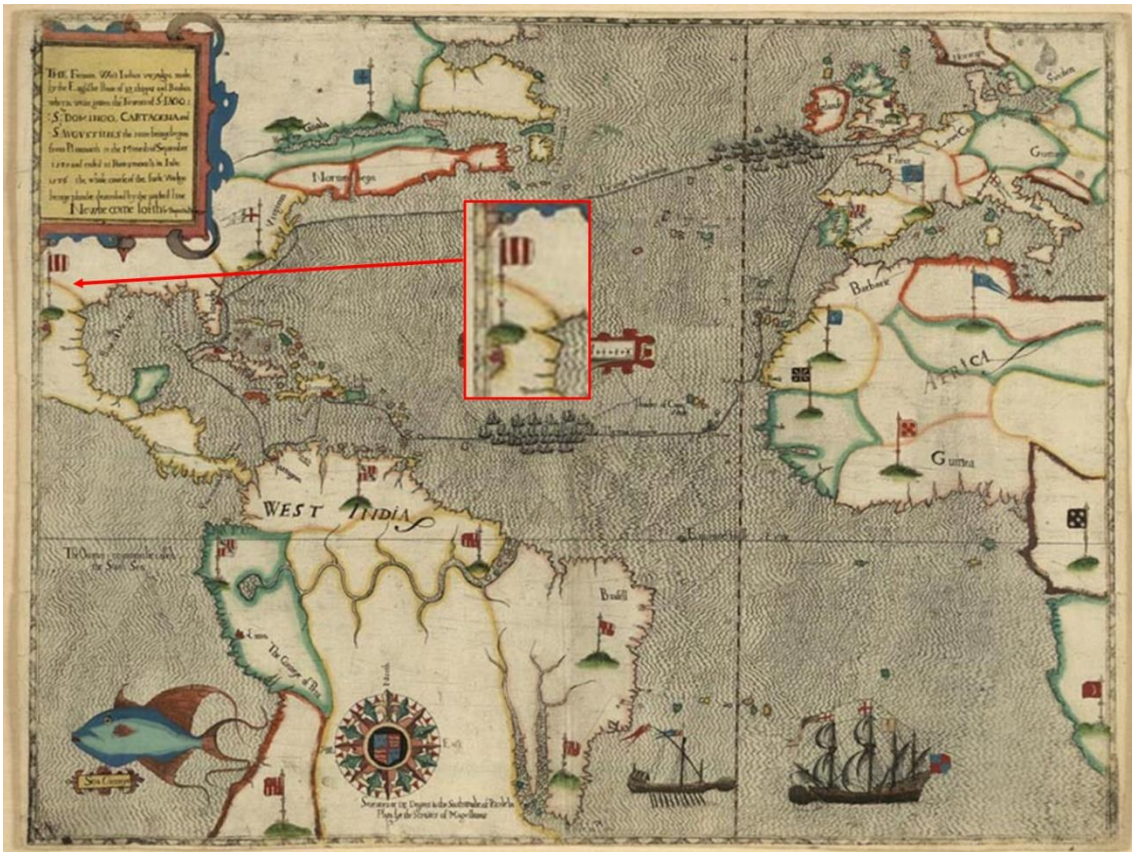

Figura 29. Autor: Baptista Boazio, 1589. "Route of Drake's Voyage". © Library of Congress, Washington Rare Book and Special Collections Division (112)].

Figura 30. Autor: Bartolomeu Lasso, 1590. "Kaat van Midden-Amerika". © Maritiem Museum Rotterdam MMR-WAE898 H. Bandera només catalana a Nord-Amèrica.

Figura 31. Autor: Jan Dirckx, 1599. "Carte de l'Océan Atlantique Nord". © Bibliothèque National de France, GE SH ARCH 4. Bandera només catalana a Colòmbia. A Nord- Amèrica apareix l'escut del Sacre Imperi Romà Germànic.

Figura 32. Autor: 1614, Joan Oliva, 1614. © Fundació Bartomeu March Servera, [Vuitè mapa de l'obra]. Estret de Magallanes.

Figura 33. Autor: 1614, Joan Oliva, 1614. © Fundació Bartomeu March Servera, [Novè mapa de l'obra]. Els portuguesos no apareixen a Amèrica.

Els mapes manipulats

En aquest apartat es documenta l'evidència de les manipulacions als mapes, fetes sobre els mateixos mapes o com a còpies, que ha documentat l'Enric Guillot. Per exemple, comencem pels casos dels mapes d'en Luis Teixeira datats el 1585 (a l'esquerra) i el 1600 (a la dreta), on es veu que a la versió de 1585 es pinten de color blau algunes barres vermelles de les banderes catalanes:

Figura 34. Mapes de Luis Teixeira. Esquerra: © BNCB-Biblioteca Nazionale Centrale Firenze, su concessione del Ministero per i Beni e le Attività Culturali (1585). Dreta: © Museu de Marinha, Lisboa, Matrícula: Atlas K3 (1600).

O aquest altre, on es veu la bandera catalana sobre la Ciutat de Mèxic, de 1640.

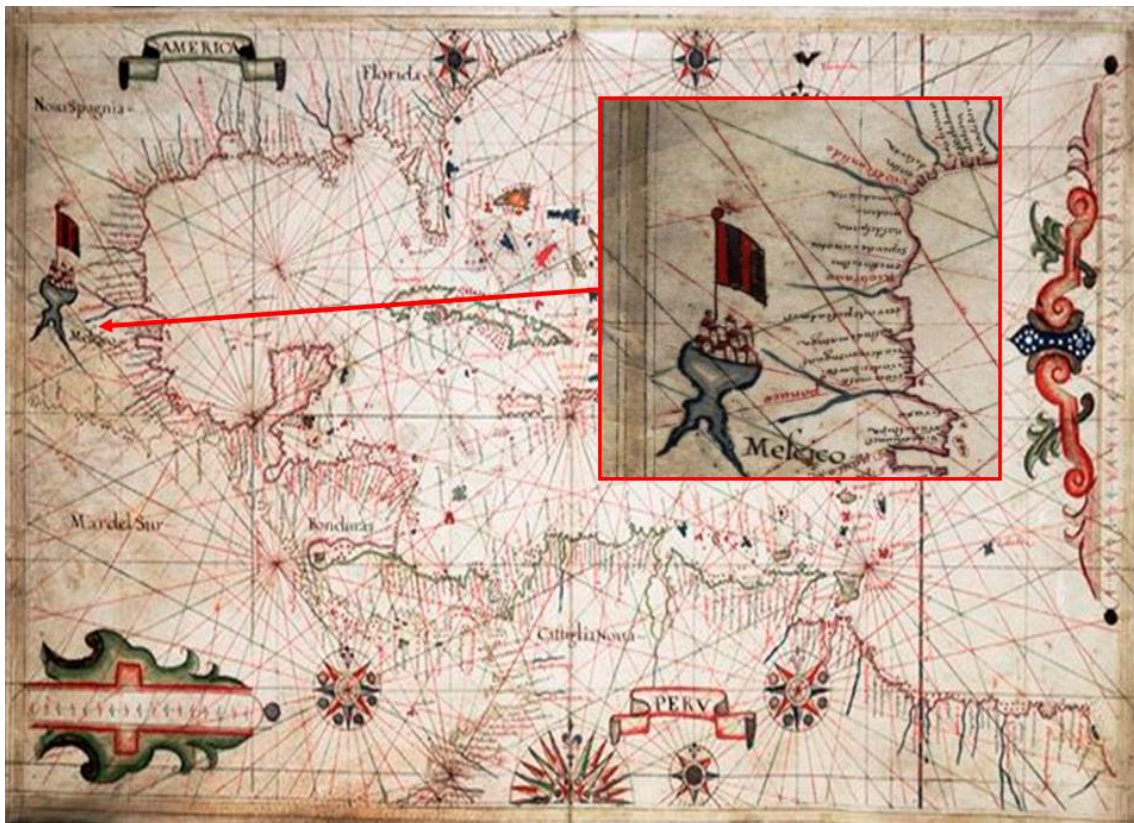

Figura 35. Autor: Joan Oliva, 1640. © National Maritime Museum, Greenwich, London. Matrícula: [F1796, P/8 (2)].

El mateix autor, Joan Oliva, l'any 1592, en fa un de similar que no s'ha manipulat:

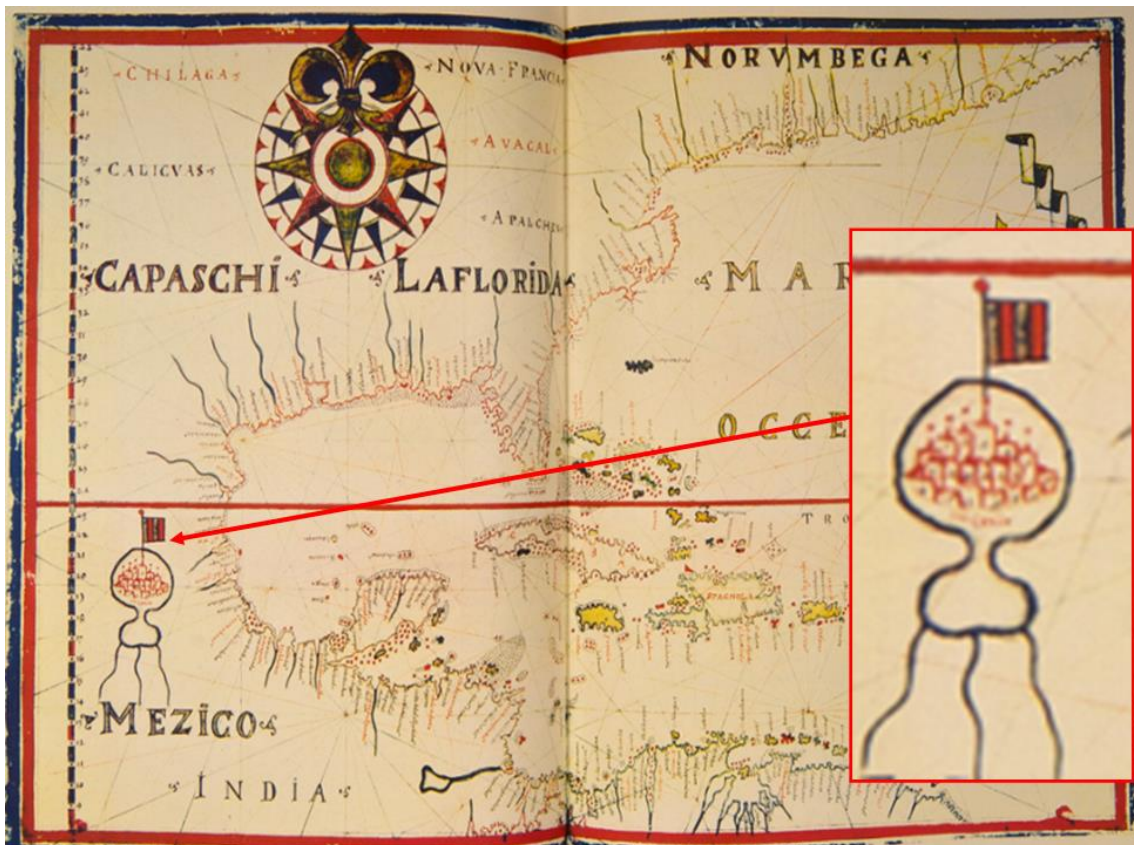

Figura 36. Autor: Joan Oliva, 1592. © National Maritime Museum, Greenwich, London, Nat. Mar. Mus., P22, 2].

També hi ha manipulació en aquest mapa anònim portuguès de 1630, on es pinten senyals catalanes. Aquí només es mostra el cas de Nord-Amèrica, però el mateix passa amb el sud:

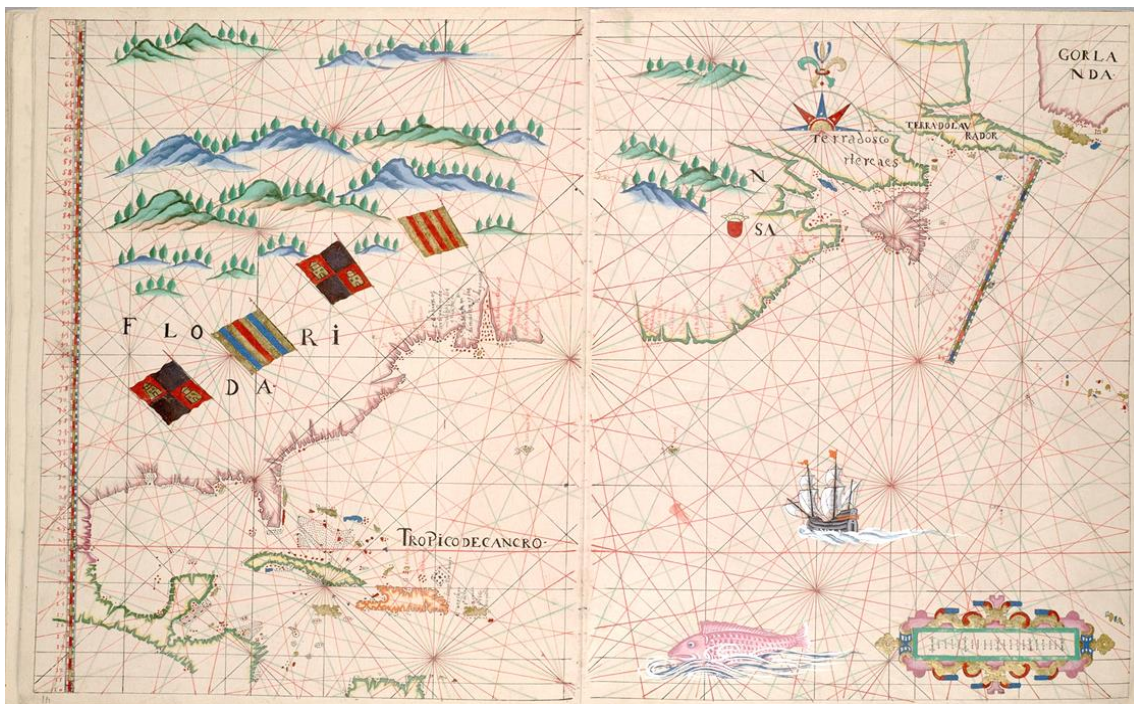

Figura 37. Mapa anònim portuguès, de 1630. © Huntington Library. Matrícula: [HM 39 ff. 40v-41].

O aquest de 1640, de João Teixeira Albernaz, on es pinten també barres vermelles de color blau. Aquí es mostra Nord-Amèrica, però passa el mateix amb el sud:

Figura 38. Autor: João Teixeira Albernaz, 1640. © ANTT Arquivo Nacional Torre do Tombo. Matrícula: [PT-TT-CRT 198].

Les pintades blaves als escuts catalans estan molt esteses, i també afecten als següents mapes:

- Autor: Jorge Reinel, 1535. © National Maritime Museum, Greenwich, London, [G213:2/4]. Banderes catalanes per tota Amèrica.
- Anònim portuguès, 1550. © Royal Geographical Society, London. Matrícula: [S0018726]. Banderes catalanes a Amèrica, Guinea Equatorial i el nord d'Àfrica.
- Anònim portuguès, 1550-1560. © National Maritime Museum, Greenwich, London. Matrícula: F1542, P/14(13v) // [F1537, P/14(11r)]. Banderes catalanes a Colòmbia i a l'estret de Magallanes.
- Autor: Lázaro Luís, 1563. © Academia das Ciências, Lisboa. Matrícula: [MS-14-1] Pàg. 7 Revers. Banderes catalanes des de Texas fins al Labrador.
- Autor: Sebastião Lopes, 1565. © The Newberry Library. Matrícula: [MS map 26/22]. Bandera catalana a Colòmbia i Veneçuela.
- Autor: Diago Homem, 1568. "Mundu novus, map of the Central America". © Sächsische Landesbibliothek, Dresden Mscr. Dresd.F.59a].
- Autor: Domingos Teixeira, 1570. "Carta Atlàntica". © Bodleian Library, Oxford [Map: MS. K1 (110)]. Banderes catalanes per tota Amèrica.
- Autor: Bartomeu Olives, 1580. © Huntington Library. Matrícula: [HM 32, f2 f3 i f.4]. Banderes catalanes a Brasil, Veneçuela, Ciutat de Mèxic i al Labrador.

- Autor: Luis Teixeira, 1585. «North America from Mexico past the Chesapeake Bay, of Coastal Charts of the Americas and West Africa». © Hispanic Society of America, plate XIII].
- Autor: Luis Teixeira, 1590-1599. "Fragment d'une carte nautique représentant les côtes de l'Amérique centrale et de l'Amérique du sud sur l'Océan Atlantique et sur l'Océan Pacifique, 159". [© Bibliothèque National de France, GE D 20353 RES].
- Autor: Domingos Sanchez, 1618. "Carte de l'Océan Atlantique, de la Mer Méditerranée, d'une partie de l'Océan Indien et de l'Océan Pacifique". [© Bibliothèque National de France, CPL GE AA 568 RES].
- Autor: Pascoal Roiz, 1633. "A portolan chart of the Atlantic Ocean and adjacent Continents". © Library of Congress, G9111.P5 1633.R7 Oversize Vault Drawer: Vellum Chart 16 Vault.
- Autor: Alonso Peres, 1648. © Servicio Geográfico del Ejército, Cartografía de Ultramar, v. 1, 1949: pl. 16.
- Autor: João Teixeira Albernaz, 1667. "Planisphère nautiques". © Bibliothèque National de France, GE D-9182.

I, de forma sorprenent, aquest de 1706, que pel què sembla ens està dient que els fets del segle XVI cal entendre'ls al XVIII:

Figura 39. Autor: Da Costa E Miranda, 1706. © State Library of New South Wales. Matrícula: [ML ref. ML 857].

És a dir, no només s'ha extret als catalans de la història colonial, sinó que a més s'ha intentat ocultar la seva presència de forma barroera. Alguns d'ells han estat simples invencions vestides de còpies d'originals, com la còpia que fa Charles Athanase Walckenaër l'any 1835, on es veu tot el Carib amb els emblemes de Castella i Lleó. Representa una còpia parcial de la Carta General de Juan de la Cosa de 1500, qui es diu participà en el segon viatge de Cristòfor Colom l'any

1493 i en la expedició d'Alonso de Ojeda en 1499. Aquesta carta es sol mostrar arreu com a prova de que Colom descobrí Amèrica per Castella, amb l'anacronisme de que ja s'ha cartografiat mig continent, quan és impossible. Faltarien dècades per arribar a Nord-Amèrica i no seria fins el 1500 que s'arriba al Brasil. És, doncs, un mapa falsificat. Al seu lloc, adquireix més credibilitat el següent mapa, de 1502, coneguda com a Carta del Cantino, on apareix el Carib i la costa de Veneçuela, amb les úniques banderes dels catalans i lleonesos però amb un matís, apareix escrit "Rey de Castella", en català (en portuguès s'escriu Castela). És a dir, una altra contradicció: el rei de Castella representat amb els símbols catalans i lleonesos, fet que o bé és un altre anacronisme o bé que s'ha manipulat (s'han afegit els textos al mapa?):

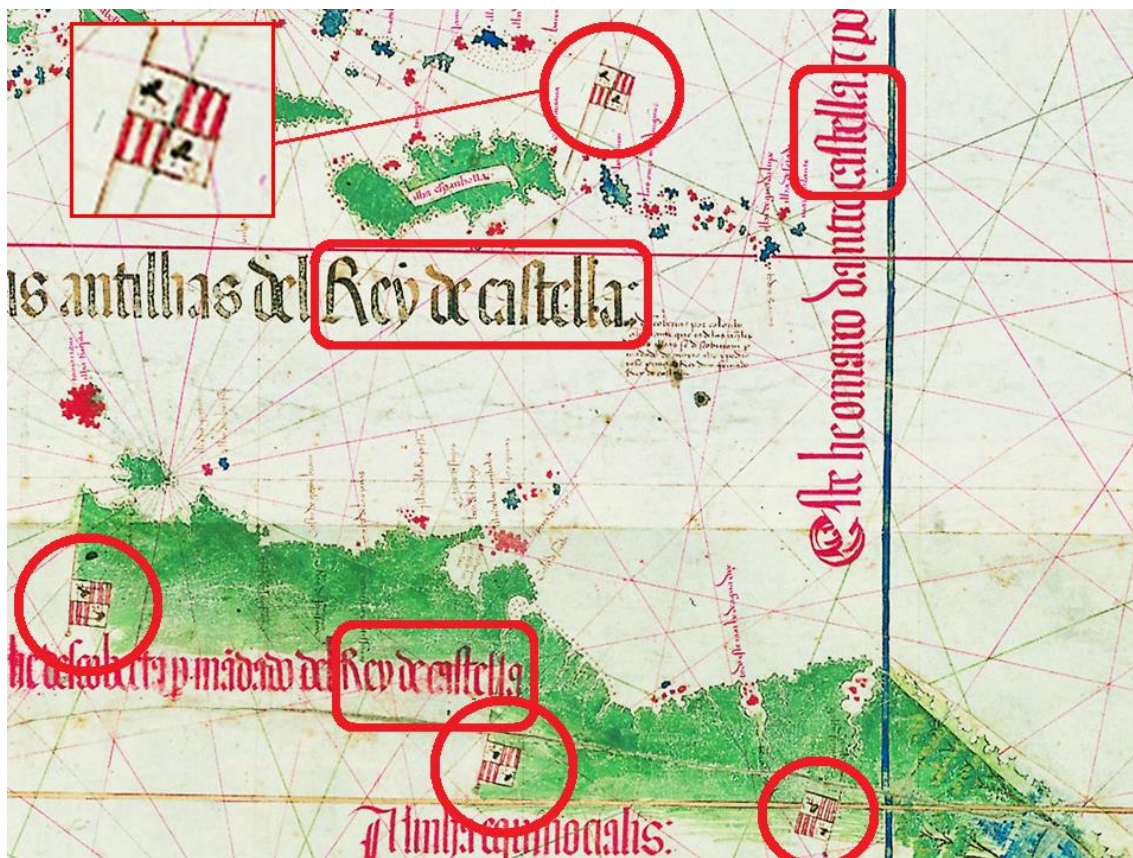

Figura 40. Autor anònim, 1502. Carta del Cantino. © Biblioteca Estense Universitaria, Modena [C.G.A.2].

Es tracta d'uns mapes manipulats, com aquesta còpia de l'any 1843 feta per n'Otto Progel, presumiblement sobre el mapa de Jorge i Pedro Reynel de 1519, on apareix ben gran ATILHAS DE CASTELA i MAR VISTO DE LOS CASTELHANOS. Però, curiosament, s'hi veuen banderes catalanes i catalano-castellanes, més banderes otomanes. Aquesta còpia és important, perquè és de l'any 1843 i apunta a que encara no s'havia comprès bé el mapa original o que l'original era un altre respecte a l'oficial.

Figura 41. Autor: Otto Progel, 1843. Còpia de la Carta de Jorge Reinel de 1519. © Bibliothèque nationale de France [CLP GE AA 564 RES].

Per sortir de dubtes, mirem l'original i veiem que segueix el mateix perfil, però hi ha més banderes, no apareixen els símbols castellans i tampoc es llegeix CASTELLA en lletres grans. A la còpia anterior, de 1843, es veu clar que s'ha afegit CASTELLA i, curiosament mostra una bandera otomana, que no apareix al suposat mapa original. Qui sap, potser és degut a que es tracta de dues còpies manipulades. De fet, aquesta afirmació no és gratuïta, ja que es coneix que aquesta obra (de més fulls) la va vendre l'any 1855 un llibreter de París, anomenat Charavay, al portuguès vescomte de Santarem, qui ho va revendre després a Emmanuel Miller. Vaja, que ens trobem, potser, davant d'uns mapes manipulats al segle XIX que s'han fet passar per un conjunt de mapes autèntics del 1519. Veiem el detall del mapa del Carib:

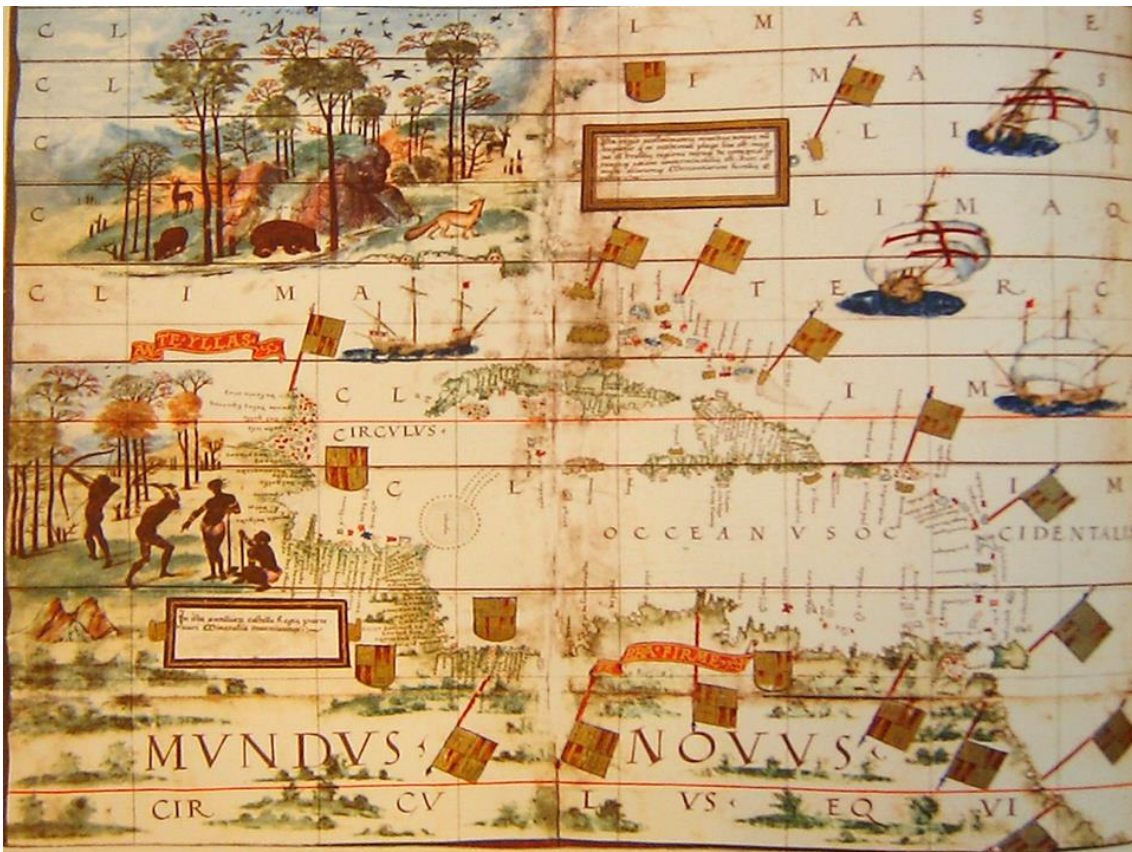

Figura 42. Autor: Jorge Reinel, 1519 (documentat des del 1855). Atlas Miller: Cartes de l'Océan Atlantique et de la Méditerranée. © Bibliothèque nationale de France [CPL GE AA 640 RES Feuille 6].

Però, seguim. De fet, les pintades també afecten a territoris peninsulars, com és el cas d'aquest mapa de Lopo Homem Reineis, de 1550, en què s'ha pintat de color blau la bandera catalana a València:

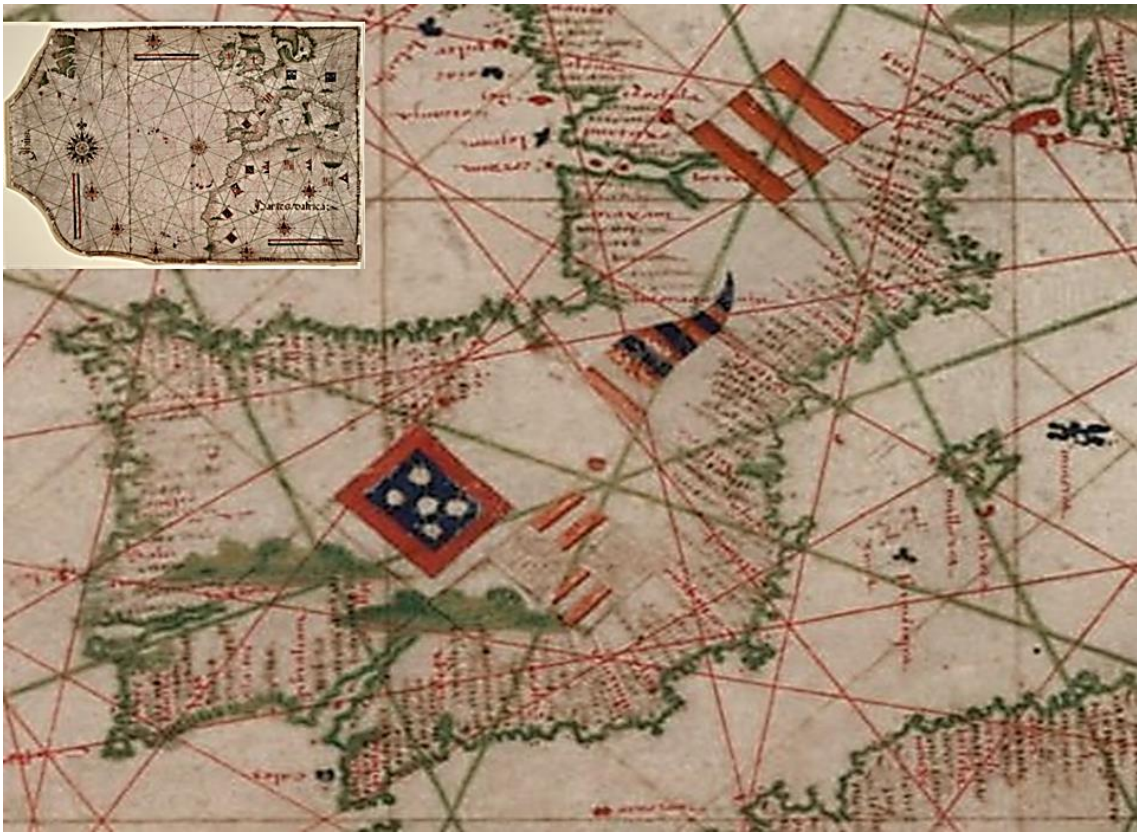

Figura 43. Autor: Lopo Homem Reineis, 1550. © Biblioteca Nacional de Portugal, Lisboa. Matrícula: [C.C. 1230 R.].

I també afecten al regne de Sicília, com es pot observar en aquest mapa del segle XVII. Les barres vermelles apareixen sobre fons blau:

Figura 44. Autor: Ioannem Ianbonium, segle XVII. Escola Cartogràfica Flamenca. © www.florenceprints.com

La presència otomana per Amèrica

Com s'ha vist, en alguns mapes apareix l'emblema de la mitja lluna al continent americà. Així mateix, per introduir aquesta selecció de mapes que ho corroboren, abans es mostra quin era l'escenari dels símbols a l'entorn de la Mediterrània. Es sabut, i ben documentat, que l'òrbita àrab s'identifica bàsicament amb una mitja lluna i que a l'entorn europeu apareixen múltiples símbols. Serveixin d'exemple els següents mapes, de 1511 i de 1524, en què es destaquen els emblemes catalans i els otomans.

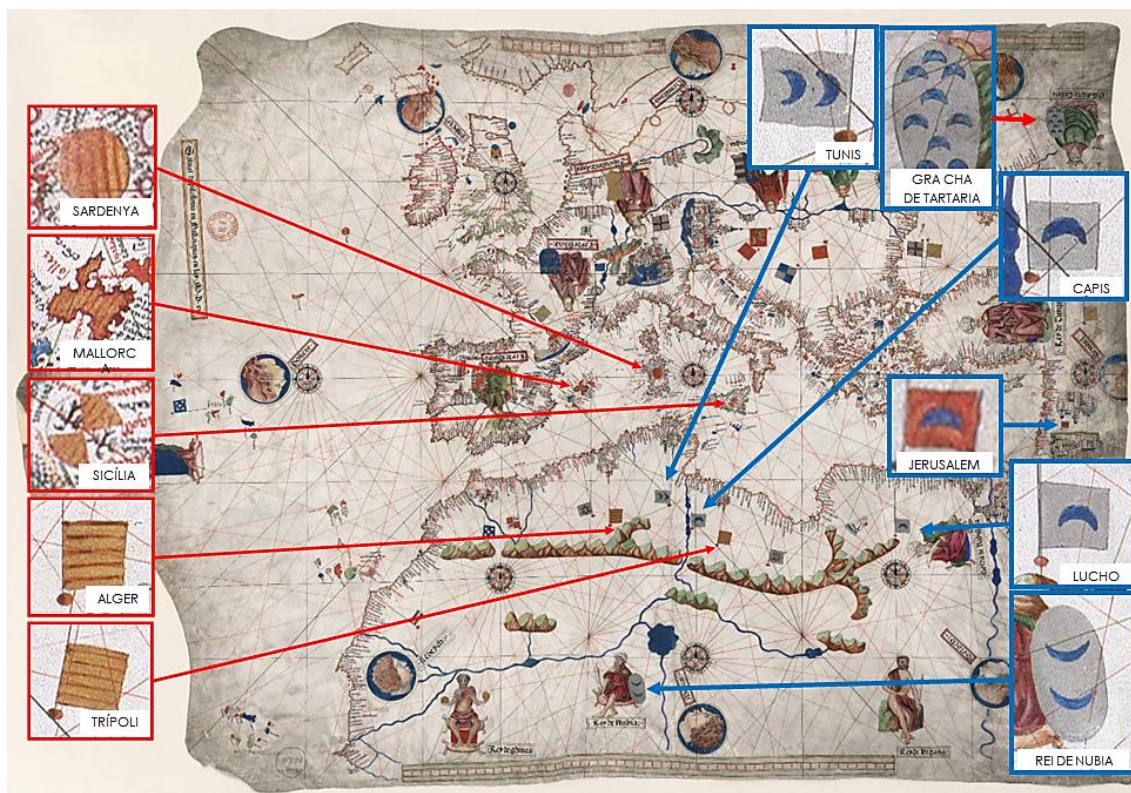

Figura 45. Autor: Salvat de Pilestrina, 1511. "Carte de l'Océan Atlantique Nord-Est, de la Mer Méditerranée et de la Mer Noire". © Bibliothèque nationale de France, Ge. AA. 563.

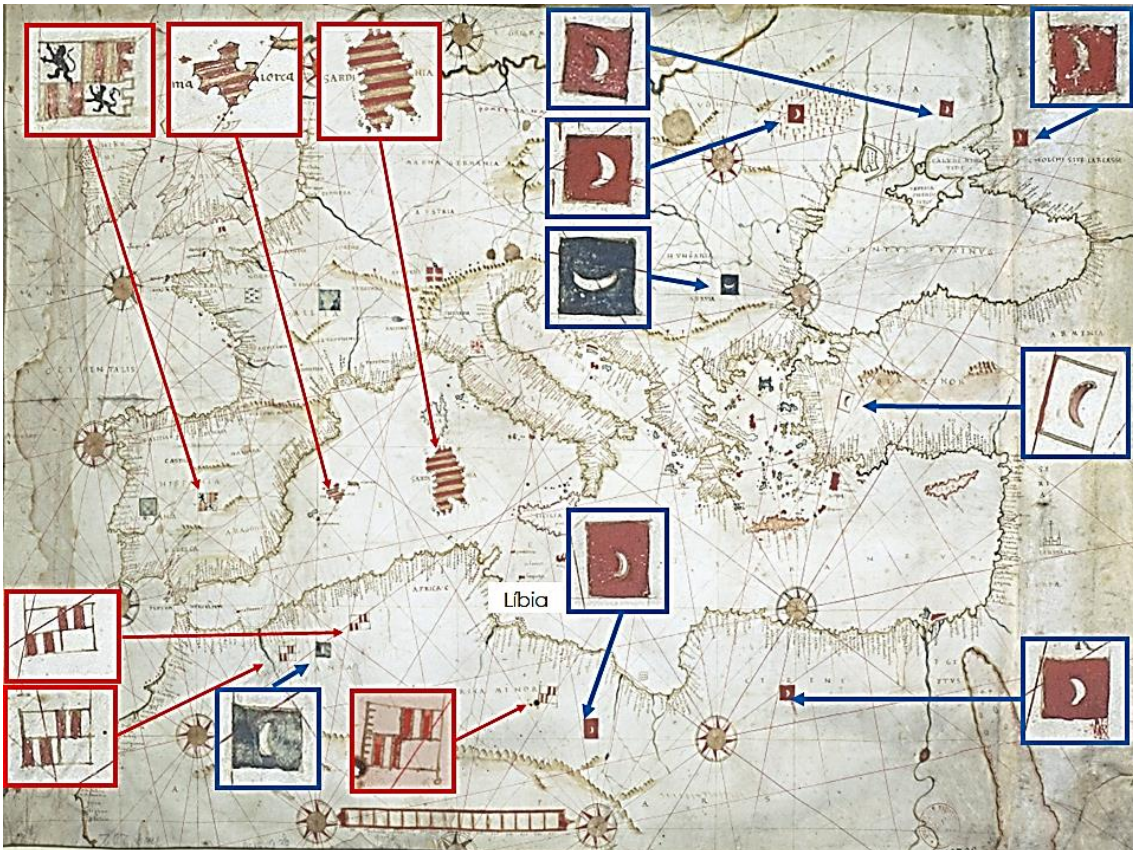

Figura 46. Autor: Girolamo da Verrazano, 1524. "Carte de la Mer Méditerranée, de la Mer Noire et de l'Océan Atlantique nord-est". Bibliothèque Nationale France, CPL GE C 5100 RES.

Ara sí, comencem amb la presència otomana a Amèrica. Mapa de 1519, on apareixen a la costa sud del Carib, a l'actual Veneçuela:

Figura 47. Autor: Pedro i Jorge Reinell, 1519. "Carta Kunstman I". © Bibliothèque nationale de France, CLP GE AA 564 RES.

Mapa de 1535 on apareixen a Nord-Amèrica (on ara hi ha l'Estat de Geòrgia, terra aleshores otomana) i a Veneçuela, destacant la presència complementària dels catalans:

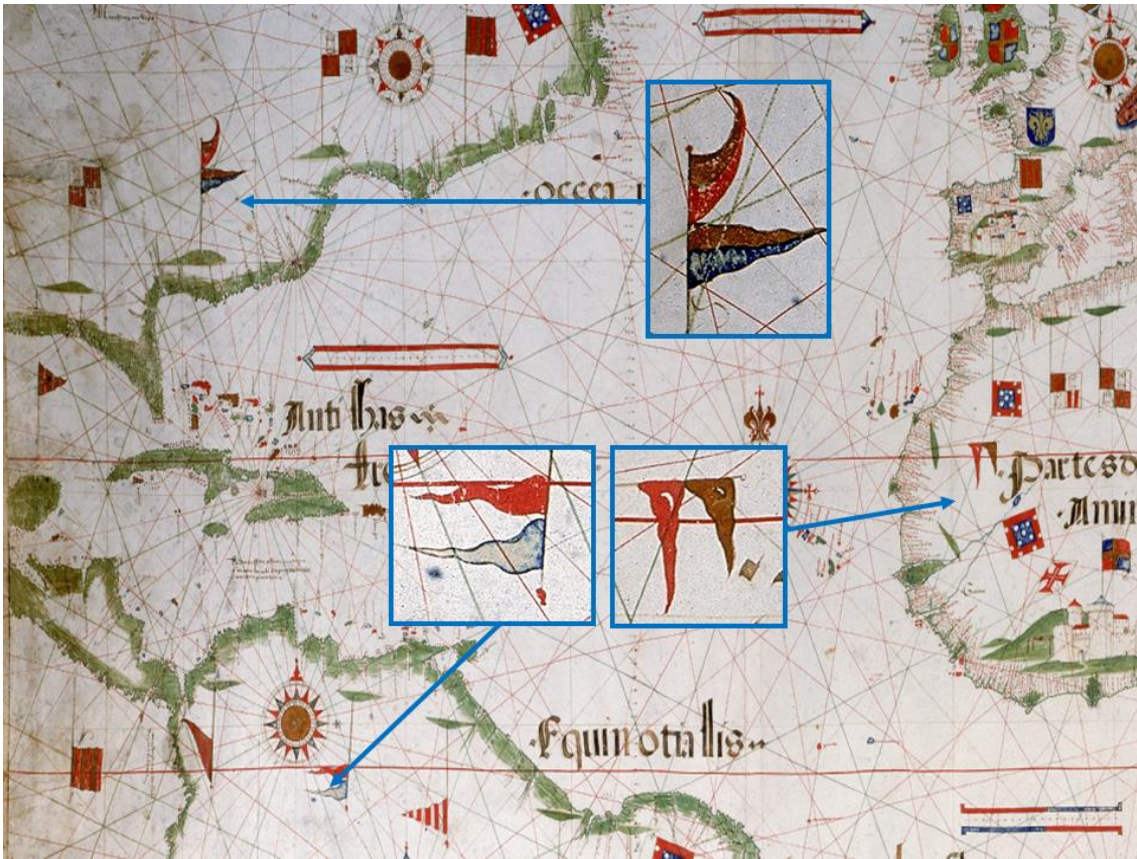

Figura 48. Autor: Jorge Reinel, 1535. "Carta de l'Atlàntic Nord". © National Maritime Museum, Greenwich, London, G213:2/4.

Mapa de 1550, amb banderes otomanes a la costa est de Nord-Amèrica, i al centre-nord de Sud-Amèrica:

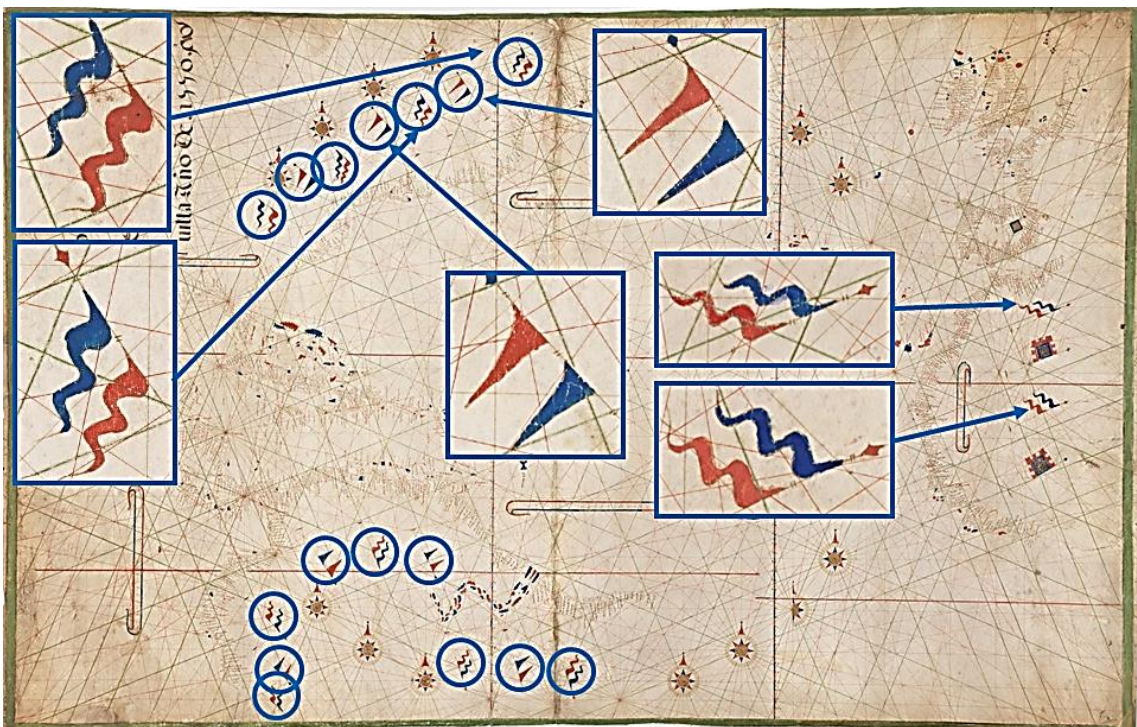

Figura 49. Autor: Diego Gutierrez, 1550. "Ocean Atlantique Parchemin". © Bibliothèque nationale de France, GE SH ARCH 2.

Senyals otomans arreu de la costa atlàntica de l'Amèrica del Nord, i a l'Amèrica del sud, als dos fulls següents, del mateix mapa de 1550:

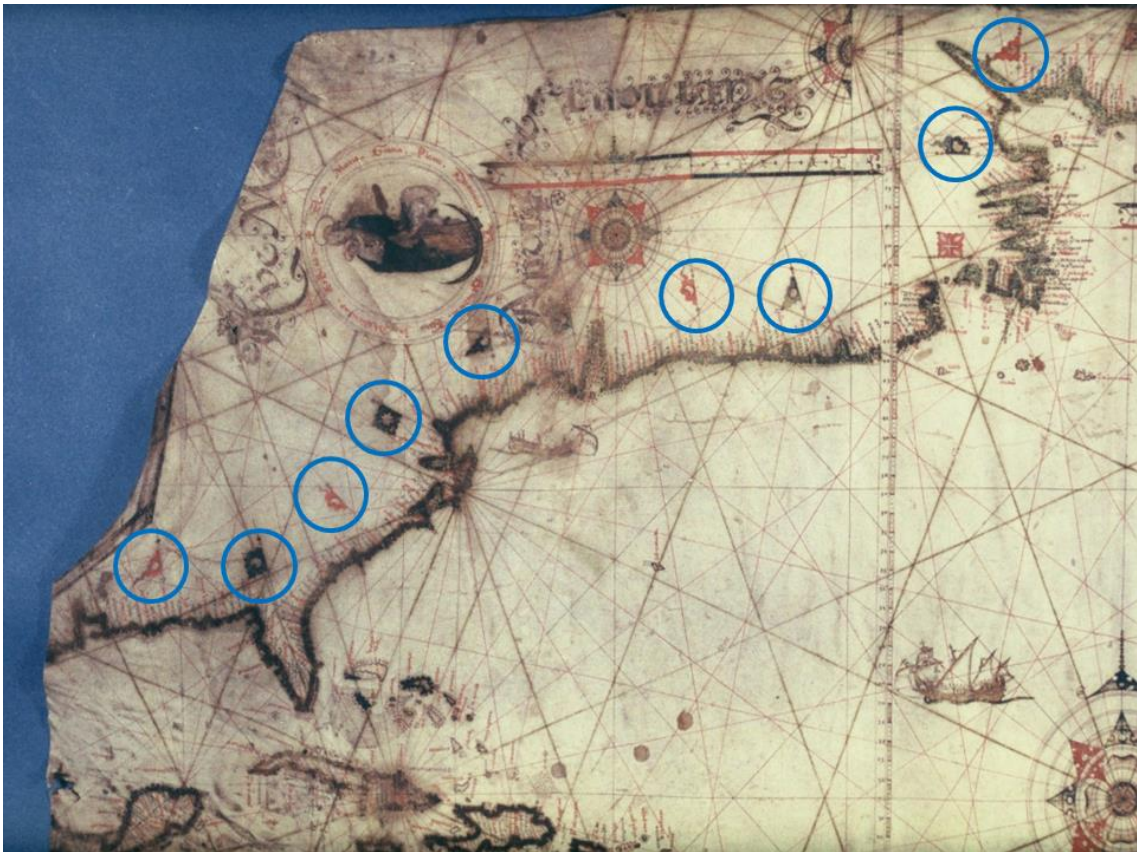

Figura 50. Autor: Anònim portuguès. "Portuguese portolan of the Atlantic. © Bodleian Library, Oxford, Filmstrip Roll 194B.

Figura 51. Autor: Anònim portuguès. "Portuguese portolan of the Atlantic. © Bodleian Library, Oxford, Filmstrip Roll 194B.

Mapa de 1550/1560, amb presència otomana a Veneçuela:

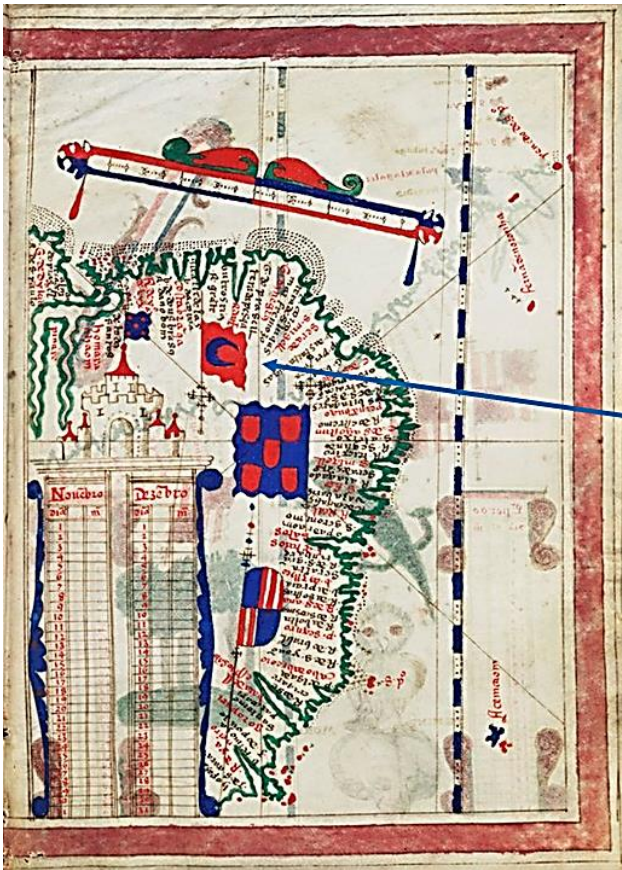

Figura 52. Autor: Anònim portuguès, 1550/1560: "Atlas, Carib". © National Maritime Museum, Greenwich, London, F1538, P/14(11v).

Mapa amb presència otomana per Nord-Amèrica:

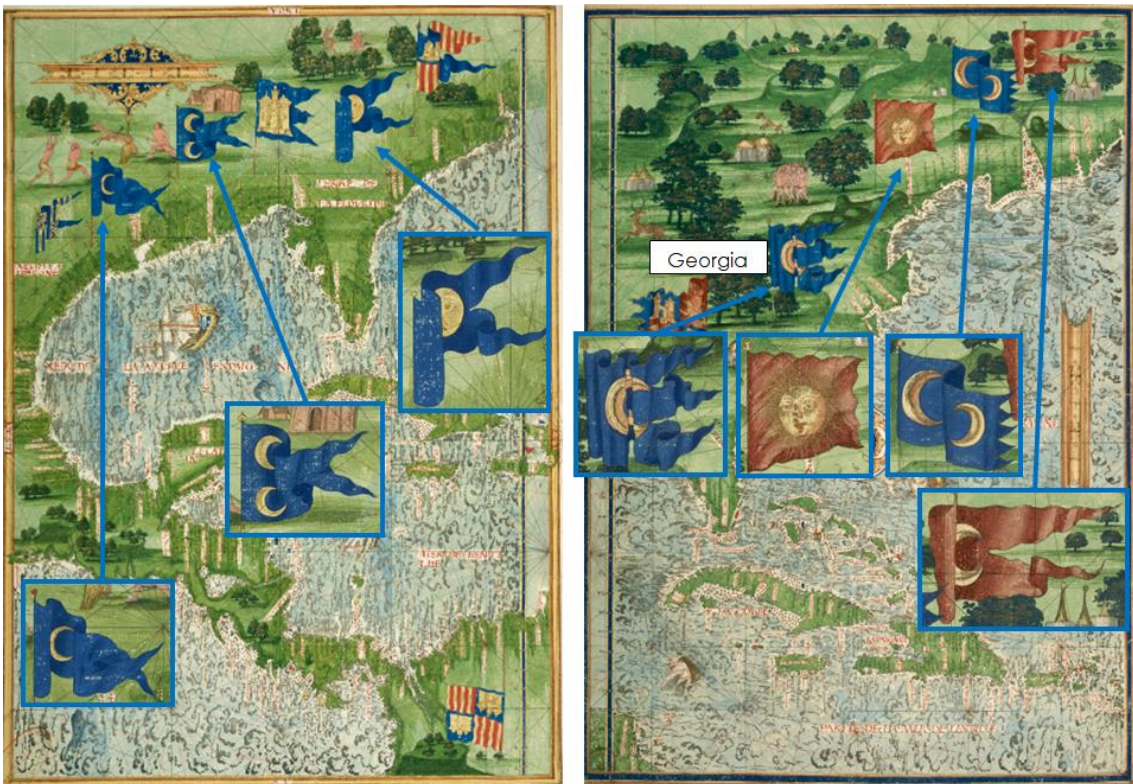

Figura 53. Autor: Guillaume le Testu, 1555. "Cosmographie universelle selon les navigateurs tant anciens que modernes". © Service Historique de la Défense, Manuscrit 607, D1z14_03_563 i _565.

Costa est de Nord-Amèrica, amb la presència de la flor de lis francesa:

Figura 54. Autor: Guillaume le Testu, 1555. "Cosmographie universelle selon les navigateurs tant anciens que modernes". © Service Historique de la Défense, Manuscrit 607, D1z14_03_575.

Atles anterior, aquest cop amb l'emblema otomà amb flors de lis, al Brasil (mapa girat 90 graus):

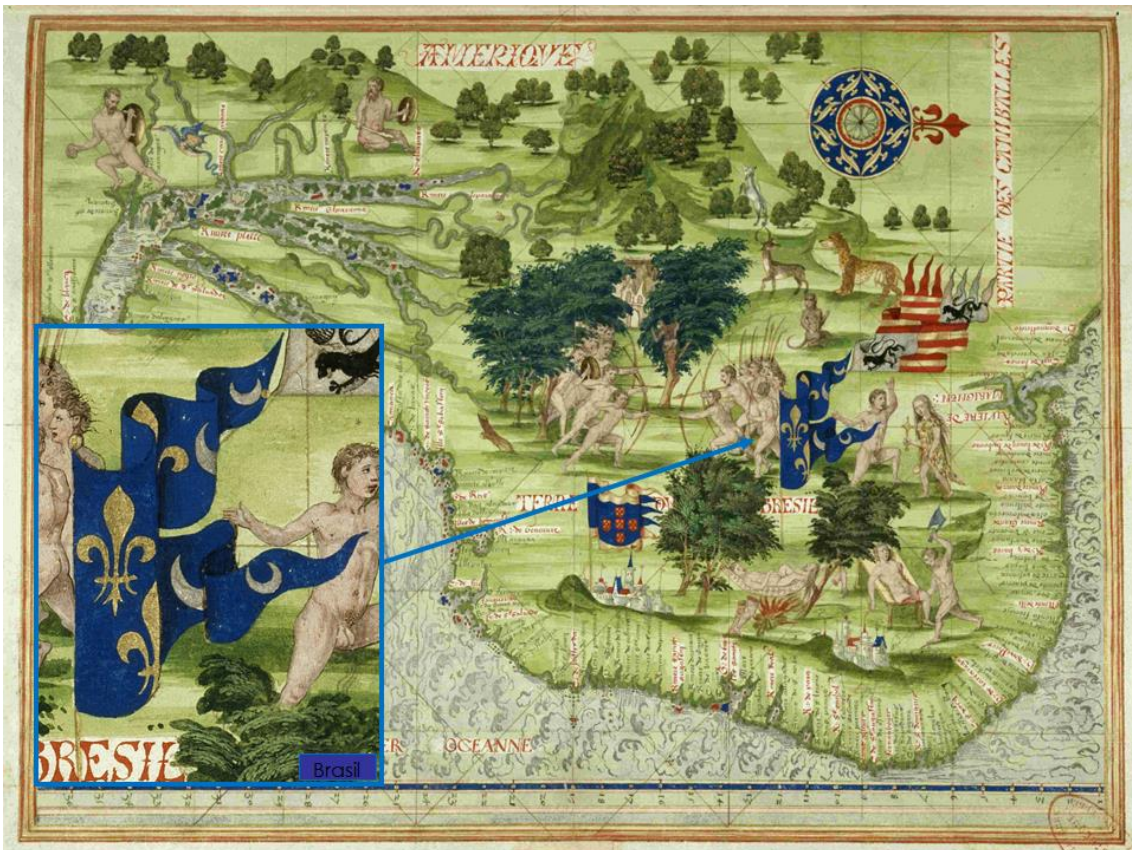

Figura 55. Autor: Guillaume le Testu, 1555. "Cosmographie universelle selon les navigateurs tant anciens que modernes". © Service Historique de la Défense, Manuscrit 607, D1z14_03_549.

D'aquest atlas, de Guillaume le Testu, destaca la representació, per tots els oceans, de lluites navals, destacant l'existent entre els otomans i els catalano-leonesos:

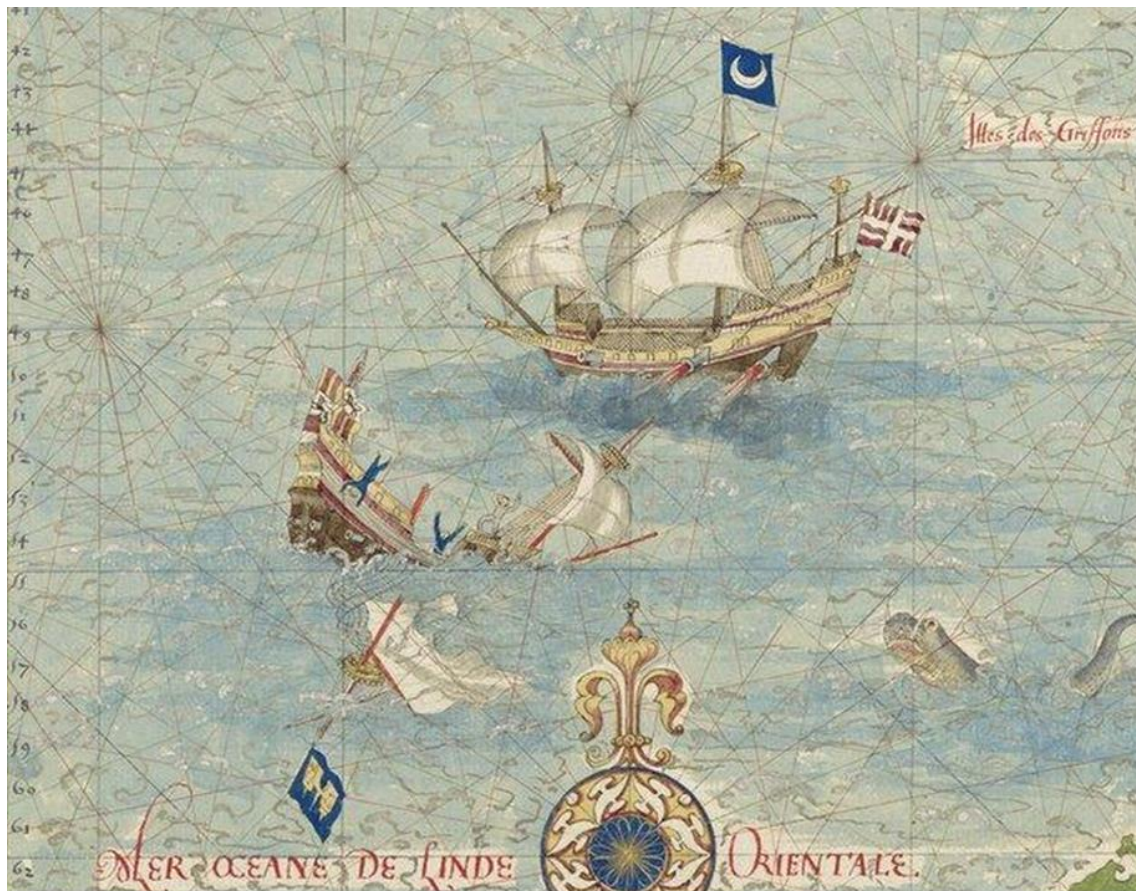

Figura 56. Autor: Guillaume le Testu, 1555. "Cosmographie universelle selon les navigateurs tant anciens que modernes". © Service Historique de la Défense, Manuscrit 607, D1z14_03_531.

Mapa de 1554-1559 amb presència otomana a l'actual Guyana:

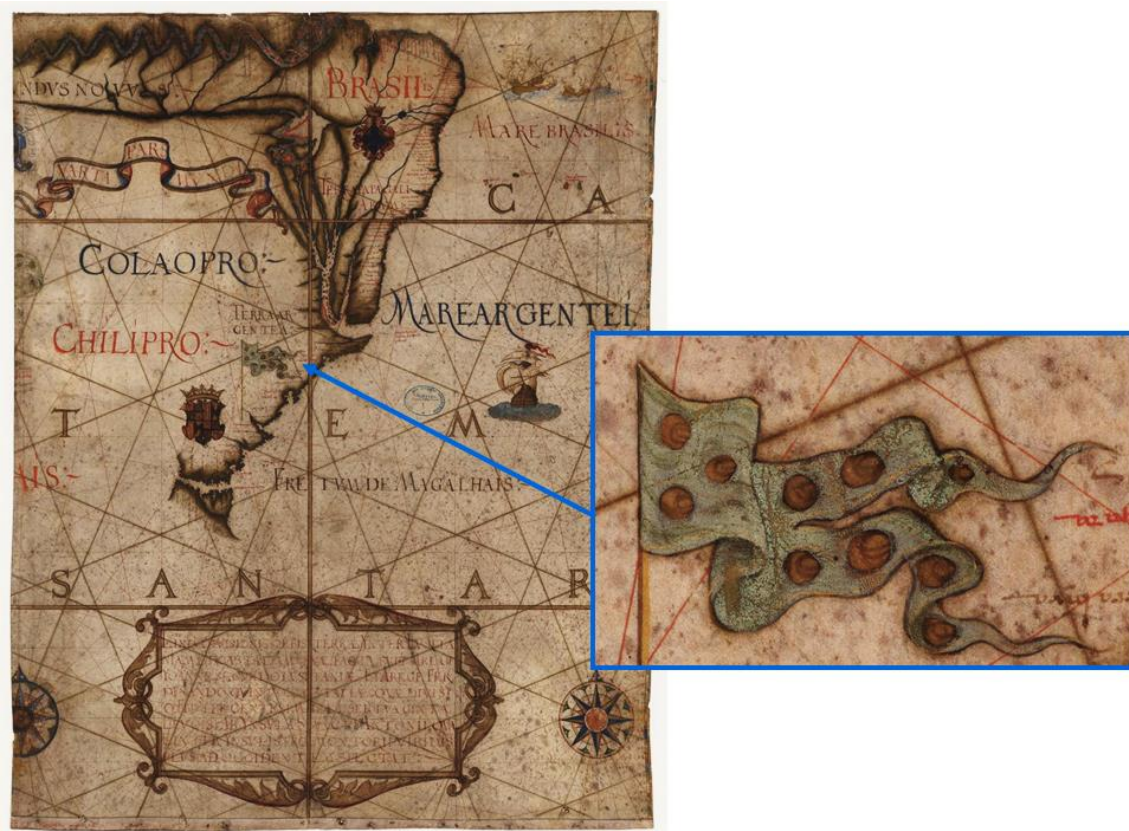

Figura 57. Autor: Diogo Homen, 1554-59: "Queen Mary Atlas". British Library, Add. 5415A, fol. 24r.

Dos fulls d'un mapa de 1559, amb presència otomana al nord de Mèxic, i a l'Argentina:

Figura 58. Autor: Andreas Homen, 1559: "Universa ac navigabilis totius terrarum orbis descriptio". © Bibliothèque nationale de France, GE CC 2719 RES, fol. 2.

Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

Figura 59. Autor: Andreas Homen, 1559: "Universa ac navigabilis totius terrarum orbis descriptio". © Bibliothèque nationale de France, GE CC 2719 RES, fol. 8.

Tres fulls d'un mapa de 1561 amb otomans a Nord-Amèrica, al Brasil i a l'Argentina:

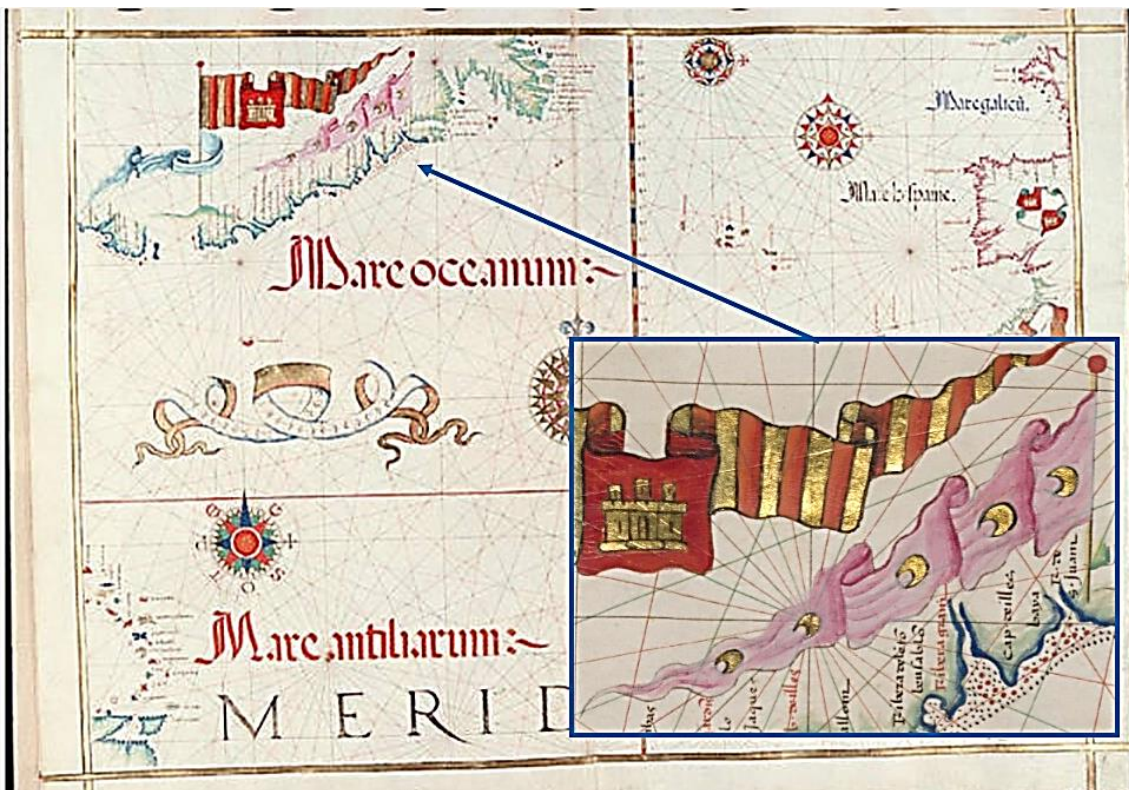

Figura 60. Autor: Diogo Homem, 1561. "Atlas Universal". © Österreichische Nationalbibliothek and the Hill Museum & Manuscript Library, Codex Vindobonensis Palatinum, Cod. 335 HAN MAG, fol. 9.

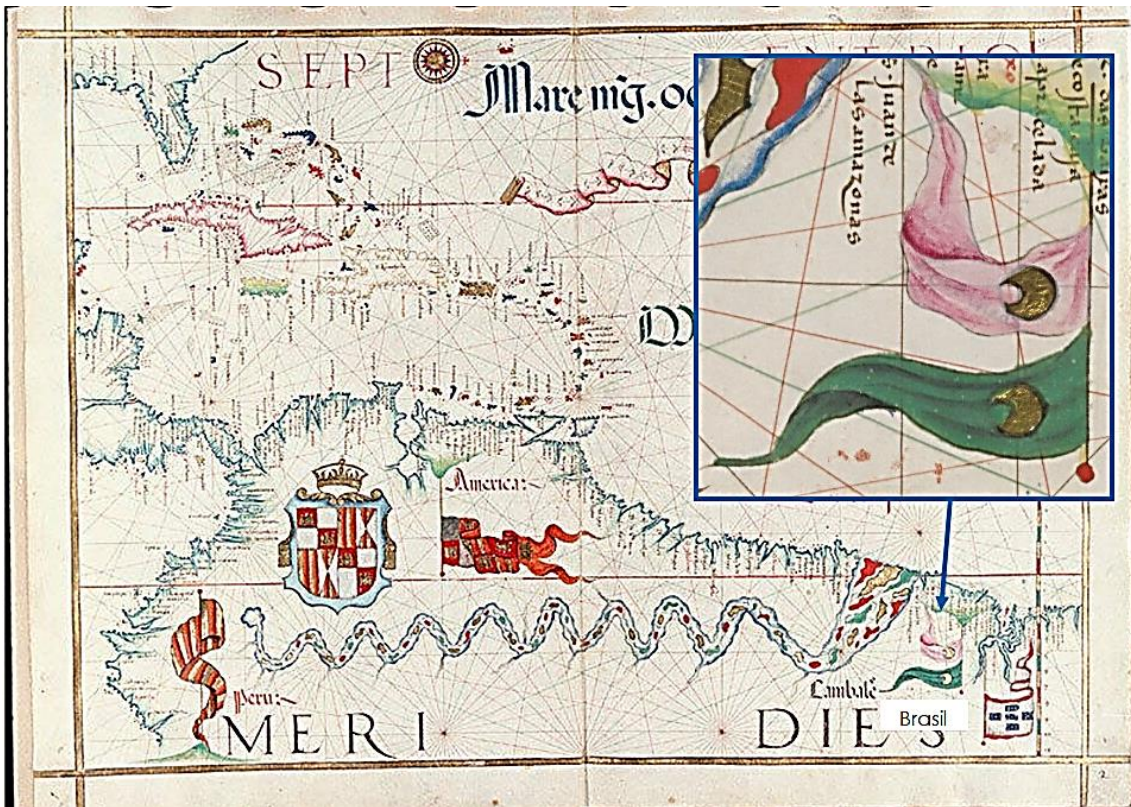

Figura 61. Autor: Diogo Homem, 1561. "Atlas Universal". © Österreichische Nationalbibliothek and the Hill Museum & Manuscript Library, Codex Vindobonensis Palatinum, Cod. 335 HAN MAG, fol. 7.

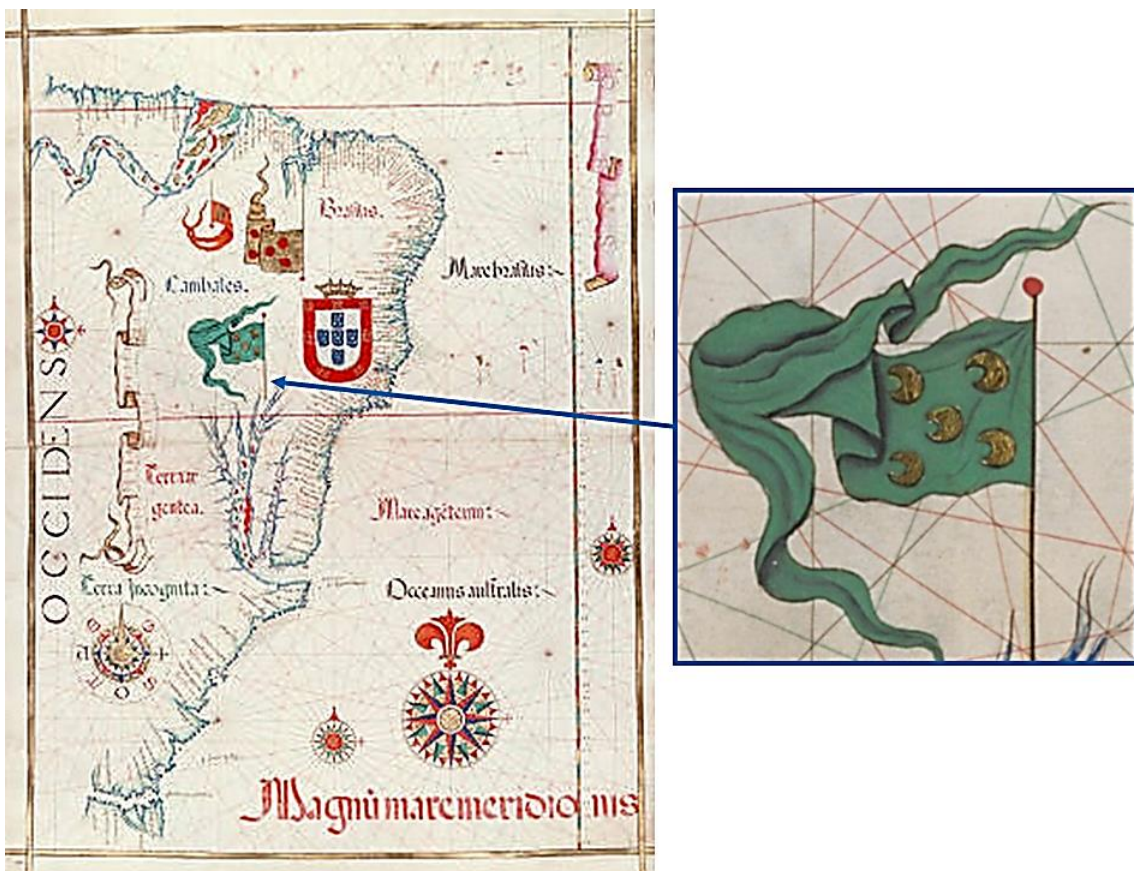

Figura 62. Autor: Diogo Homem, 1561. "Atlas Universal". © Österreichische Nationalbibliothek and the Hill Museum & Manuscript Library, Codex Vindobonensis Palatinum, Cod. 335 HAN MAG, fol. 8.

Mapa de 1563 amb otomans al Canadà:

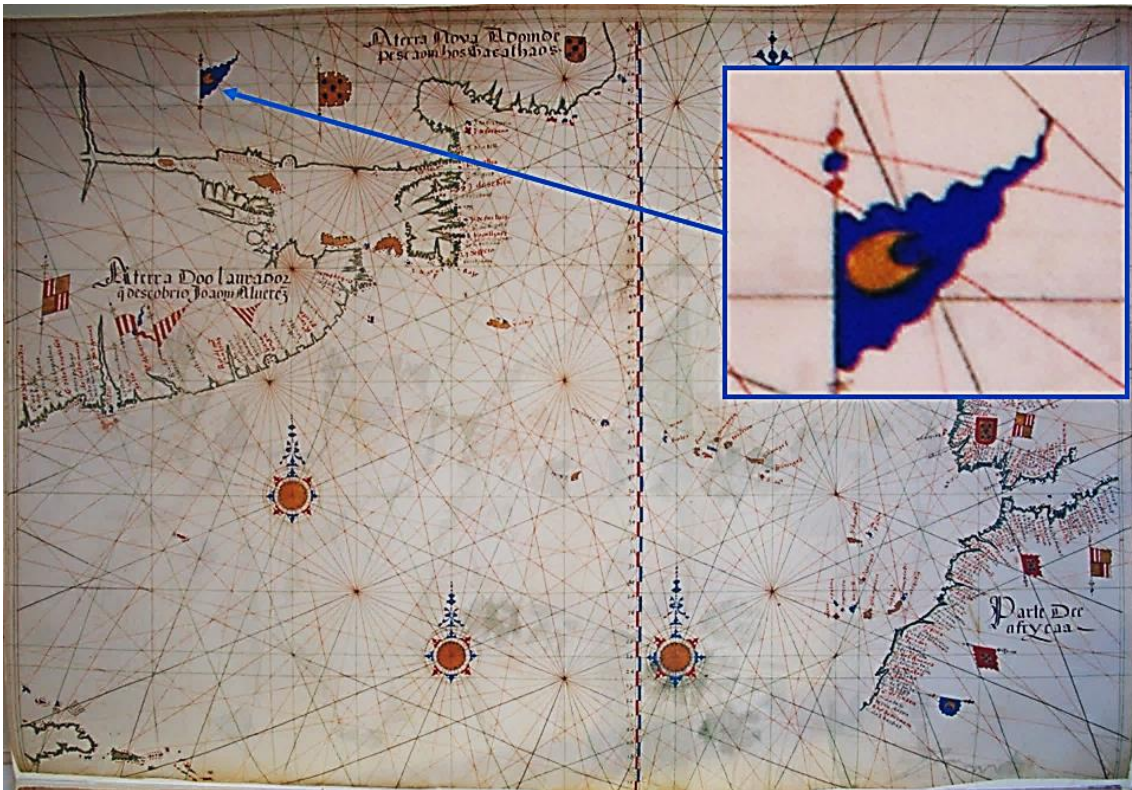

Figura 63. Autor: Lázaro Luís (portuguès), 1563. "Atlàntic Nord". © Codice da Academia das Ciéncias, Lisboa.

Representació de la ciutat de Tenochtitlan, l'actual Ciutat de Mèxic, amb la presència de mitges llunes a la coronació de dos temples o palaus. Dibuix de 1564:

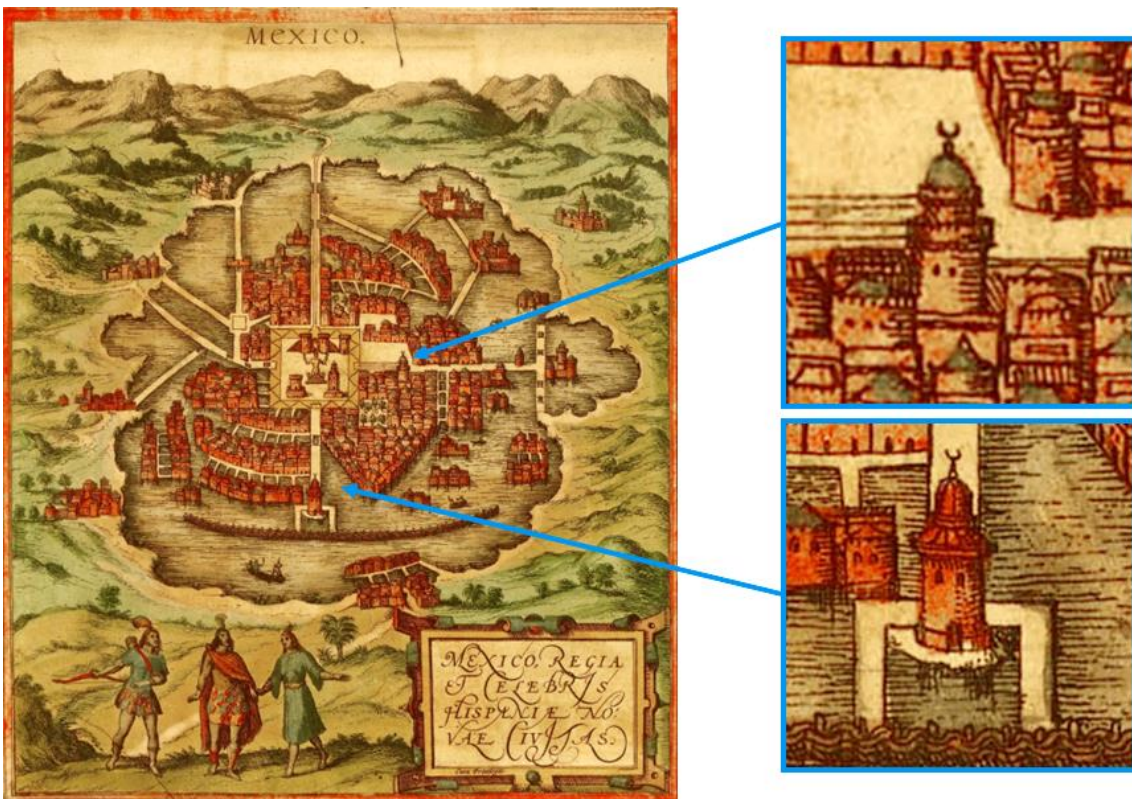

Figura 64. Autor: Antoine Du Pinet, 1564. "Braun and Hogenberg Civitates Orbis Terrarum". © The Hebrew University of Jerusalem and the Jewish National and University Library, Historic Cities Center of the Department of Geography, Vol. I, nº 58.

Mapa mundi de 1567 amb otomans al Brasil:

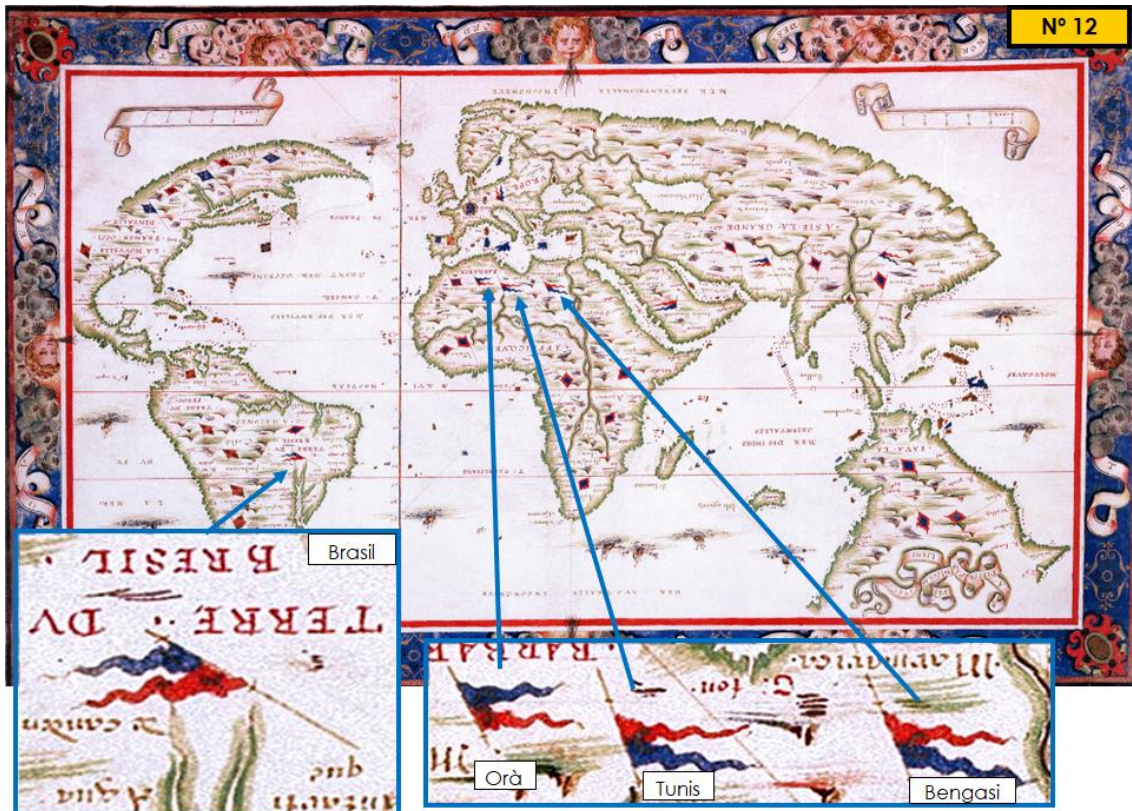

Figura 65. Autor: Nicolas Desliens, 1567. "The World". © National Maritime Museum, Greenwich, London, G201:1/51.

Mitja lluna al Mississipi, mapa de 1568:

Figura 66. Autor: Diogo Homen, 1568. "Mundus Movus, map of the Central America". © Sächsische Landesbibliothek, Dresden Mscr. Dresd.F.59a.

Mapa de 1585 amb presència de catalans, otomans i catalans amb castellans:

Figura 67. Autor: Escola de Luis Teixeira, 1585. "Coastal Charts of the Americas and West Africa". © Hispanic Society of America, plate XII, ff.28v-29.

Mapa de 1625 amb otomans a la costa atlàntica d'Àfrica, i a l'actual Guyana:

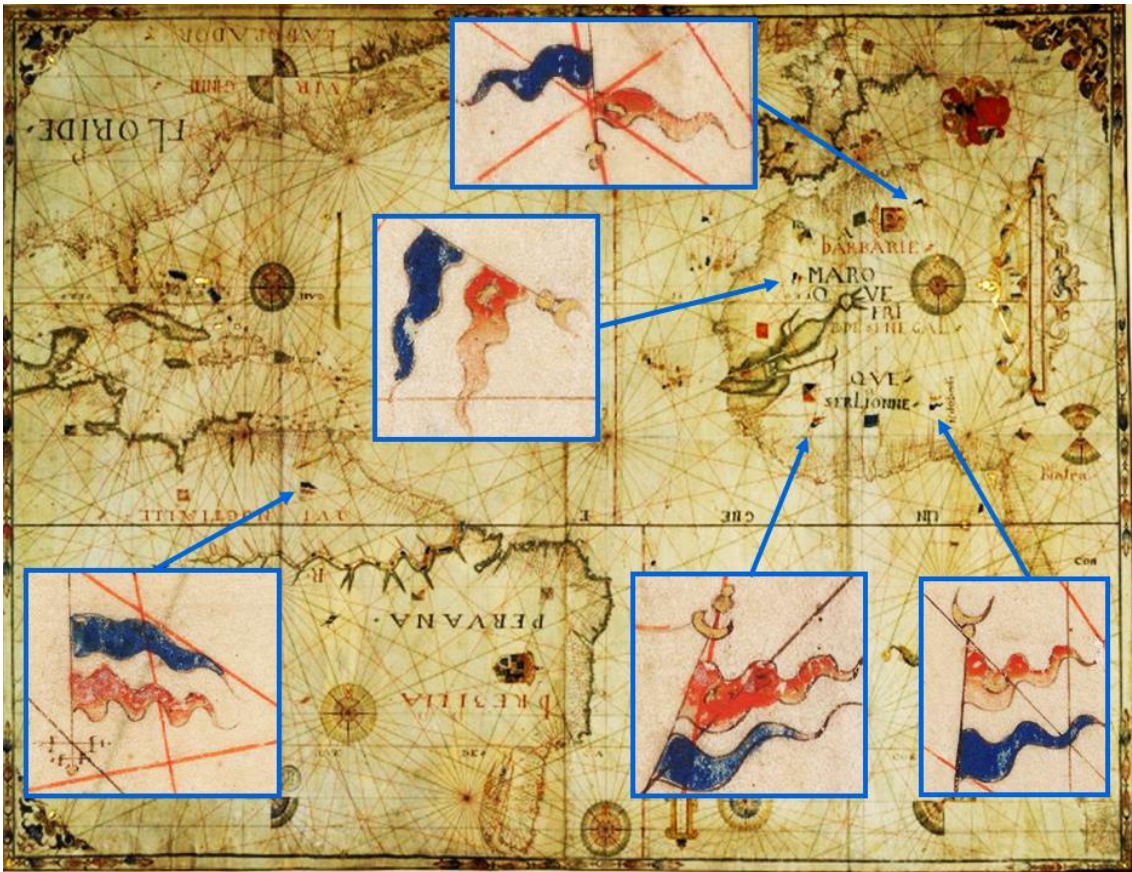

Figura 68. Autor: Jean Dupont de Dieppe. 1625. "Carte de l'Océan Atlantique". © Bibliothèque Nationale France, GE SH ARCH 9.

I un darrer mapa, en aquest cas enigmàtic, en què apareix el símbol d'una creu i de dues mitges llunes a l'actual Navarra. Mapa del segle XVI:

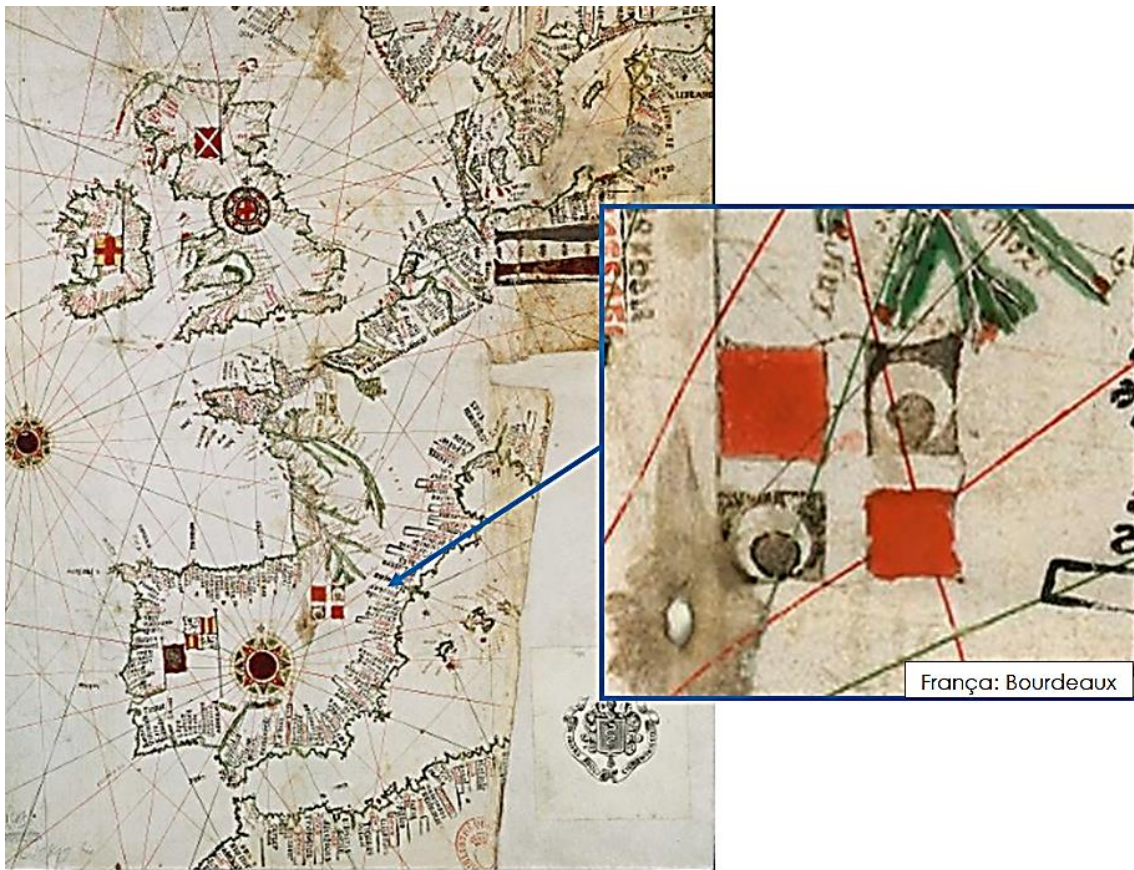
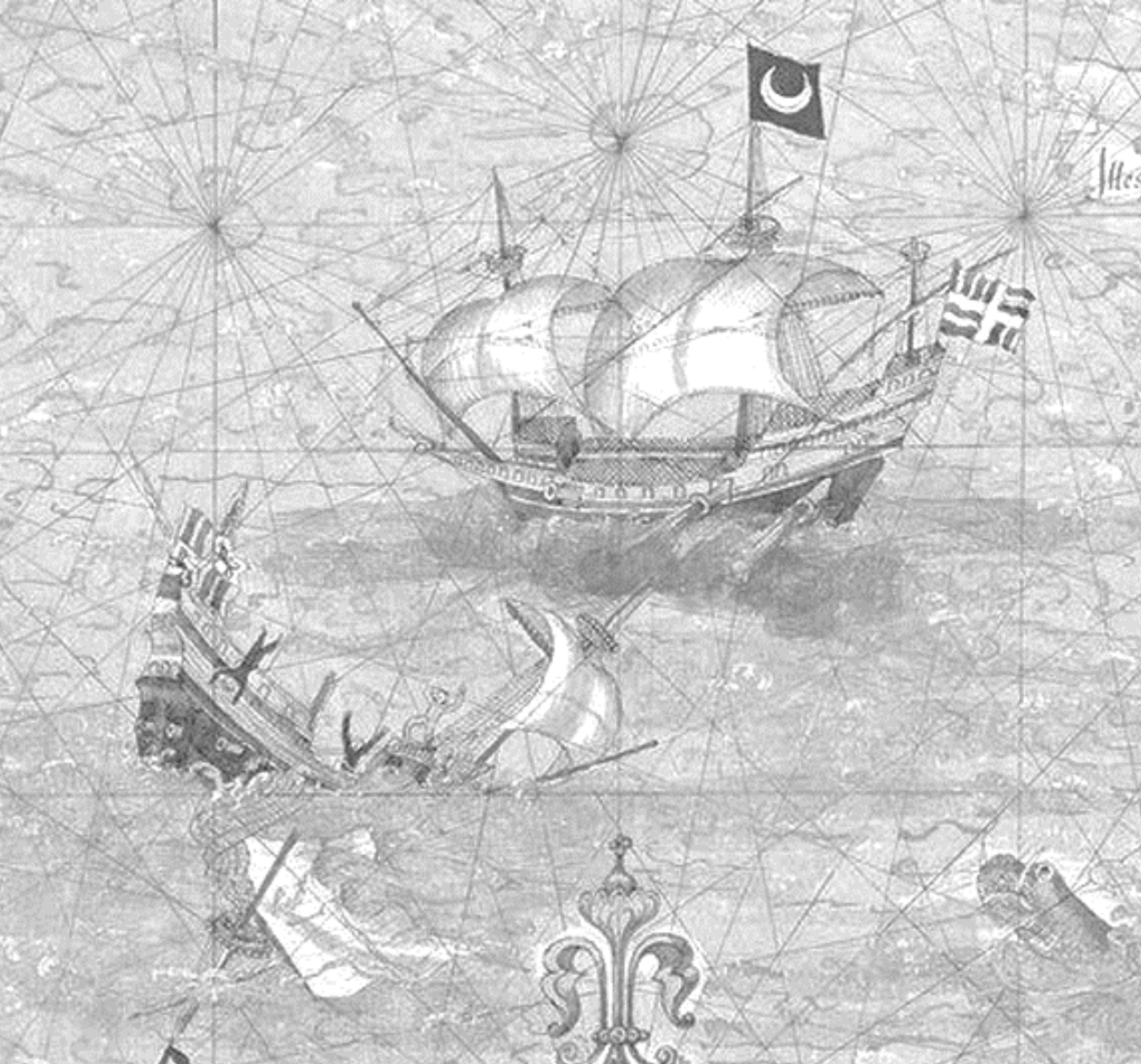

Figura 69. Autor: J. Trodec, segle XVI. "Carte de l'océan Atlantique nord-est". © BnF, département des Cartes et Plans, XVI J.Trodec, CPL GE D-7894 (RES).

ALTRES RECERQUES

Com s'ha vist i constatat en aquesta anàlisi estadística i cartogràfica, apareixen gran quantitats de preguntes sense resposta. Per aquesta raó, probablement, són poques (o cap) les persones que s'han parat a donar-hi una explicació. En aquesta línia, amb la finalitat d'extreure'n unes sentides reflexions, s'aporten quatre recerques que, d'alguna manera, ajuden a aclarir què va passar realment. Si més no, ajuden a entendre que la història que aquí s'intenta reconstruir és molt diferent a l'oficial.

L'enigmàtic Regne de l'Aragó, de nom Tarraconensis

L'Ivan Giménez ha desenvolupat una seriosa recerca que documenta, de forma clara, que el regne de l'Aragó es refereix al regne de Tarraconensis, fent referència a la ciutat catalana de Tarragona. La història oficial ha assimilat aquesta denominació amb la província Tarraconense romana, que arribà a ser la capital d'Hispania. Però múltiples fonts demostren que no fou només romana, sinó que també fou el regne dels reis de l'Aragó, d'arrel catalana. Aquesta afirmació es basa en llibres publicats del segle XVI en endavant, és a dir, no són teories basades en interpretacions de documents antics, sinó fonts ben modernes que, per alguna raó, tracten una dada interessant que s'ha decidit esborrar de la història, com s'ha fet amb l'empremta catalana de la colonització d'Amèrica.

Veiem el treball de n'Ivan Giménez:

L'any 2015, l'investigador Ivan Giménez publica una recerca en què es mostra com l'arrel del nom de l'Aragó prové de Tarragona, basat en nombroses proves documentals que així ho afirmen. Giménez recupera una tesi que, de fet, fa popular l'historiador Antonio de Nebrija, i altres erudits, al segle XVI. Ell destaca la correlació entre els títols de príncep de l'Aragó i príncep Tarraconensis que, el comte de Barcelona, obté al segle XII.

A la seva recerca recupera les obres de Robert Gaguin (1497) Juan de Marieta (1596), Dirk Ameyden (1625) i Manuel Rodríguez (1797), en què tots ells afirmen que el nom del Regne de l'Aragó prové de l'antiga Tarraconensis. Fins i tot, documenta que al rei Jaume I se'l coneix com a "rex Tarraconensibus Iacobus" (Gaguin, 1497), és a dir, rei de Tarragona, no de l'Aragó. En aquesta línia, l'obra de Paolo Emili (1539) apunta en la mateixa direcció, dient que tots els reis de l'Aragó es deien Tarraconensis. I el mateix fa l'obra d'Elias Reusner (1592).

Altrament, fent menció a l'obra de Sebastian Munster (1554), Giménez destaca que s'hi diu que la llengua d'Hispania era la Tarraconense o Catalana.

L'any 2016, en Giménez amplia la recerca amb les referències dels següents autors, que tots ells assimilen Tarragona amb Aragó. És el cas de (per ordre de citació): Jacobus Brancellus (1390-1466), Antonio Beccadelli (1394-1471); Paolo Emili (aprox. 1460-1529); Guillaume Postel (1510-1581); Guillaume Rovillé (aprox.1518-1589); Pietro Galesini (1520-1590); Nicolas Vignier (1530-1596); Elias Reusner (1555-1612); Dirk Ameyden (1586-1656); Robert Estienne (1503-1559); Reinerus Gemma (1508-1555); Antoni Lull (1510-1582); Jacques Cujas (1522-1590); Thomas Reinesius (1587-1667); Philipp Clüver (1580-1622); Jacobus Philippus Foresti (1434-1520); Helfrich Emmel (s.XVI); Celio Augustino Curione (1538-1567); Henricus Loriti Glareanus (1488-1563); Martin Crusius (1526-1607). I afegeix diversos mapes en què apareix el concepte de regne de Tarragonia, que en alguns casos apareix amb el de Catalonia. És el cas dels mapes de (per ordre de citació): Tabula moderna Hispanie / Claudi Ptolemeu; Vitalibus, any (1508); Pietro Coppo (1470-1555); Martin Waldseemüller (1470-1521); Claudi Ptolomeu-Editor Johan Schott-Strasbourg (1513).

L'any 2019, publica la recerca de la creació de l'Orde dels cavallers tarraconenses, l'any 1091, coincidint amb la Primera Croada. La font més antiga és de l'any 1662, i la més recent és del segle XX. Referències (per ordre de citació): Jean-Baptiste Gramaye (1579-1635); Nicolao Crusenio (?-1629); Pedro del Campo (?-?); Joan Lluís de Moncada (1585-1653); Luigi Torelli (?-?); Francisco de Aviles (?-?); Laurento Beyerlinck (1578-1627); Emili Morera Llauredó (1846-1918); Josep Balari i Jovany (1844-1904).

Finalment, informar que en Giménez segueix publicant més referències fins l'any 2021, i que ha fet una altra recerca dedicada a les coincidències de les genealogies dels reis de la Corona d'Aragó-Tarragona, que apunten a duplicitats manifestes entre els monarques dels diferents regnes hispans. Aquesta dada, que aquí es deixa a mode de curiositat (s'obvia en aquesta investigació), en realitat no és menor, ja que, tal com s'apuntarà més endavant, part de la resolució d'aquest "puzle" passa per reconèixer que la història s'ha dilatada i, per fer-ho, s'han reconstruït artificialment grans llinatges. Això ho demostra la Nova Cronologia d'Anatoly Fomenko i Gleb Nosovskij.

Més dades que apunten al domini Tarraconensis a Hispània

Aquest gran treball d'Ivan Giménez aporta més llum a la manipulació de la història, si bé no acaba d'encaixar de manera clara amb la recerca de n'Enric Guilot. Per això, cal aportar noves dades.

Tarragona i Toledo, durant tota la història oficial, s'han repartit la capitalitat d'Hispània i d'Espanya. Se les anomena "Primats de les Espanyes", al·ludint a la seva principalitat. Són el que es comprèn com a arquebisbats, però els més alts en jerarquia. Es tracta, doncs, d'un poder eclesiàstic, quan aquest era el poder suprem. Aquesta dada, al seu torn, crida l'atenció. ¿Per què? S'han anat compartint aquesta distinció des de temps de l'Imperi Romà fins al segle XVIII. Altrament, entre elles dues apareix, a l'edat mitjana, el Primat de Braga, a Portugal, que es converteix en la principal d'aquest regne al segle XVI. Així, doncs, crida l'atenció aquesta alternança, en un pols de més de mil anys, entre les dues ciutats. I és realment destacable que, oficialment, es reconeix que Tarragona és nomenada Primat de les Espanyes, l'última vegada, el 1691, mentre que Toledo recupera la principalitat el 1722. Curiosament, aquest gir es fa després de la caiguda de la nació catalana davant les tropes castellanques i borbòniques, que la vencen el 1715, amb la caiguda del seu darrer bastió, Palma de Mallorca, d'on era el gran mestre de l'Orde de Malta. És a dir, es constata una evidència: al segle XVII, i abans, Tarragona era "principal" a Espanya, i aquesta dada dialoga obertament amb una altra: l'estudi d'Ivan Giménez. Tarragona era principal, i al·ludia a un poder peninsular que abraçava els diferents regnes de les Espanyes. És realment suggeridor. ¿Pot ser que "Aragó" tingués un poder principal sobre Castella, en nom del regne Tarraconensis? És una possibilitat raonable. Així mateix, el seu poder, militar, era l'exèrcit dels cavallers tarragonins.

I això no és tot. Hi ha una altra gran coincidència, o dada, d'interès. De la mateixa manera que es va iniciar un "principi" de poder a Tarragona, en temps de l'antiga Roma i després a l'edat mitjana, que es va tornar a expressar al segle

XVII, hi ha un altre "principi" català per a l'Orde de Sant Joan Baptista, avui coneguda com l'Orde de Malta. Aquest orde, oficialment, quan al segle XIV adquireix els poders de l'Orde del Temple de Salomó, entre el 1307 i el 1312, crea un poder suprem per a l'anomenada Llengua d'Aragó, amb capital al Principat de Catalunya, que domina sobre tots els regnes de la Península Ibèrica (és oficial). Domina sobre la "Corona d'Aragó", Navarra, Castella i Lleó i Portugal. Catalunya és principal en aquest orde, com ho manifesta la seva denominació: "Gran Priorat de Catalunya", l'únic de la "Corona d'Aragó", que cal anomenar Tarraconensis. És a dir, Catalunya és l'únic principat de la corona (mai ha estat un regne, sinó un principat), té a les seves terres la Primacia de Tarragona i, a més, durant els segles XIV i XV és principal a la península a l'orde papal de Sant Joan, aleshores de Rodes, ara de Malta. És així fins, oficialment, 1462. Llavors es crea la Llengua de Castella de l'Orde de Rodes, que agrupa Castella i Portugal. Curiós, no? Sembla mentida que, després de tant de poder acumulat, Catalunya s'oblidés de l'empresa colonial hispana. De fet, no ho sembla, molt probablement és una mentida. Què va passar el 1462? Castella i Portugal fa poc que s'han embrancat en una guerra dinàstica, i Catalunya ha declarat la guerra al rei. Això diu la història oficial, però realment no sembla que tingui res a veure amb la història de l'Orde de Rodes, llevat que també té com a Gran Mestre un català. És a dir, als segles XV i XVIII, els catalans declaren la guerra al seu rei amb un gran mestre de l'Orde de Rodes-Malta que és català. Una casualitat més. Però hi ha més dades a considerar. És rellevant, i potser té alguna cosa a veure amb aquest trencaclosques, que -entre els segles XIV i XV oficials- el rei Tarraconensis controli part de l'exèrcit castellà, i posi com a conestables de Castella a persones de la seva corona, i confiança (Alfons d'Aragó i Álvaro de Luna). Després, el primer gran mestre de la Santa Hermandad, la "guàrdia civil" castellana que es crea el 1476, la dirigeix el comte de Ribagorça, fillastre del rei de la Tarraconensis. És a dir, tot indica que, durant aquest temps, hi va haver una supeditació castellana sobre els poders tarragonins -catalans- que es manté, probablement (segons els mapes), fins ben entrat el segle XVII. Oficialment, fins a l'any 1722. Aleshores, sembla que el puzzle comença a encaixar.

I, una dada més. Segons documenta l'heraldista i historiador Francisco José Morales Roca, al capítol "Orde de Sant Joan de Jerusalem. Gran Priorat de Catalunya. Grans Priors (1319-1805)" del llibre *Anales Melitenses I* (2002-2003) publicat a Madrid, l'any 2004, per l'Acadèmia Melitense Hispana, els catalans també estan presents quan l'Orde de Sant Joan perd la fortalesa medieval de Rodes. Ramon Marquet, el Capità de la Guàrdia del gran mestre de Rodes, durant l'assalt de Solimà el Magnífic (l'emperador otomà) a l'illa de Rodes els anys oficials del 1522 al 1523, va ser el Comissari del gran mestre d'Alemanya i Ambaixador del gran mestre de l'Orde davant la cort del soldà per negociar la pau. Aquesta dada, que amb prou feines es coneix, i de la qual ningú en parla, ajuda a desemmascarar part de les contradiccions que aquí s'exploren. Ens parla d'una època en què els otomans vencen els poders d'Europa, abans d'aliar-se amb els francesos. I també ens parla d'una poderosa raó per negociar, com a contrapartida, la participació activa dels otomans en les conquestes transoceàniques. I la negociació es fa amb el poder català de l'Orde de Rodes, que aquí s'entreveu com un braç principal actiu a l'empresa colonial. Així, els mapes comencen a brillar en mostrar-nos que aquesta possibilitat no és una

teoria especulativa, sinó una prova incontestable de que és realment plausible. Ramon Marquet, oficialment, després d'aquesta gestió esdevé Gran Prior del Principat de Catalunya, i, extraoficialment, serà una peça cabdal del poder Tarraconensis a Amèrica. S'iniciarà, així, una etapa fructífera entre els poders d'Orient i Occident que desenvoluparà una conquesta conjunta d'Amèrica. I, probablement, s'acabarà en motiu de la batalla de Lepant, en què Occident es revenja i, probablement, significa l'inici de la retirada dels Otomans d'Amèrica. Aquesta teoria, altrament, val a dir que també l'ha anotada Enric Guillot en la seva recerca.

Entesa aquesta relació entre els poders de la Tarraconensis i els de la Llengua d'Aragó, de l'Orde de Sant Joan, es demana una contextualització. ¿Com dialoguen entre sí temes tan allunyats de la història oficial? La resposta cal trobar-la en una lectura neocronològica, i en més dades. És neocronològica perquè implica canviar l'ordre del temps, i està documentada perquè té a veure amb els bascos i els emperadors de Nicea que, a l'any 1306 oficial, entreguen els poders sobre Grècia al rei dels catalans. L'Imperi romà.

Comencem pels bascos. ¿Quan apareixen en aquesta història? Com s'ha dit, no es troba rastre de Navarra, com a regne, als mapes antics (en aquesta recerca). La dada apunta a que no està clar que sigui tan antic, i de fet ho corrobora la recargolada història dels seus orígens i les evidències genètiques, lingüístiques i documentals. Oficialment, des del segle XVI oficial es difon que son un poble ancestral aïllat del món, pur, que ha persistit a la mateixa terra durant més de tres mil anys, precisament en una zona de pas. El poble basc es troba al corredor natural de l'oest dels Pirineus, de la mateixa manera que el català es troba a l'est. I dir que estan aïllats per allà, precisament en un coll que és zona de pas, oficialment, de la "ruta de Santiago", es fa molt difícil de creure. Per alguna poderosa raó s'ha creat aquesta història, des de temps de la descoberta d'Amèrica, fet que convida a pensar que es tracta de fets relacionats. Els mapes on apareix Biscaia no apareixen fins al segle XVI oficial. I, el que és més significatiu, precisament aleshores passen de ser un poble de pagesos a ser un llinatge noble. De fet, d'aquí prové el seu privilegi, que es manté fins a dia d'avui. Els bascos no paguen impostos a Espanya, i els seus privilegis provenen de quan, als segles XV i XVI oficials, el rei "dels catalans" els assimila a la noblesa. I això vol dir lleialtat al rei a canvi de privilegis fiscals. Fem un repàs a aquesta història.

Coses a saber, que corroboren aquesta evidència, supervisades per l'acadèmic i historiador basc Alberto Santana:

- Els bascos van adquirir el privilegi noble (no pagar impostos) del rei Joan I, pare de Ferran el Catòlic, el 1462 (a la Vall de Salazar, quan es va promulgar la Declaració d'Infansoneria). Abans hi ha el Fur Vell de Biscaia el 1452; després, Ferran confirma els Furs de Biscaia el 1476, per ser rei. En 1526-27 es va signar el Fur Nou de Biscaia, quan s'adquireix el "Fur Universal" a Gernika, i quan apareixen les Diputacions. A Guipúscoa és igual des del 1610.
- Els bascos van ocupar les oficines dels jueus expulsats de Castella.
- Al segle XVI comencen a aparèixer els escuts de la noblesa basca.
- Els cognoms bascos (i el nom Bascònia als mapes) apareixen al segle XVI. L'origen de la major part dels cognoms bascos, i la seva importància

social, s'estableix entre els segles XVI i XVII, i fa referència al nom de la casa familiar, el mas. Aleshores comença el culte al cognom basc.

- Des del segle XVI, ser basc atorga privilegis al Regne de Castella. Aquest privilegi es va donar a la "Sala Biscaia" de la "Reial Cancelleria de Valladolid", el Tribunal Suprem de Castella, especialment des del segle XVIII, gràcies a documents genealògics (que probablement es van crear).

I, per acabar-ho d'adobar, el filòleg Ricardo Cierbide demostra que, durant l'edat mitjana, els documents de la cancelleria del regne de Navarra no estaven escrits en basc, sinó en gascó, amb qui el basc comparteix similituds, però que tècnicament s'assimila com una llengua occitana. Per tant, o bé van estar realment molt amagats o tot plegat té a veure amb una realitat alternativa. Amb aquesta visió, aquí es defensa que van ser un poder nouvingut. I va ser caucàsic, que s'instal·la en l'actual Euskadi en motiu de l'expansió otomana. Per aquesta raó, existeixen evidències genealògiques, tal com ha demostrat la recerca dirigida per en Carles Lalueza-Fox, que corrobora altres recerques similars. Però res a veure amb l'antigor que se li atribueix, digui el que digui l'ADN. De la mateixa forma, destaquen les similituds entre els idiomes basc i turc, tal com demostren varis lingüistes, com ara en Charles Bouda.

L'emblema de la creu amb mitges llunes, del mapa de la Figura 69, certament, sembla apuntar aquesta història. El regne de Navarra és cabdal en la història oficial d'Espanya i de França, però és ocult als mapes antics, com també es troben ocults els bascos. En el cas d'Espanya, cal destacar-ne l'origen sarraí, de l'alta Edat Mitjana (segle VII oficial), i el fet que s'afirma que en van néixer els regnes de Castella i Aragó. Així mateix, cal destacar que els reis de França, quan es fusionen amb els de Navarra, al segle XIV oficial, sotmeten a l'Orde del Temple de Salomó, i els mateixos reis sotmeten, com a Borbó, als catalans, al segle XVIII. **Conclusió:** després d'aquesta proesa reescriven la història, i es fan a si mateixos protagonistes. Per aquesta raó, tenen els privilegis que tenen, encara, avui en dia. Per altra banda, és cert que d'ells provenen els poders dels regnes de Castella i Aragó, oficialment, amb la qual cosa és molt raonable que el seu poder formés part del projecte Tarraconensis, en la conquesta "cristiana" d'Hispania, i que, probablement, tot plegat tingui a veure en la història d'Espanya oficial que diu que España és la comunió de les Corones de Castella i de l'Aragó.

Entesa aquesta idea, la de la reinvençió del poble basc, passem a la història dels emperadors de Grècia del segle XIII. Abordar aquest episodi requereix fer un esforç addicional, en la mesura que parteix d'una documentació gens estudiada, i de fonts històriques, però també recents. Per començar, ¿qui foren aquests poders? Són els poders de l'Imperi de Nicea, que venen a Provença i a Catalunya, al segle XIII, quan un poder intrús ocupa Bizanci (els Paleòleg, el 1260). Des d'allà s'estendran per la península i, molt especialment, a València. Precisament, la València que acaba de conquerir el rei de la Tarraconensis. Oficialment, es diu que se'ls regala la ciutat de Gandia, i, a canvi, poc després, ells entreguen els seus poders sobre l'Imperi grec al rei català. Entrant en els detalls (Làscaris Comnè, 2011):

- l'any 1296 oficial, un vint d'agost, el rei Jaume II d'Aragó concedeix a l'emperadriu Constança de Grècia la ciutat de Gandia (Arxiu de la Corona d'Aragó, Registre 44, foli 143) i,
- l'any 1306 oficial, l'emperadriu concedeix els poders del seu imperi grec a Jaume II (Registre 24, foli 58 de l'Arxiu de la Corona d'Aragó).

Clar, això resulta controvertit. És molt més senzill suposar que van participar de la conquesta de València, i que es van fusionar amb la reialesa catalana, tot i la història oficial. En aquesta línia, aquesta hipòtesi té la seva força, per dues poderoses raons, o, millor dit, tres:

1. L'emblema dels emperadors de Nicea és l'àliga bicèfala sobre fons groc, el mateix emblema que el dels Habsburg.
2. El 1307 es posa fi a l'Orde del Temple de Salomó, que es manté actiu a València i a Portugal. Ordes de Santa Maria i de Crist, respectivament. A les mateixes terres on aterren els emperadors de Nicea.
3. Els emperadors de Nicea ocupen Gandia, i d'allà sortirà el Papa Borja, duc de Gandia, que dirigirà la conquesta d'Amèrica.

Però això no és tot. Hi ha tres raons més.

4. Als segles XIX i XX, els legítims emperadors de Nicea, els Làscaris Comnè, reconeguts pel patriarcat ortodox grec, afirmen ser els veritables comtes de Ribagorça, i,
5. Els comtat de Ribagorça és el títol exclusiu dels qui seran els reis dels catalans, des del segle XII fins a Ferran el Catòlic, com si d'un títol principesc es tractés.
6. Els primers ducs de Gandia van ser els comtes de Ribagorça, abans que ho fossin els Borja.

Les evidències són eloqüents. A títol informatiu, les fonts que informen de l'equivalència entre els poders grecs i els dels comtes de Ribagorça es troben a les obres dels propis Làscaris Comnè, així com d'en Ricardo Pano, citades a la Bibliografia. Del tot recomanables.

Sembla plausible suposar que es tracta d'un poder vinculat a l'ocupació, primer, d'Hispania, i, després, d'Amèrica. Quatre poderoses raons més apunten en aquesta direcció:

7. Al segle XIV oficial, fins el 1412, els catalans sotmeten Castella i fusionen llinatges, i el conestable del rei castellà, el seu substitut oficial, és el comte de Ribagorça.
8. En temps dels reis Catòlics, quan es crea el cos de la Santa Hermandad, la "guàrdia civil" de Castella, el primer gran mestre de l'orde és el comte de Ribagorça.
9. Als segles XV i XVI, els comtes de Ribagorça esdevenen comtes de Cortès, poder que representa el dels senescals del regne de Navarra.
10. Un tal Hernán cortés, d'escut amb l'emblema de Nicea, i al centre amb l'emblema català, conquereix Mèxic.

I, finalment, anoteu altres dades d'interès que acaben de tancar el cercle:

11. Oficialment, abans d'arribar a Catalunya, els Làscaris s'han establert a la Provença i a Niça, i arriben a esdevenir els prínceps de Salern, el poder

del regne de Nàpols, per sota del poder del rei, que, a la mateixa època, ocupen els Anjou.

12. Els Anjou i els catalans entren en guerra a Itàlia per al control de Nàpols i les seves illes intermèdies als segles XIII i XV.
13. La història dels Làscaris italians i provençals és paral·lela a la dels Anjou.
14. El 1260 un poder intrús ocupa Bizanci i Grècia es rearma a França i Catalunya després d'ocupar Provença i Itàlia. Després, el 1453 un altre poder intrús (otomà) ocupa Bizanci, però el poder grec no es rearma, però, tanmateix, es repeteixen els episodis protagonitzats per francesos i catalans pel control d'Itàlia i Provença.
15. Un comte de Cortés (l'últim), al segle XVI oficial (contemporani a Hernán Cortés), fusiona el poder del principat de Salern amb el de l'almirallat català dels Vilamarí (el poder màxim del mar), i és família de la reialesa hispana i de l'alta noblesa catalana.

És a dir, hi ha dues històries molt semblants, entre els segles XIII i XV, que generen poders a França i Catalunya, i ocupen Itàlia. I altres històries semblants entre els Làscaris, els Anjou i els poders de la reialesa catalana. I hi ha una altra història, la de la reconquesta espanyola, que expulsa els àrabs, que bé es pot haver dilatat artificialment per crear un poder legítim intrús, de Navarra, que té a veure amb la Tarraconensis.

En definitiva, d'acord amb aquesta exposició, amb una mirada posada en la reinvençió del passat (que es dilata) per raons de poder, es pot observar que no són els poders francs i catalans els que es proposen ocupar Itàlia i Grècia als segles oficials XIII i XV, tal com diu la història oficial, sinó que és el poder grec, que inicialment també ocupa part d'Itàlia, i que finalment s'instal·la a França i a Catalunya. I després s'expandeix per Amèrica, després d'ocupar Hispània en nom de la Tarraconensis.

I, si fos cert, ¿per què es deu d'haver creat una altra història? **Resposta:** perquè els Habsburg (els emperadors de Nicea) van ser derrotats a Espanya, davant dels Borbó, al segle XVIII. Per això els mapes amb els emblemes catalans a Amèrica. I per alguna cosa més.

La Nova Cronologia de Fomenko i Nosovskij, i la Cronologia X-185

Arribats al punt de trobar raons per explicar els poders hispans, bascos i grecs que participen de la "reconquesta" d'Hispània i, posteriorment, de la conquesta d'Amèrica, és pertinent fer incís en una lectura neocronològica. D'ella se n'extreu el fil que conduirà a la naturalesa, jueva i caucàsica dels catalans, sense el qual és impossible aproximar-se a la identitat de Cristòfor Colom. Així mateix, el marc conceptual en què s'ubica aquest treball canvia d'escala, en tant les dimensions cronològica, simbòlica i territorial.

L'aportació neocronològica és aquesta:

Els matemàtics russos Anatoly T. Fomenko i Gleb V. Nosovskij, autors i directors del corrent de recerca científica conegut com *La Nova Cronologia*, afirmen, en la seva reconstrucció cronològica de la història humana, que els fets de l'edat mitjana convé entendre'ls realment més breus i propers al segle XVII. Explicar en

què es basen sobrepassa l'espai que ocupa aquesta recerca; va molt més enllà. Però, a mode de brevíssim resum, indicar que es tracta d'un projecte científic que, si bé no té cobertura o reconeixement acadèmic (pel fet de posar en alerta tot l'estament historiogràfic i els valors històrics de les identitats dels pobles), ha demostrat que: 1) els temples antics disposen de representacions zodiacals del firmament que es poden datar, i els temples egipcis no són tan antics, així com els fets bíblics; 2) les antigues genealogies es copien entre elles, havent-hi una de principal d'en prou feines quatre segles; i 3) l'anàlisi estadística dels fets històrics demostra que molts d'ells són els mateixos esdeveniments duplicats. **Conclusió** (basada en moltes més proves): els fets bíblics cal trobar-los a l'edat mitjana, i aquesta és més breu i propera amb el present que el què diu la història oficial. La seva obra comença el 1972 i és molt extensa, però, com a principal, aquí es destaca la col·lecció de set volums -publicada entre els anys 2003 i 2007- titulada *History: Fiction or Science?*.

El treball de la Nova Cronologia es remet a diversos autors, dels quals destaca Nicolai Alexandrovich Morozov (1854-1946), gràcies al qual Anatoly Fomenko va començar aquesta investigació. Morozov, els anys 1914 i del 1924 al 1932, va publicar l'enciclopèdia *Crist, Història de la Humanitat a la Llum de les Ciències Naturals*. I el conjunt dels autors que han apuntat a la manipulació cronològica de la història són: a) De Arcilla (segle XVI oficial), qui va ser professor de la Universitat de Salamanca; b) del físic, matemàtic, teòleg i historiador anglès Isaac Newton (1643-1727); c) del científic francès Jean Hardouin (1646-1729); d) del secretari personal del tsar rus Pere el Gran, Petr Nikiforovich Krekshin (1684-1763); e) del filòleg alemany Robert Baldauf (segles XIX i XX); f) de l'historiador anglès Edwin Johnson (1842-1901); g) del científic i enciclopedista rus Nicolai Alexandrovich Morozov (1854-1946), que va ser qui va convertir la cronologia en una ciència; h) així com del científic i advocat alemany Wilhelm Kammeyer (finals del segle XIX a 1959); i) del metge psicoanalista Immanuel Velikovsky (1895-1979); j) i dels alemanys Uwe Topper (1940-actualitat) i Heribert Illig (1947-actualitat).

La història ha estat adulterada i l'edat mitjana dilatada per raons simbòliques. En aquest context, part de la seva recerca es dedica als catalans, que fa càtars, i, abans, escites (veure l'apartat 7 del volum 6 de la col·lecció anterior citada). Segons conclouen, els escites foren els genuïns càtars, altrament alans i per defecte jueus, que donaren peu als poders de Catalunya, en un procés d'ocupació d'Europa que és comú a tota Euràsia i acaba amb la conquesta d'Amèrica per mar, des d'Europa, després d'haver-ho fet des d'Àsia.

En aquesta revisió radical del passat, els matemàtics russos afirmen -en el seu encaix neocronològic- que els càtars apareixen a França al segle XIV i són perseguits als segles XVI-XVII, tractant-se de fets que la història oficial trasllada als segles VIII i XIII, respectivament. És a dir, res a veure amb la narrativa oficial. La història real de la derrota dels càtars es va enviar al passat més de tres segles. Així mateix, el poder simbòlic es veurà alterat, i el poble càtar es veurà sotmès pels seus propis germans, si bé en sobreviurà el poble català. Amb ells es creà un poder, que els farà protagonistes de la primera etapa de la conquesta d'Amèrica, juntament amb la resta de pobles europeus, i els otomans, que fins al segle XVII conviuen amb la consciència de ser una comunitat de pobles que creuen en el mateix Déu.

Aquestes afirmacions, que tenen a l'esquena mig segle de recerca científica (i es veu ampliada per anteriors erudits), es veu reforçada per les obres de:

- **Baruch Spinoza**, que trasllada els fets del principat bíblic jueu a l'edat mitjana. Al seu llibre *Tractatus theologico-politicus*, prínceps, summes pontífexs i estats, en la forma de nacions pietoses de Déu, com si es tractés de l'edat mitjana, es barregen amb la constitució i posterior col·lapse de l'Estat hebreu (el que neix amb la ocupació de Canaan), com si aquesta fos la història recent. A tot el llibre no es fa referència al temps històric oficial (és atemporal) i barreja fets bíblics amb els de l'edat mitjana, fent referència a les nacions hebrees de l'antiguitat i a les de l'Europa medieval com si es tractés de la mateixa idea. Alhora, denuncia el "teatre" dels sacerdots i la farsa de la religió, al servei del règim monàrquic, i, per altra banda, destaca que l'Antic Testament es va escriure en gran part d'un cop de ploma i que una mateixa mà la va compondre al seu criteri.
- **Isaac Newton**, que afirma l'arrel dels catalans és alana (és a dir escita) i chatti (probablement hitita). És a dir, els hitites (jueus?), juntament amb els escites, o tàrtars alans, haurien ocupat aquesta terra, l'arrel dels catalans segons Newton. Al seu llibre pòstum, titulat *Observations upon the prophecies of Daniel, and the Apocalypse of St. John*, del 1733, aborda la història d'Europa i, amb un final inèdit, assimila el rei que dona origen a l'Aliança amb Déu (la Bíblia) amb el rei dels reis medieval, Gengis Khan. I, és més, també dona a entendre, al mateix llibre, que les "deu banyes" de la bèstia de l'apocalipsi, més Grècia i Roma, van ser les dotze tribus d'Israel, on les deu primeres s'han perdut. És, d'alguna manera, la història escrita al revés.

La Nova Cronologia diu exactament això, que els poders d'Europa provenen de les invasions de les estepes asiàtiques, i caucàsiques, però no es refereix a la idea de les incursions "bàrbares", protagonitzades pels huns i d'altres invasors (això són duplicitats adulterades), sinó a les de Gengis Khan i el seu llinatge, que ve de la mà del Prest Joan. La idea de la "història al revés" d'Isaac Newton és exactament això. S'ha col·locat al final de la història la incursió turco-mongol, quan va ser la primera, amb el detall que no és que es posés al final, sinó que es va crear una història artificial per al temps anterior. Així, és impossible lligar caps. Aquest llinatge va sotmetre Euràsia, des de la Xina fins a Egipte, segons la història oficial, però també va fer-ho a Europa.

És a dir, les obres de Spinoza i Newton dialoguen amb la Nova Cronologia, cadascuna a la seva manera. En aquest sentit, cal destacar que les aportacions de Spinoza i Newton són de la Cronologia X-185 (de l'autor d'aquesta investigació sobre la colonització d'Amèrica), i formen part de la continuació del llibre *La via cronològica*, publicat el 2020.

Kalonimus, Colom, Colón

Segons Fomenko i Nosovskij, els càtars venien de Bulgària, com els bogomils, però penetren a Europa i s'estableixen a Carcassona, a Tolosa i al Rosselló. Eren els "amics de Déu", un poble de Déu, com l'hebreu bíblic, però tenien per senyal

la creu, la creu que ara es coneix com a càtara i representa a Occitània. I aquesta concepció encaixa amb els treballs de:

- **Arthur Zuckerman**, al seu llibre *A Jewish Principedom in Feudal France* [Un principat jueu a la França feudal], de 1972, ha reconstruït, en part, l'arrel jueva, sagrada, dels poders de l'Europa Occidental. Els jueus creen un principat a l'Occitània. Concretament, a Narbona, fent de Tolosa, Barcelona i Toledo el seu centre de poder. Provenen de Babilònia, i són exiliarques (com els bíblics, descendents del rei David), que arriben en temps de la suposada vinguda de les tropes sarraïnes fins més amunt dels Pirineus. Però, per contra del que semblaria més raonable, no van del costat dels àrabs, sinó que s'alien amb els carolingis, amb els quals comparteixen llinatge, i s'instal·len precisament a les "marques" que defensen, tècnicament, els dominis carolingis dels àrabs. I, qüestió important, són el mateix llinatge dels comtes de Tolosa que esdevindran comtes de Barcelona.
- **Aryeh Graboïs**, al seu article "Le «roi juif» de Narbonne" (El «rei jueu» de Narbona), de 1997, informa que des de Narbona es creen les escoles jueves de tota Europa, i des d'allà es crea un llinatge que es dirà príncep ("nassi", en hebreu), liderat pels Kalonimus. **El seu emblema és el lleó rampant**, el lleó de Judea, i prové de Pèrsia.

Graboïs diu (font: "La France, le Royaume Juif de Narbonne, et la Descendance du Roi David", de ZionKabbalah.com):

El terme Nassi, que es tradueix generalment al francès com a paraula "príncep", s'utilitzava en hebreu medieval per designar reputats líders de comunitats jueves, a causa de la seva pertinença a famílies aristocràtiques, o, com era en molts casos, espirituals. Foren líders la fama dels quals els va assegurar un ascens particular, que va anar més enllà del marc de la seva pròpia comunitat. Aquests van ser, per exemple, els casos dels caps de la comunitat de Roma, que portaven aquest títol als segles XI i XII, considerant-se els líders del judaisme europeu occidental, o d'Abraham Bar Khiya de Barcelona, reconegut al segle XII com a cap de les comunitats de Catalunya i Aragó. A més, els caps de la comunitat de Barcelona van ser qualificats com a Nassi, títol que indicava la seva funció, sense haver implicat una successió familiar. D'altra banda, l'ús d'aquest títol a Narbona, des del segle XI fins a principis del segle XIV, representa un fenomen diferent, pel seu contingut particular, fins al punt que s'ha de considerar com un cas *sui generis*. De fet, el que crida l'atenció en el cas de Narbona és que el títol Nassi estava reservat exclusivament a la família dels líders de la comunitat, que afirmaven descendir del llinatge del rei David, per tant de la reialesa bíblica. A més, aquesta família tenia un patrimoni fonamental important a la regió. Finalment, va dirigir hereditàriament l'escola talmúdica de Narbona, que va afegir una dimensió espiritual als seus altres atributs.

Aquesta condició particular de la família d'aquests caps de la comunitat de Narbona no emanava dels fonaments legals, ni de les pràctiques institucionals del judaisme occidental a l'edat mitjana; reflecteix mentalitats específiques de les societats medievals que atorgaven un prestigi particular al llinatge. Així, la fama d'aquesta dinastia, àmpliament difosa entre les comunitats jueves d'Europa occidental, havia arribat a la societat cristiana del Llenguadoc, on els Nassi eren sobrenomenats "el rei jueu de Narbona"; aquesta denominació, d'origen popular, també es troba en actes diplomàtics dels segles XIII i XIV. D'altra banda, aquest fenomen era conegut a les comunitats del Pròxim Orient, com la

institució de l'exilarcat mesopotàmic; de fet, la dinastia dels Exilarques, del sagrat llinatge de la reialesa bíblica, va servir d'exemple per a les reivindicacions dinàstiques de la família dels governants de Narbona. (...)

La llegenda de Narbona que atribueix a la família dels caps de la comunitat local la descendència del llinatge israelita reial, a través de la dinastia dels Exilarques mesopotàmics, va contribuir sens dubte a l'exaltació de la fama i el prestigi d'aquesta família. (...)

El llinatge principal era el dels Kalonimus, però n'hi ha d'altres afins, d'importants cognoms jueus que també s'anomenaven *nassi*, com ara els Benvenist. Així mateix, ressaltar, a efecte d'aquesta recerca, el símbol d'aquest llinatge:

Figura 70. Segell del darrer rei dels jueus de Narbona, Kalonimus ben Todros, reputat descendent del rei David. Font: "La France, le Royaume Juif de Narbonne, et la Descendance du Roi David", de ZionKabbalah.com.

Aquesta informació no és en absolut menor, per dues raons. Una, per la ignorància que se'n té, i, dos, per la rellevància del què representa. I això ens apunta a una voluntat d'esborrar el seu rastre. Es tracta d'una sèrie de duplicitats entre poders comtals i jueus, precisament on s'hi troben els càtars i l'Orde del Temple de Salomó, i on es crea la Santa Inquisició, és a dir, amb motiu de la croada contra els càtars i a la Tolosa. El llinatge principal que desenvolupen, al marge del jueu, és el dels comtes de Tolosa, Provença i Barcelona, l'arrel d'Occitània i del català, i s'enfila fins a Vienne (França). Sigui

com sigui, està documentat que els Kalonimus s'instal·len a les principals marques que defineixen els límits de l'Imperi carolingi, apart de a la Marca Hispànica, i des d'allà es reparteixen per Europa. S'instal·len a la Toscana italiana i la Renània franco-alemanya. És a dir, a terres que, més endavant, seran de la influència del Sacre Imperi Romanogermànic. I, atenció, es perd el rastre del darrer Kalonimus identificat com a rei dels jueus, a Catalunya, a l'inici del segle XIV, despès de moure's entre Avinyó i Nàpols.

I aquesta història dialoga amb la recerca de dos autors més:

- **Luis Ulloa**, que al seu llibre *Cristóbal Colón fue catalán: La verdadera génesis del descubrimiento*, de 1927, remou els fonaments oficials de la descoberta d'Amèrica, al defensar que, en realitat, el protagonista no fou genovès, sinó català, i es deia Joan Colom. Aquesta publicació destapà un important debat, que ràpidament fou rebutat. En determinats documents oficials que es conserven, l'almirall s'identifica com a Colom, no pas com a Colón, i, n'Ulloa, atenent a un determinat raonament, conclou que aquest llinatge explica millor les seves arrels que no pas la versió genovesa. (1)
- **Xavier Pons Casacuberta**, que a la seva tesi doctoral titulada *La societat jueva conversa en la Barcelona Baixmedieval, 1391-1440*, de 2015, demostra que un tal Guillem Colom apareix del no-res i, per una dispensa reial, a canvi d'un munt de diners, l'any 1393 adquireix el dret dels censos de tot el Call jueu de Barcelona. Al seu treball ressalta, com a bon investigador, que aquesta font està ja documentada per Marina Mitjà el 1947, i per en Jaume Riera i Sans el 1997 i el 2002, després que la professora Teresa Vinyoles hagi trobat un llibre de censos de Jaume Colom a l'arxiu de la Catedral de Barcelona.

Ambdues obres no estan, a dia d'avui, prou interrelacionades, en especial perquè en Pons Casacuberta ha deixat de costat l'evidència de que el Guillem Colom esdevé administrador de la riquesa jueva (i deixa de beneficiar-se'n el rei), amb el detall que un tal Guillem Colom, a la mateixa època, inicia el llinatge dels Colom de Barcelona, promou la Taula de Canvi de Barcelona (considerat el primer banc públic d'Europa) i participa de la creació i l'administració del que serà el major hospital de la ciutat, fins al segle XX. L'Hospital de la Santa Creu, una creu amb la forma i el color de la creu templera.

Vaja, que, de cop i volta, una sèrie de recerques apunten a un Colom jueu, a Barcelona, a la mateixa ciutat on el descobridor informà de la descoberta als reis Catòlics, el 1493. I apunta a un Colom de Barcelona que, altrament, apareix del no-res farcit de diners i esdevé un personatge públic i poderós. I, el que és també significatiu, aquests Colom s'uneixen amb els Bertran que, tal com es coneix, provenen del llinatge jueu, *nassi*, dels Benvenist. Es tracta d'uns Colom que -val la pena comentar- obren un mausoleu al monestir de Santa Caterina de Barcelona (avui desaparegut), i que, segons sembla, honorava al filòsof que, a dia d'avui, és el sant patró de tots els juristes espanyols, en Raimon de Penyafort.

¹ La tesi de Luis Ulloa ha estat estudiada i ampliada per altres autors, destacant en Jordi Bilbeny (1998; 1999), que ha dinamitzat l'Institut Nova Història, que ha impulsat diferents temes de recerca com els elaborats per l'Ivan Giménez i l'Enric Guillot.

I, qui era aquest tal Colom? Una pista plausible és la del darrer rei dels jueus, que, segons la historiografia oficial, a l'inici del segle XIV, se'l situa entre Avinyó, Nàpols i Catalunya, on acaba desapareixent per sempre més. El rei, o príncep principal, dels jueus, que es fa dir descendent del rei David, desapareix a Catalunya, i, allà mateix, al cap d'un temps, apareix un tal Colom unit amb els Benvenist. I, com es deia? Kalonimus. ¿Kalonimus = Colom = Colón? Per què no? Si en Zuckerman té raó, comparteixen llinatge amb els comtes i reis catalans. Sembla que tot encaixa. Certament, un llibre del segle XVII informa que hi va haver un tal Hospital d'en Colom del segle XIII, però es pot donar el cas que fos una primera obra, o fins i tot es pot tractar d'una manipulació, si és que hi va haver interès en crear una confusió. Quina? La d'ocultar la seva identitat, perquè era jueu, príncep i de sang reial. Per això, probablement, es convertí en el virrei de les Índies abans de descobrir-les, per dret hereditari, tal com afirmen les Capitulacions de Santa Fe de 1492, segellades a Barcelona. És a dir, que els jueus estan al darrera d'aquesta empresa, com darrera de totes les anteriors.

El fil neocronològic diu que els fets s'han dilatat i duplicat en el temps varis cops per reconstruir el passat a mida d'una altra història, que fa dels jueus un poder menor, i de la descoberta d'Amèrica una empresa eminentment catòlica i ben cristiana. Però aquesta línia té un problema. Com més s'explora la història oficial més evident és que el projecte dels Reis Catòlics és, essencialment, una empresa de jueus conversos associats a un llinatge, el dels Kalonimus, que són tots ells desposseïts posteriorment dels seus poders i privilegis (o muten cap a d'altres identitats). El poder del llinatge prové dels Kalonimus de Narbona, que prové de David Bustanai de Babilònia, el gran exiliarca jueu descendent del rei David que, segles enrere, lidera la reconstrucció del poble jueu. I d'això la història oficial no en parla. Al darrera hi ha una gran família jueva que prové del poder exiliarca jueu de Babilònia i de Narbona, tot i que la història oficial també s'ha ocupat de crear una història paral·lela, cristiana, que pretén esborrar-ne el rastre.

Així, segons les recerques d'Arthur Zuckerman i de n'Aryeh Graboïs es troba l'evidència sòlida de que darrera dels poders de Narbona, Tolosa, Montpeller, Avinyó i Provença, i també de Barcelona, per no dir de Toledo, hi ha poders jueus que s'han integrat a l'alta noblesa d'aquestes terres, i a les monarquies europees, de primer nivell. Tots serien descendents del rei David, i la família de referència serien els Kalonimus. Els Benvenist en són descendents directes, com també ho són els Saltell (o Shaltiel), i d'altres. El primer Kalonimus seria el fill de l'exiliarca de Babilònia Makir, coneguts, per la història cristiana, com a Guillem de Gel·lona (o de Tolosa) i Teodoric d'Autun, del segle VIII oficial (que cal entendre al segle XV real). Per tant, és família directa de Carles Martell i Carlemany que després dona peu a la casa comtal catalana (i europea). Seguint el fil del mapa cronològic oficial, el primer Benvenist ben documentat és fill d'Abraham "Cavaller" bar Shaltiel, del segle XI, fill del príncep jueu de Toledo, i nét de Mar Solomon Shaltiel, príncep jueu provinent de Babilònia (exiliarca, també, com en Makir), que casa amb una filla del rei Kalonimus de Narbona i esdevé príncep jueu de Barcelona. El primer Benvenist esdevé el primer "Cavaller", que dona peu als "La Cavalleria", que. Oficialment, al segle XV, convencen al rei per conquerir Amèrica. Aquesta distinció és donada a aquesta família per part dels cavallers de l'Orde del Temple de Salomó, perquè administraven la seva hisenda i eren, per tant, una peça cabdal en el seu ordenament. Però aquesta història, com moltes altres, tot i ser evidentment

rellevant, ha passat al calaix dels obliats de la sempre dèbil capacitat dels historiadors oficials a l'hora de fer-se preguntes pertinents quan hi ha mostres d'incongruències o manipulació.

És a dir, els Kalonimus, els Saltell (o Shaltiel), els Benvenist, els La Cavalleria i tots els poders que promouen la descoberta d'Amèrica són de la mateixa "casa", que és també imperial i esdevé cristiana, resultat del sedàs de la reconstrucció històrica. I això és història, seguint les recerques elaborades per d'altres investigadors.

Els Benvenist, liderats per en Vidal i son germà Abraham, negocien amb el rei de Portugal l'estança de 120.000 jueus exiliats d'Espanya el 1492 oficial. Aquesta fou la seva darrera gran obra documentada, en la història de la defensa jueva d'aquest llinatge. I es deien Benvenist de la Cavalleria, com els La Cavalleria que impulsen la descoberta d'Amèrica des de la cort de Ferran el Catòlic. Abans, segles enrere (si ens creiem la cronologia oficial) recordar que un Isaac Benvenist, el 1215 oficial, conegut com a príncep ("nassi"), convoca tots els delegats de les comunitats jueves de l'actual sud de França (on es parlava la llengua d'Oc, català antic), liderats per en Moisès de Narbona, per frustrar tota pretensió del papa Innocenci III contra els jueus, en plena croada contra els càtars. Recordem: "nassi" vol dir "príncep". Poc després, un altre Benvenist, de nom Vidal Benvenist ça Porta, es el germà de Bonastruc ça Porta, el líder jueu que defensa el judaisme a les Disputes de Barcelona de 1263, enfront a Raimon de Penyafort, a la cort del rei Jaume I. Bonastruc fou el tresorer de Barcelona, Girona i Lleida. De nom hebreu Moixé Nahman, altrament conegut com a Nahmànides (que és com se'l coneix internacionalment), actualment té sepulcre a la sagrada ciutat d'Hebron, on es diu que hi jauen Abraham i els seus fills. Fou filòsof, metge, cabalista i comentarista bíblic. Però hi ha molts més Benvenist rellevants. Per exemple, recordar que un altre Vidal Benvenist (de la Cavalleria) és escollit per les comunitats jueves de l'Aragó com a orador davant el Papa a les Disputes de Tortosa, el 1412 oficial.

Segons diverses fonts, el llinatge dels La Cavalleria del segle XV s'inicia pel mateix Vidal Benvenist localitzat a Tortosa, com s'indica a "El libro verde de Aragón" explorat per en Manuel Serrano y Sanz, que documenta que passà a dir-se Gonzalo de la Cavalleria. Per acabar-ho d'adobar, un La Cavalleria (un tal Alonso) promou el matrimoni entre els futurs reis Ferran i Isabel, els protagonistes de la descoberta d'Amèrica. I encara hi ha més vincles, com el fet que la dona de Joan de Coloma, el secretari del rei que, el 1492 oficial, a Barcelona, signa les Capitulacions de Santa Fe, de l'almirall Cristòfor Colom, era una La Cavalleria; i en Lluís de Santàngel, un altre impulsor de la descoberta d'Amèrica, també casa amb una La Cavalleria. Espectacular. És a dir, els Benvenist, com a Vidal i com a La Cavalleria, són presents en tots els desafiaments envers els jueus, i això denota la seva condició evident (incontestable) de lideratge. Un lideratge capaç d'organitzar la descoberta (o presa de possessió) de tot un continent, i de mig món. Recordem-ho, ells tenien els diners. I els tenen fins el 1492 oficial.

Però, ¿existeix un vincle entre aquesta gran família jueva i els Colom? Sí. Els Colom de Barcelona es vinculen amb els Benvenist per diversos branques, i amb el descobridor d'Amèrica, oficialment. Com s'ha dit, els Colom s'uneixen amb els Bertran, i aquests són un llinatge Benvenist. En segon lloc, es troba el curiós

vinclle entre els Colom Bertran i els La Cavalleria, que documenta en Francisco José Morales Roca el 1999, que esdevenen pares d'un tal Joan Cristòfor Colom que comparteix trets biogràfics amb el descobridor, com ara la col·laboració amb les tropes de Renat d'Anjou, que documenta (es creu) en Bartolomé de las Casas. I, en tercer lloc, està el cas d'en Pere Bertran Margarit, abans que fos transformat en Pedro Margarite (se'l castellanitza). Es tracta del primer governador de les Índies, que oficialment viatja amb en Colom en el seu segon viatge, que es planifica i finança des de Barcelona. Acadèmicament, no hi ha cap discussió que es tracta del cosí dels Colom Bertran de Barcelona.

Sembla difícil dir-ho més clar: Colom fou molt probablement un Kalonimus, i en Colón.

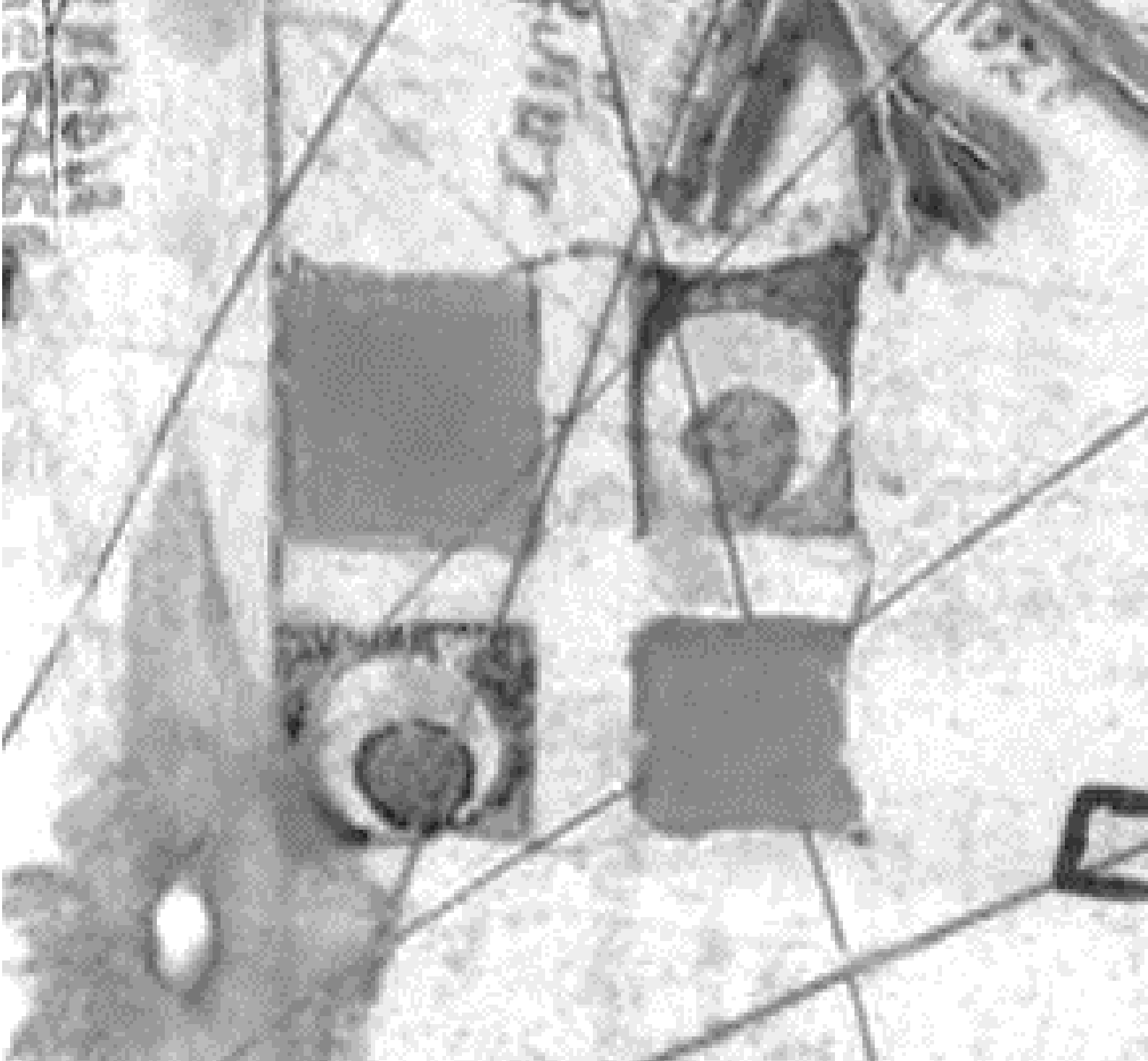
A partir d'aquest plantejament, amb tota la recerca de la Nova Cronologia - amb les aportacions de la línia X-185- es posa sobre la taula la hipòtesi de que els Colom són el poder de la reialesa jueva d'Europa Occidental -els Kalonimus- que pren consciència de la seva centralitat històrica quan, a l'Orient, cauen Egipte, Terra Santa i Constantinoble, amb Trebisonda, a mans dels turcs otomans. Aquesta història porta a Occident a prendre decisions, com ara cercar el suport del Preste Joan de les Índies, fins aleshores el màxim poder simbòlic del món, unit al Gran Khan, que és a Etiòpia i custòdia l'Arca de l'Aliança de Salomó.

Nota, sobre l'Arca de l'Aliança:

La Nova Cronologia de Fomenko i Nosovskij demostra que la història ha estat manipulada fins al segle XVII. El seu treball estadístic, astronòmic i documental posa la gesta del gran Carlemany als segles XIV-XV reals, no als segles VIII-IX oficials. I el seu poder és tàrtar i d'arrels comunes amb els jueus. Però tot s'ha tergiversat per escriure una història feta a mida d'un poder occidental, derivat del zel simbòlic que custòdia el poder original. Sigui o no cert (tot és bo passar-ho per sedàs crític), el fet és que la Cronologia X-185, aquí explorada, mostra que el poder de Carlemany té, certament, un braç tàrtar, que és essencialment jueu. És el dels exiliarques de Babilònia que s'implanten a Narbona, i des d'allà s'estenen per Sefarad (Hispania), la Provença, Itàlia i Alemanya, abans del seu èxode que els porta a la resta del món. Aquesta tesi es recolza amb la feina de l'Arthur Zuckerman i Aryeh Grabois, juntament amb les d'altres investigadors, explorats a l'apartat anterior. Doncs bé, aquest poder jueu, que és tàrtar i prové de Babilònia, oficialment, dialoga amb l'interès d'aquesta investigació, en la mesura que el seu líder (oficial), de nom Kalonimus, desapareix a l'Edat Mitjana i, després, apareixen uns misteriosos i poderosos Colom a Barcelona, al costat dels jueus, que la història oficial acostia al Colón de la descoberta d'Amèrica. El darrer Kalonimus desapareix a Catalunya i el primer Colom apareix a Catalunya (per després tornar a desaparèixer).

La Nova Cronologia ajuda a veure que això està manipulat i és molt més recent, però, tanmateix, a la història oficial hi ha part de veritat. I té a veure amb la duplicitat de les històries. Per exemple, ¿qui eren aquests exiliarques de Babilònia jueus? I, ¿en quin sentit són històries duplicades? La resposta cal trobar-la a Pèrsia, i a la llegenda de David Bustanai, príncep jueu del segle VII després de Crist. Aquesta parla d'una aliança conflictiva entre jueus i perses, que ve a ser el mateix que la Bíblia situa set segles abans de Crist. Pèrsia és Babilònia. Són històries molt semblants. Babilònia sotmet Israel, els jueus, i destrueix el seu

temple, però després els jueus aconseguïen recuperar-se i inicien una etapa pròspera, amb els exiliarques que, en tots dos casos, es fan dir descendents del rei David. A més, en tots dos casos s'alien amb Grècia, el cas bíblic amb Alexandre Magne i, el persa, amb Bizanci. Però Grècia i Bizanci estan al mateix lloc. En aquesta línia, fent valer la visió neocronològica, cal explorar més la naturalesa de l'èxode jueu. Segons l'Antic Testament, hi ha varis èxodes, el de després de l'Arca de Noè, el de Moisès i el dels exiliarques de Babilònia. Doncs bé, la història oficial també ens ha deixat una altra duplicitat. És el cas de la sortida d'Egipte, en que Moisès condueix al poble d'Israel cap a Canaan. La duplicitat és que els jueus que arriben a Narbona venen, precisament, després de l'arribada dels sarraïns a les mateixes terres, liderades pel cabdill d'Egipte, de nom Moisès. Això és oficial. Li diem Musa ben Nussair. Aquestes històries estan, per tant, encadellades, i reforcen la recerca de la Nova Cronologia. Però, seguim. Després de Moisès es crea una Aliança entre aquest poble i Déu. I, aquesta aliança, segons Isaac Newton (veure l'apartat anterior), cal trobar-la als temps de Gengis Khan. ¿Com s'ha d'entendre doncs? La resposta requereix d'una visió neocronològica, ja que aquest kha el trobem al segle XIII oficial. Com s'ha indicat, ve a ser com la història al revés. Però si s'analitza bé la història ens trobem noves duplicitats. Egipte és sotmès, primer per l'ira de Déu, després per Alexandre Magne, després pels perses, que es faran musulmans, i després, en temps dels hereus de Gengis Khan, pels mamelucs, que són tàrtars provinents de les terres conquerides pels descendents del gran kha. Però, fixem-nos en el detall: d'aquesta conquesta en neix una important aliança, la del Prest Joan, que és família de Gengis Khan. De la fusió dels respectius llinatges en naixeran els futurs grans khans del món. El darrer, oficialment, el llinatge dels emperadors de la Xina. Però també el dels khans de Pèrsia del segle XIII, tal com passa amb la fusió de David Bustanai amb els reis de Pèrsia del segle VII. Doncs bé, el llinatge del Prest Joan d'Etiòpia comença l'any 1270, oficialment. I des d'aquesta any protegeix, a Etiòpia, l'Arca de l'Aliança. Aquesta és, també l'Arca de Moisès, la bíblica, i honora la conquesta del món. I a un sol Déu omnipotent. És el poder de Gengis Khan. Avui en dia s'ha estès la teoria que el Prest fou una fantasia, i que se'l confonia amb els emperadors d'Etiòpia, però res a veure amb la realitat de l'època. Abans d'aquesta adulteració tothom tenia clar que el Prest i l'emperador d'Etiòpia eren el mateix personatge. I, el que és realment significatiu, la colonització comença amb el famós viatge organitzat a Portugal el 1486 oficial per part del rei Joan II, en què s'envia una expedició per mar per voltar l'Àfrica i arribar fins al Preste Joan, per demanar-li ajut (i ningú sap com va acabar). D'aquest viatge en surt, als mapes, el Cap de Bona Esperança. Però, resultat d'un seguit de factors que s'han esborrat de la memòria humana, no es parla més del Preste. Al seu lloc, es crea un nou poder, màximament poderós, el del Papa de Roma, que fa seus els símbols i la identitat espiritual del Preste als ulls del món. Sí, el Papa, o bisbe de Roma, muta, com ho fa el Vaticà.

LA RECONSTRUCCIÓ DE LA HISTÒRIA DE LES CONTRADICCIONS

Una explicació -neocronològica- de la història que aquí es proposa reconstruir és aquesta:

Els jueus provenen de Babilònia i es fan poderosos al món amb el poder del llinatge de Gengis Khan. Aquest poder acabarà ocupant Euràsia i el nord d'Àfrica, incloent Amèrica des del Pacífic, i crearà el gran Imperi grec. Es pactarà una gran aliança a l'Orient Mitjà, coneguda com l'Arca, que custodiarà el Preste Juan a Etiòpia, després de sotmetre Egipte. El Preste també és llinatge de Gengis Kan.

En el cas d'Occident, esdevenen el braç dels comtes i reis, i al seu entorn es crea l'Orde del Temple de Salomó. Són, de fet, un braç nobiliari, amb qui comparteix

obligacions i privilegis, abans de veure's forçat a mutar cap a la conversió cristiana. El seu poder s'estén des de Narbona fins a Tolosa, Carcassona, Avinyó, Provença, Barcelona, Toledo i Vienne. És la veritable gènesi de l'Imperi de Carlemany, i equival a les nissagues comtals d'aquestes terres. S'inicia una època de progrés civilitzador mai abans viscuda, fins que els conflictes pel domini territorial apareixen.

El projecte cristià s'estén des de l'òrbita grega i fa culte a l'emperador, l'ungit.

A l'Orient, els otomans (llinatge de Gengis Khan) s'estenen, i la reconstrucció de poders és global. Els poders grecs dels Làscaris Comnè i Àngelus (Anjou) es veuen obligats a retirar-se d'Anatòlia, i fan acte de presència a Occident. S'instal·len uns a la Provença i a Nàpols i els altres a Niça i a Catalunya, des d'on s'estenen pels pobles hispans. Amb els seus mitjans fan més forts a l'Orde del Temple de Salomó, instal·lat en gran mesura a Occitània i a Catalunya, amb el poder jueu. El primer pas que es planteja és fer fora als àrabs d'Occident, i comença la "reconquesta" a Hispània, amb l'autoritat Tarraconensis. El segon, és traslladar l'Orde del Temple a València i Portugal, per iniciar l'ocupació d'Amèrica, Àfrica i Àsia per l'ultramar. El líder jueu, de nom Kalonimus, s'instal·larà a Barcelona, des d'on es farà fort i dissenyarà el projecte d'ocupar Amèrica.

En aquesta primera fase, es treballa en equip. Però, ràpidament, els otomans es reorganitzen, fins que acaben vençant el bastió de Rodes, i forcen, com a contrapartida, adquirir drets a ultramar. L'aliança franco-otomana apunta en aquesta direcció. Les negociacions les tracta el català Ramon Marquet.

Aquesta història explica, fins aquí, els mapes explorats. Els mapes ho reconstrueixen, a la seva manera. El poder català i lleonès és el poder jueu aliat amb el grec, amb el braç català. Però, amb el temps, té lloc la construcció de nous poders a Hispània, entre els què hi ha els bascos, que provenen també de l'Orient. Resultat d'una lluita ferotge, s'acaben construint poders que, amb el temps, deixen la seva empremta a Amèrica, en nom de Castella.

Paral·lelament, es porta el poder del Prest Joan d'Etiòpia a Roma, i es concep la idea del Vaticà. Inicialment, es crea la visió d'una era messiànica, però, amb el temps, l'autoritat dels jueus comença a decaure. Trontolla quan es veuen pressionats per l'expansió otomana, i pels conflictes simbòlics entre la cosmovisió jueva, basada en l'epopeia del seu poble, i la cosmovisió religiosa cristiana (impulsada per l'emperador romà, vençut pels otomans). D'altra banda, els otomans honren Mahoma i escriuen l'Alcorà, amb la idea d'unificar la divisió de l'imperi. Aquesta pressió, que està documentada com a conflictiva al llarg de tota la història, en realitat és el resultat d'una discussió temporal, que derivarà en una reinvençió del personatge de Crist que acabarà amb l'adulteració integral de la història. El Crist, abans, fa referència al poder dels emperadors romans de Constantinoble. Així, quan "el Crist" (l'emperador) és vençut pels otomans, l'any oficial de 1453, s'opta per idear una història a la mida d'un passat mític on el poder de Crist esdevindrà monumental, i diví, fet que conduirà a una crisi religiosa i a la reinvençió del passat. Aquesta és la visió del catolicisme, que apareix a l'imaginari del segle XV i XVI, però que -d'acord amb la Nova Cronologia- cal entendre'l al XVII i XVIII.

Per tant, l'episodi que aquí s'apunta, el de la manipulació de la història de la colonització, només és un capítol, important, això sí, d'un llibre d'un calat major: el de la història global de la humanitat.

El nou Prest, el Papa, requereix un símbol, i es transforma el del poder de l'emperador en un Crist messiànic. El poble jueu ho discuteix, fins a crear un consens que acabarà dividint la seva comunitat. En tot cas, els jueus es deuen a un poder superior (a part del de Déu): el de l'imperi. Tot canvia, i es sacrifica part de l'autoritat simbòlica establerta per iniciar-ne una altra. Això provoca un conflicte entre els jueus i els cristians, i un altre entre els mateixos cristians, que crearà dos bàndols a Europa Occidental: França i el Sacre Imperi, instal·lat a Hispània, Itàlia i Alemanya. Els otomans són vençuts a la Mar Mediterrània, per les forces de la Tarraconensis, i sense ells el poder francès decau. Els "cristians originals", fins aleshores dedicats al culte a un emperador evangèlic, són també doblegats. És la "croada càtara" i la persecució contra els hugonots. França es veu intervinguda, però es refà i es proposa envair Catalunya per regnar a Espanya.

En aquest context, les tropes de mig món conegut agafen les armes, per la seva presa de possessió. Però el desgast és evident, i al final s'imposa una guerra internacional que acabarà doblegant l'ordre polític i militar. Catalunya és vençuda, i amb ella el projecte jueu original. I el projecte papal del nou Prest entra en crisi. S'imposen grans sacrificis, el més suprem el d'un Crist messiànic i diví de la mà de la Companyia de Jesús, a el segle XVIII, no al XVI. El poder jueu serà expulsat, forçat a convertir-se (o a camuflar-se amb noves identitats, així com ho fa el conjunt de la noblesa hispana), i es reescriurà tota la història, inclosa la del projecte colonial. Mai ningú no sabrà qui va ser Colom, el rei dels jueus (de Narbona) que, per recuperar la Terra Santa, va participar de la reunificació dels poders, per ocupar noves terres, fer un nou imperi i crear un nou ordre simbòlic. Aquest va ser Colom, més conegut com a Kalonimus, amb el suport dels catalans.

D'aquesta manera es completa aquest trencaclosques. Només cal col·locar la peça final. És aquesta:

Resultat d'una mutació de poders, es crea una confusió simbòlica que participa de la cobdícia per ocupar i controlar el món, on es sacrifiquen pobles sencers i la història real. Així, mai ningú no sabrà qui van ser els catalans -jueus, càtars escites, alans- ni l'ombra del passat original d'aquest poder. I el seu botxí serà el mateix poder, que, pels capricis del destí, decideix mutar just allà on va néixer, a Occitània, per adoptar una altra forma.

CONCLUSIONS

L'anàlisi dels mapes dels segles XVI i XVII fet per n'Enric Guillot, basat en 73 mostres, de les que un 90% son estrangeres, demostra que:

1. La història oficial no té gairebé res a veure amb la informació que donen els mapes.
2. Els catalans i els otomans foren protagonistes de la primera etapa de la colonització d'Amèrica.
3. Castella té poca presència al món, en comparació amb els portuguesos, els catalans i els otomans, abans del segle XVII.
4. Existeix una presència significativa del símbol del lleó al costat de l'emblema català, que és superior al del castell propi de Castella.

5. La presència catalana s'ha manipulat de forma conscient a molts dels mapes on apareixen.
6. En cap mapa apareix la bandera del regne de l'Aragó, i sí les banderes a Barcelona (Catalunya) i València, així com a la resta de territoris de l'anomenada Corona d'Aragó.
7. Espanya té pocs mapes dels segles XVI i XVII, que són els que informen d'una història diferent a l'oficial. És raonable pensar que els mapes originals s'han destruït per esborrar el rastre de la manipulació.

L'anàlisi de la recerca de n'Ivan Giménez, sobre la relació entre el nom del regne de l'Aragó i els reis de la Tarraconensis, demostra que:

8. A partir del segle XVI està plenament documentat que els reis de la Corona d'Aragó són en realitat reis de la Terraconensis, però per alguna raó s'ha esborrat aquesta denominació.
9. Els reis catalans esdevenen prínceps de la Tarraconensis des del moment que ocupen Tarragona i les terres de l'antiga Tarraconensis romana.
10. Existeix una visió esbiaixada de la idea oficial del regne de l'Aragó, que nega la seva arrel catalana, i té a veure amb la reinvençió de la seva naturalesa per, probablement, esborrar la rellevància dels catalans en la història d'Espanya, i de la colonització.
11. Altra informació situa al Principat de Catalunya i al poder Tarraconensis al costat de la màxima autoritat de l'Orde de Sant Joan Baptista, i fa de Catalunya l'origen real d'una ocupació peninsular prèvia a la colonització europea d'Amèrica.

L'anàlisi conjunta de les recerques de n'Enric Guillot i n'Ivan Giménez apunta en aquesta direcció:

12. Existeix un patró conjunt en ambdues recerques:
 - a. Totes dues mostren que la història aquí documentada fa dels catalans un poder major al que fa entendre la història oficial.
 - b. La presència massiva d'emblemes conjunts entre banderes catalanes i lleons representa el poder del regne de la Tarraconensis, que té a veure amb els jueus i el lleó de Judea. Aquesta afirmació es veu reforçada per la inexistència, als mapes, del regne d'Aragó, i per la literatura que demostra que Aragó vol dit Tarraconensis.

L'anàlisi complementària de més dades que apunten al domini Tarraconensis a Hispània, informa del següent:

13. Existeixen múltiples proves que apunten a que el Gran Priorat de Catalunya de l'Orde de Sant Joan Baptista, altrament coneguda com l'Orde de Rodes, i després Orde de Malta, domina sobre els territoris hispans fins al segle XV oficial.
14. Existeixen evidències que apunten al domini català sobre Castella durant els segles XIV i XV oficials.
15. Existeixen raons per equiparar la Tarraconensis amb el poder de l'Orde de Rodes català.
16. Les negociacions del poder cristià amb el soldà Solimà, dels anys 1522 i 1523, les dirigeix el qui serà gran prior de Catalunya de l'Orde de Rodes.

En aquest episodi els otomans vencen l'orde, i és plausible suposar que la contraprestació podria haver estat l'adquisició de drets otomans sobre el continent americà, i a les terres d'ultramar en general.

17. Els poders de Grècia, que fugen de l'ocupació otomana d'Anatòlia, es traslladen a Occident i apoderen els regnes francès, navarrès i català.

L'anàlisi de la recerca de la Nova Cronologia de Fomenko i Nosovskij, amb les aportacions del complement de la Cronologia X-185, aporta la següent informació:

18. La història oficial s'ha de reescriure íntegrament fins al segle XVIII.
19. La història de l'ocupació tàrtara d'Euràsia és més recent i empalma amb la conquesta del món des de l'Atlàntic.
20. Els poders càtars són, en origen, poders escites, abans de transformar-se en poders catalans, i jueus.

L'anàlisi de la reconstrucció de la naturalesa dels poders jueus a Europa, així com de la identitat del descobridor Cristòfor Colom, conclou el següent:

21. Els Colón són els Colom que, al segle XIV oficial, apareixen a Barcelona i es fan rics a costa dels jueus. Però és probable que en realitat la seva riquesa sigui amb la dels jueus, no a costa seva.
22. Els Colom són del llinatge dels reis jueus de Narbona que, provinents de Babilònia, són del llinatge del rei David bíblic. Es diuen Kalonimus.
23. Els Kalonimus estan presents, de múltiples formes i evidències, a l'entorn del descobridor Colom i del projecte inicial de la descoberta d'Amèrica.

L'anàlisi conjunta de tots aquests treballs conclou la reconstrucció final que es pot llegir a l'apartat anterior. És una explicació racional que potser no ho resol tot, però li dona una explicació argumentada -basada en la recerca realitzada- que aporta sentit a tots els mapes, a les raons de la manipulació de la història que s'albira, i a d'altres grans interrogants que, com un puzzle d'aparença impossible, s'ha acabat resolent.

24. Els poders Tarraconensis es construeixen amb una incursió dels poders de l'Orient sobre l'Occident, i amb ells participen els poders jueus d'Europa, generats a l'actual Occitània, essent aquests els màxims poders catalans i, alhora, poders compartits a les monarquies europees.
25. La colonització "cristiana" del món, a la seva etapa inicial, té segell jueu, i català, que s'identifica amb el lleó de Judea.
26. Els poders jueus muten cap a una cosmovisió messiànica, juntament amb els poders imperials vençuts a Orient, amb l'expansió otomana, i s'instal·len a Occident, per acabar construint el poder de la Roma italiana amb l'autoritat del Prest Joan d'Etiòpia, convertit en Papa.
27. Poders de l'Orient muten cap a nous poders de França i del Sacre Imperi Romanogermànic. Entre ells, apareixen els otomans, que, després d'haver vençut l'Ordre de Rodes, adquireixen drets de conquesta d'ultramar.
28. Es creen dos fronts, un hispà, italià i després germànic, i l'altre francès i otomà. Altrament, es reorganitzen els poders a Hispània, entren en competència i es reforça el poder de Castella.
29. En un pols intern, el Papa reclama més poder i la Tarraconensis -amb Hispània reorganitzada- venç als otomans, a la Mediterrània. Els otomans

es retirem d'Amèrica i es debilita França, que veurà com és perseguida i massacrada la població càtara i la hugonota. Es crea un conflicte religiós. Però França es refà, i es proposa envair Catalunya i regnar a Espanya.

30. Comença una guerra internacional, en què els catalans (jueus) són vençuts pels Borbó, i els castellans esdevenen el poder suprem a Espanya a costa dels catalans. Els poders que sobreviuen negocien un nou ordre mundial.
31. Resultat d'un renovat projecte simbòlic, es crearà la Companyia de Jesús, i la darrera reinvençió de Crist. Aquesta situació serà la que desencadenarà el sacrifici del poble jueu, i l'esborrat de l'empremta catalana a la història oficial.
32. Els poders vencedors reescriuran la història.

Amb la qual cosa:

33. La història de la colonització d'Amèrica s'ha manipulat. Però no de forma sotil o puntual, sinó fent ús de tots els instruments imaginables, com la usurpació d'identitats, la invenció documental i la falsificació a gran escala, des de la dels propis fets com la de les seves cròniques i els seus protagonistes. Si els mapes informen del que realment representen, significa que cap llibre suposadament contemporani dels fets que es narren és honest i, molt probablement, es tracta de llibres amb dates falses escrits a partir del segle XVIII.

Bibliografia citada

- Alvarado Planas, J. (2019). *Aires de grandeza: Hidalgos presuntos y Nobles de fantasía*. Madrid: Dykinson.
- Bilbeny, J. (1998). *Brevíssima relació de la destrucció de la Història: La falsificació de la descoberta catalana d'Amèrica*. Arenys de Mar (Barcelona): El Set-ciències.
- (1999). *La descoberta catalana d'Amèrica. Una reflexió sobre la manipulació de la Història*. Granollers (Barcelona): Edicions Gargot.
- Bouda, C. (2003). "L'Euskaro-Caucasique (The Basque-Caucasian Language)". VIIème Congrès d'Etudes Basques = Eusko Ikaskuntzaren VII. Kongresua = VII Congreso de Estudios Vascos (7. 1948. Biarritz). – Donostia: Eusko Ikaskuntza.
- Cierbide, R. (1991). "Plurilingüismo histórico en Euskal Herria". A *Revista de lenguas y literaturas catalana, gallega y vasca*, Nº 1, 1991, pp. 125-143.
- De la Higuera, J. R. (1619). *Fragmentum Chronici sive omnimodae historiae Flavii Lucii Dextri Barcinonensis, in lucem editum et vivificatum zelo et labore P. Fr. Ioannis Calderon, Caesaraugustae, apud Ioannem a Lanaia et Quartanet*.
- : (n.d.). *Historia eclesiástica de Toledo*. Manuscrit. Localitzable a la Biblioteca Digital Hispánica.
- Fomenko, A. T. et Nosovskij G. V. (2003-2007). *History: Fiction or Science?* Collection of 7 volumes. Bellevue, Washington: Delamere Resources. On line: <https://chronologia.org/>
- Giménez, I. (2015). "La Corona d'Aragó i els reis de la Tarraconensis". Publicat a l'Institut Nova Història. En línia: <https://www.inh.cat/articulos/La-Corona-d-Arago-i-els-reis-de-la-Tarraconensis> [Consulta març de 2023].
- (2016). "Breu recull d'autors que anomenen al rei i regne d'Aragó com Tarragona". Publicat a l'Institut Nova Història. En línia: <https://www.inh.cat/articulos/Breu-recull-d'autors-que-anomenen-al-rei-i-regne-d-Arago-com-Tarragona> [Consulta març de 2023].
- Ivan (2019). "L'orde militar dels cavallers tarraconenses". Publicat a l'Institut Nova Història. En línia: <https://www.inh.cat/articulos/L'orde-militar-dels-cavallers-tarraconenses> [Consulta març de 2023].
- González Ferrín, E. (2006). *Historia general de Al Ándalus*. Córdoba: Almuzara.
- Grabois, A. (1997). "Le «roi juif» de Narbonne". A *Annales du Midi : revue archéologique, historique et philologique de la France méridionale*, Tome 109, Nº218, 1997. pp. 165-188.
- (2019). "La France, le Royaume Juif de Narbonne, et la Descendance du Roi David". A ZionKabbalah.com – Nouvelle Torah, el 12 de juny de 2019. En línia: <https://zionkabbalah.com/2019/06/12/la-france-le-royaume-juif-de-narbonne-et-la-descendance-du-roi-david/> [Consulta març de 2023].
- Guillot, E. (2012). *Descoberta i conquesta catalana d'Amèrica*. Barcelona: Libbooks Barcelona.
- Lalueza-Fox, C. et al (2019). "The genomic history of the Iberian Peninsula over the past 8000 years". *A Science*, Vol. 363, No. 6432.
- Láscaris Comneno, T. (1954). "La familia imperial Láscaris desde el siglo XVIII hasta principios del siglo XX". A la revista *Hidalguía*, nº 4, pp. 73-96. Madrid: Instituto Salazar y Castro.
- (1955). "España y la caída de Constantinopla", *Oriente*, V, 2 (Madrid), IV-VI, p. 116.
- (1956). "Participación catalana en la defensa de Constantinopla durante su último asedio". A la revista *Argensola. Revista de Ciencias Sociales del Instituto de Estudios Altoaragoneses*, nº 27, pp. 259-266. Osca: Instituto de Estudios Altoaragoneses.
- (1960). "El caballero byzantino", *IPHBAU*, 3 (Madrid), IX, p.10.
- Láscaris Comneno, J.A. (1990). *La Orden Byzantina de San Eugenio de Trebizonda*. Madrid: Prensa Ediciones Iberoamericanas.

- (2011). *Visión histórica Hispano Byzantina*. Atenes: N.&S.Batsioulas Editorial.
- Marfull Pujadas, A. (2020). *La vía cronológica, basada en la Nueva Cronología de Fomenko y Nosovskij, y en la Cronología X-185*. Barcelona: Ediciones de La Tempestad.
- Morales Roca, F. J. (1999). *Prelados, abades mitrados, dignidades capitulares y caballeros de las órdenes militares habilitados por el brazo eclesiástico en las cortes del principado de Cataluña: dinastías de Trastámara y de Áustria: siglos XV y XVI (1410-1599)*, Tomo I. Madrid: Ediciones Hidalguía.
- (2004). "La Orden de San Juan de Jerusalén. Gran Priorato de Cataluña. Grandes Piores (1319-1805)". A *Anales Melitenses I (2002-2003)*. Madrid: Acadèmia Melitense Hispana.
- Morozov, A. (1914). *The History of the Biblical Prophecies and their Literary Characteristics. The Prophets*. Moscou: I. D. Sytin Society Typography.
- (1941). *The Revelation in Thunder and Storm. History of the Apocalypse*. Primera edició en rus, de 1907. Northfield, Minnesota.
- (1998). *Christ. History of Humanity in the Light of Natural Scientific Studies*. Vols. 1-7. Vol. 1: 1924; Vol. 2: 1926; Vol. 3: 1927; Vol. 4: 1928; Vol. 5: 1929; Vol. 6: 1930; Vol. 7: 1932. Moscow Kraft Publications
- Murado, M.A. (2013). *La invención del pasado. Verdad y ficción en la historia de España*. Barcelona: Grupo Editorial S.A.U.
- Newton, I. (1733). *Observations upon the prophecies of Daniel, and the Apocalypse of St. John*. London: J.Darby and T.Browns in Bartholomew-Close.
- Pano, R. (1958). "Los Làscaris Ribagorza". A la revista *Argensola. Revista de Ciencias Sociales del Instituto de Estudios Altoaragoneses*, nº 33, pp. 49-54. Osca: Instituto de Estudios Altoaragoneses.
- (1971). *Genealogía de la Casa Imperial Làscaris Comneno*. Tunja (Colòmbia): Fondo Rotatorio Imp. Deptal.
- Olagüe, I. (1974). *Los árabes no invadieron jamás España, o La Revolución islámica en Occidente*. [Obra pòstuma]. Madrid: FundaciónJoan March.
- Pons Casacuberta, X. (2009). "La comisió creada pel rei Joan I i la reina Violant a partir dels pogroms contra els jueus de 1391. Expoliació del capital i patrimoni dels jueus i conversos". A *Acta historica et archaeologica mediaevalia*, Núm, 30, pp. 119-152.
- (2015). *La societat jueva conversa en la Barcelona Baixmedieval, 1391-1440*. Tesi doctoral dirigida pel Dr. Josep Hernando Delgado. Universitat de Barcelona.
- Serrano y Sanz, M. (2009). *El linaje hebraico de La Caballería, según el "Libro Verde de Aragón" y otros documentos*. Original de l'any 1868. Alicante: Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes.
- Spinoza, B. (2012). *Tratado teológico-político*. Edició original en llatí, de 1670, titulada *Tractatus theologico-politicus*. Madrid: Alianza Editorial.
- Tamayo de Salazar, J. (1659). *Martyrologium Hispanum Anamnesis o Commemoratio ómnium ss. Hispanorum, Ponyficum, Martyrum, Confessorum, Virginum, Viduarum, ac anctarum mulierum*. Lión.
- Ulloa, L. (1927). *Cristóbal Colón fue catalán: La verdadera génesis del descubrimiento*. Barcelona: Librería Catalònia.
- Yelo Templado, A. (1984). "La Rioja en los falsos cronicones". A *Cuadernos de investigación: Historia*, Tomo 10, Fasc. 1, pp. 287-294. Saragossa (España): Universidad de Zaragoza y Colegio Universitario de la Rioja.
- Zuckerman, A. (1972). *A Jewish Princedom in Feudal France*. Nova York: Columbia University Press.